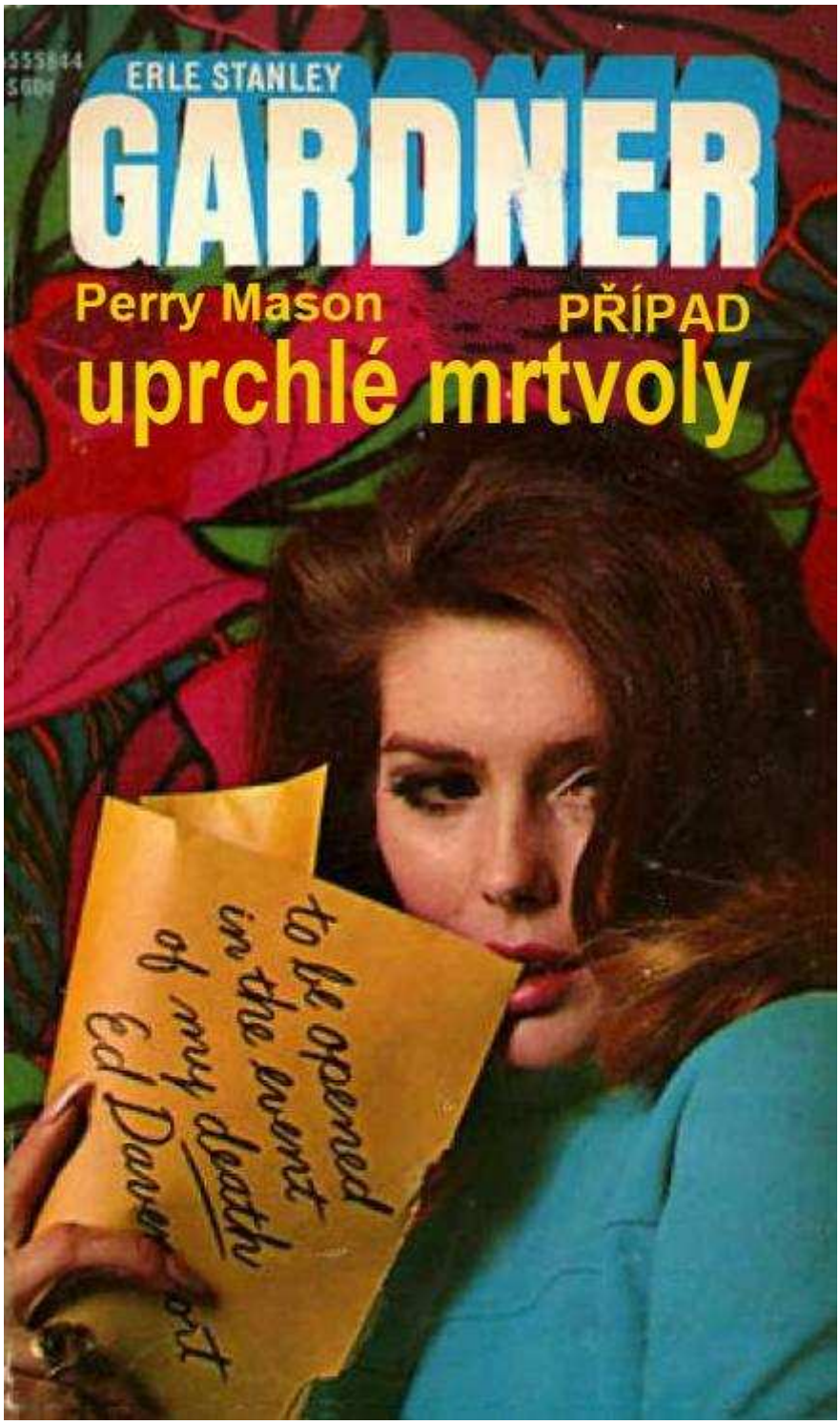

ERLE STANLEY
GARDNER
Perry Mason
PŘÍPAD
uprchlé mrtvoly
to be opened
in the event
of my death
Ed Dawson

ERLE STANLEY GARDNER

Perry Mason

Případ uprchlé mrtvoly

Erle Stanley Gardner
The Case of the Runaway Corpse

Copyright © 1954 by Erle Stanley Gardner

Pocket Books, Inc. New York N. Y. 1957

KAPITOLA 1

Della Streetová, důvěrná sekretářka Perryho Masona, vstoupila do právníkovy pracovny a suše oznámila: „V čekárně jsou dvě ženy, které trvají na tom, že s vámi chtějí ihned mluvit.“

„O co jde, Dello?“

„Nechtějí o tom hovořit s pouhou sekretářkou.“

„Tak jim jednoduše řekněte, že je nemohu přijmout.“

„Jsou neodbytné,“ trvala na svém sekretářka.

„V jakém smyslu?“

„Mají s sebou zavazadla, sledují hodinky, zřejmě chtějí chytit buď vlak, nebo letadlo a myslí, že vás před odjezdem prostě musí vidět.“

„Jak vypadají?“ otázal se Mason, jehož zvědavost se konečně probudila.

„Paní Davenportová je docela, ale docela jako myš, tichá, takřka nenápadná, nehezká mladá žena.“

„Jak stará?“

„Asi ke třicítce.“

„A jako myš?“

Della Streetová přikývla.

„A ta druhá?“ zeptal se Mason.

„Jestliže jsem popsala paní Davenportovou jako úplnou myš, pak paní Anselovou musím popsat jako úplnou, ale úplnou kočku.“

„Stáří?“

„Padesát pryč.“

„Matka s dcerou?“

„Možná.“

Mason řekl: „Drahá, milovaná dcera musela snášet spoustu hrubostí od svého manžela. Matka přijela, aby protestovala, a manžel ji poctil spoustou hnusných jmen. Ona a dcera ho navždy

opouštějí. Chtějí chránit svá práva.“

„Pravděpodobně,“ řekla Della, „ale v každém případě je to pěkný párek.“

„Řekněte jim, že se nezabývám případy domácích sporů,“ pravil Mason, „a že učiní lépe, když si pospíší najít jiného právníka, dříve než jim uletí letadlo.“

Della Streetová vyhlížela neochotně.

Mason vyňal několik dopisů ze složky označené Naléhavé, kterou Della Streetová položila na stůl. „Vy chcete, abych je přijal,“ dodal, „a tak ukojil Vaši ženskou zvědavost. Dobrá, jděte, mladá dámo.“

Della Streetová kvapně opustila kancelář, aby se vrátila během třiceti sekund.

„Nu?“ zeptal se Mason.

„Řekla jsem jim,“ odpověděla, „že neberete případy týkající se domácích sporů.“

„Co ony na to?“

„Ta myš neřekla nic.“

„A kočka?“

„Kočka řekla, že jde o případ vraždy a pokud vyrozuměla, vy prý milujete tyto případy.“

„A stále čekají?“ zeptal se Mason.

„Ano. Ta kočka mi uložila, abych vám řekla, že musejí stihnout letadlo.“

„Tak je to,“ řekl Mason. „Pošlete sem kočku s myší a jejich vražedným případem. Moje vlastní zvědavost se právě probudila.“

Della Streetová rychle vyšla z kanceláře, vrátila se v několika okamžicích a přidržela otevřené dveře. Mason uslyšel zvuk kroků a úder zavazadla o knihovnu. Potom do kanceláře vstoupila hubená, vážně vyhlížející žena s utrápenýma očima, nesoucí zavazadlo. Rychle se rozhlédla, řekla: „Dobré jitro,“ klidně prošla podél stěny a posadila se bez vybídnutí na křeslo s rovným

opěradlem, zatímco jiné zavazadlo udeřilo silně do dveří. Za ní vrazila do kanceláře starší žena, upustila hřmotně zavazadlo, pohlédla na náramkové hodinky a řekla: „Máme přesně dvacet minut, pane Masone.“

„Dobře,“ řekl Mason s úsměvem. „Posaďte se, prosím. Předpokládám, že jste paní Anselová.“

„Správně.“

„A to je paní Davenportová?“ otázal se Mason, pokynuv k mladé ženě, která seděla s rukama složenýma v klíně.

„Správně,“ řekla Sára Anselová.

„Předpokládám, že je to vaše dcera.“

„To ne,“ pravila Sára Anselová. „Poprvé jsme se spatřily teprve před několika měsíci. Byla dlouhou dobu na venkově – její manžel se zabývá důlní činností – a já jsem žila v Orientě, v Hong Kongu. V jistém smyslu jsem její tetou. Manžel mé sestry byl jejím strýcem.“

„Promiňte mi omyl,“ řekl Mason. „Pojďme však k věci. Pokud jsem správně rozuměl, chcete se mnou mluvit o případu vraždy?“

„Ano, přesně tak.“

Mason si zamyšleně prohlížel obě ženy.

„Setkal jste se někdy se jménem William C. Delano?“ zeptala se paní Anselová.

„Nebyl to známý důlní podnikatel?“

„Správně.“

„Myslím, že zemřel.“

„Před šesti měsíci. No, manžel mé sestry, John Delano, byl jeho bratrem. John a moje sestra jsou již oba mrtví. A tady Myrna, tedy paní Davenportová, je neteří Johna a Williama Delanových.“

„Rozumím. Předpokládám, že mi teď povíte, o co jde a o té vraždě.“

„Myrnin manžel, Ed Davenport, napsal dopis, obviňující Myrnu, že ho zamýšlí zabít,“ začala Sára Anselová.

„A komu zaslal ten dopis?“

„Doposud jej nikomu neposlal. Dopis adresoval okresnímu návladnímu nebo policii, nevíme komu z nich, a má být doručen v případě jeho smrti. Obviňuje v něm svou ženu z otrávení Hortenzie Paxtonové, neteře, která měla zdědit převážnou část Williamových peněz. Ed Davenport má tu odvahu k neuvěřitelné drzosti prohlásit, že ho Myrna podezřívá, že ví, co udělala a zamýšlí ho otrávit. Tím chce zajistit, aby se v případě jeho smrti celá záležitost vyšetřila.“

Mason pohlédl udiveně na paní Davenportovou, která seděla naprosto nehybně. Náhle, jakoby ucítila jeho pohled, zvedla oči, pak opět sklopila víčka a hleděla dále na své ruce v rukavicích.

„Pro všechno na světě,“ zeptal se Mason, „odkud vzal tuhle myšlenku? Má vůbec nějaký podklad k takovému obvinění, paní Davenportová?“

„Samozřejmě že ne!“ řekla Sára Anselová.

Mason hleděl stále na paní Davenportovou.

Ta řekla: „Trávím většinu času ve své zahradě. Mám nějaké postřiky, přípravky proti škůdcům. Jsou vysoce jedovaté. Můj manžel je posedlý zvědavostí. Dvakrát jsem ho proto varovala, aby se těch postřiků nedotýkal. Tak mohl na ten nápad přijít. Je velmi nerozumný. Něco ho napadne a utkví mu to v hlavě.“

„Je to neurotik,“ vysvětlovala Sára Anselová. „Chorobně přemýšlí. Chlastá. Rozruší se a pak mu něco divného vleze do palice.“

„Zřejmě,“ řekl Mason, „tu jde o velice složitou záležitost. Měl bych o ní vědět něco víc, ale mám za to, že odlétáte.“

„Ano. Čeká na nás taxi. Řidič nám řekl, kdy můžeme nejpozději vyrazit. Musíme být na letišti v 11 hodin k letadlu do Fresna.“

„Snad,“ řekl Mason, „vzhledem k okolnostem, by bylo lepší, kdybyste použily pozdějšího letadla a –“

„Nemůžeme. Ed umírá.“

„Myslíte tím Eda Davenporta, manžela této mladé paní?“

„Ano.“

„A on zanechal ten dopis, který se má doručit v případě jeho smrti úředním místům?“

„Ano.“

„To ovšem,“ řekl Mason, „komplikuje situaci.“

„Viďte?“ znepokojeně řekla Sára Anselová.

„Na co umírá?“ zeptal se Mason.

„Na zpustlost!“ štěkla Sára Anselová.

„Snad by bylo lépe,“ pokračoval Mason, „kdybyste se pokusila podat mi poněkud podrobnější vylíčení situace.“

Sára Anselová se rozložila ve velkém čalouněném křesle pro návštěvníky řadou trhavých pohybů, které prozrazovaly spíše napětí než uvolnění.

„Teď mne tedy poslouchejte pečlivě,“ upozorňovala, „protože nemám čas něco opakovat.“

Mason přikývl. „Moje sekretářka, slečna Streetová, si dělá poznámky. Mohu je později prostudovat.“

„William C. Delano byl velmi bohatý a velmi osamělý člověk. V posledních dvou letech života se jeho neteř Hortie – to je Hortenzie Paxtonová – přistěhovala, aby s ním žila. Odumíral kus po kuse a věděl o tom. Poslední vůlí odkázal téměř všechno Hortii. Ošetřovala ho. Byla to hrozná práce. Napsala Myrně a Myrna s Edem přijeli, aby s ošetřováním pomohli.

Krátce po jejich příjezdu Hortie těžce onemocněla. Zemřela po týdenní nemoci. Tehdy Ed Davenport neříkal nic. Později sdělil Myrně, že si myslí, že Hortie byla otrávena. Kde tenhle nápad sebral, ví bůh. Je to typické pro Eda – neurotická, popletená spousta samolibé zarytosti.“

„Jaká byla příčina smrti?“ zeptal se Mason.

„Přepracování. Její smrt byla pro Williama hroznou ranou.

Byla to jeho oblíbená neteř. Podle poslední vůle jí chtěl odkázat čtyři pětiny majetku a jednu pětinu Myrně.“

„Vám neodkázal nic, paní Anselová?“

„Nakonec ano. Nikdy jsme se moc dobře nesnášeli. Když zemřela Hortie, změnil svou poslední vůli.“

„Zdá se, že jste si jistá, že smrt slečny Paxtonové byla přirozená.“

„Ovšemže byla. Chytila tehdy se vyskytující střevní chřipku. Jenže Hortie byla tak vyřízená, že jí nepřekonala.“

„Viděla jste ji, než zemřela?“

„Ano. Přijela jsem, když jsem se dozvěděla, že je nemocná, abych zjistila, zda jí nemohu pomoci. Dostala jsem se tam tři nebo čtyři dny před tím, než zemřela, ale pak jsem se tam dlouho nezdržela.

William Delano a já jsme k sobě byli shovívaví, ale k smrti mne rozčiloval a já myslím, že jsem mu také nebyla po chuti. Myrna trvala na tom, že docela dobře zastane to, čemu se říká vedení domácnosti a ošetřovatelská péče, a tak jsem odjela.“

„A kdy jste se vrátila?“

„Krátce po Williamově smrti.“

„Provedla se po úmrtí slečny Paxtonové pitva?“

„Samozřejmě že ne. Ošetřující lékař vystavil úmrtní list. Byla pohřbena a to bylo všechno, dokud Ed Davenport nezačal s těmi svými tlachy. Podle mne to nemá ten člověk v hlavě v pořádku. A navíc se snaží odvést pozornost od toho, co provedl s Myrninými penězi.

Ed dostal ten šílený nápad a teď zašel tak daleko, že napsal dopis, který se má otevřít v případě jeho smrti. Ten blázen trpí vysokým krevním tlakem. Může zemřít každou chvíli a teď napíše takový podlý dopis. Jestliže zemře, nikdo neví, co se může stát.“

„Kde je ten dopis?“

„Někde v jeho kanceláři.“

„Kde je ta kancelář?“

„V Paradisu.“

„Co je to?“

„Název místa poblíž Chica v severní části státu. Jeho kancelář je tam v jednom domě. Je to dům, kde on a Myrna žili nějakou dobu po svém návratu z Jižní Ameriky. Ed odtud mohl snadno řídit svůj důl. Když se on a Myrna přestěhovali do Los Angeles, aby žili s Williamem, rozhodl Ed, že dům bude sloužit jako kancelář jeho důlní společnosti.

Totiž, on říká, že je to kancelář. Dvě místnosti jsou určeny pro kancelář, ale má tam také ložnici a kuchyň. Tráví tam spoustu času. Občas tam odjede na týden, někdy na čtrnáct dní. Pokud jsem byla s Myrnou, byl většinu času v tom místě, které nazývá kanceláří – a toulal se krajinou předstíraje, že je velké podnikatelské zvíře, velký důlní magnát.“

„Mohl bych se zeptat,“ vyslýchal Mason, „jak to, že jste tak důvěrně obeznámena s touhle částí záležitosti – myslím totiž, že nebylo moc lásky mezi vámi a Williamem Dělaném. Vy –“

„Konec konců, mám Myrnu ráda. Na základě poslední vůle vlastním jednu pětinu toho Williamova velkého domu. Nejsem ochotna připustit, aby mne Ed Davenport z mého majetku vystrnadil. Když jsem viděla, jak zachází s Myrnou, cítila jsem se tím hrozně dotčená, ale snažila jsem se držet zpátky a mlčet. Že je to tak, Myrno?“

„Pak jsme dostaly dnes ráno ten telefonát, že Ed je v Cramptonu a –“

Mason řekl: „Soudím, že onemocněl?“

„To jsem Vám právě chtěla říci – umírá a my musíme během několika minut odejet. To je tedy ale nápad, napsat takový bláznivý dopis, který se má doručit úřadům v případě jeho smrti a obvinit v něm svou ženu z vraždy.“

„A to je v dopise?“

„Když sečtu dvě a dvě, mohu říci, že v tom dopise je asi tohle.“

„A jak víte co je v dopise, paní Davenportová?“ vyzvídal Mason.

Myrna odpověděla tak ztišeným hlasem, že jí bylo stěží rozumět: „Řekl toho až dost. Zbláznil se a obvinil mne z otrávení Hortie a řekl, že když vím, že je mu to známo, necítí se sám být v bezpečí.“

„A pan Davenport je teď v Cramptonu?“ zeptal se Mason.

„Ano. Přijel tam z Paradisu a onemocněl. Ubytoval se v motelu. Doktor nás tím pořádně vyděsil – myslí, že nepřežije.“

„A pokud zůstane na živu?“ zeptal se Mason.

Sára Anselová řekla, „No, samozřejmě, já tu ovšem nejsem od toho, abych udílela rady. Myrna může dělat cokoliv chce, ale pokud já vím, Ed Davenport ji zbavil peněz tím, že je promíchal se svými. Jsem si naprosto jistá, že jí o ně chce připravit. Já bych věděla, co dělat, být na místě Myrny.“

„A pokud Ed Davenport zemře?“ otázal se Mason.

Sára Anselová pohlédla na Myrnu Davenportovou.

„Jestliže zemře,“ pravila Myrna Davenportová svým mírným, téměř neslyšným hlasem, „dopis bude doručen okresnímu návladnímu a nebesa vědí, co se stane.“

„A co chcete, abych udělal – a?“ zeptal se Mason.

„Získal ten dopis,“ štěkla Sára Anselová.

Mason se zasmál a zavrtěl hlavou. „Obávám se, že v tom Vám nemohu pomoci.“

„Nevím proč ne.“

„Nemohu ten dopis ukrást.“

„Obsahuje pomluvy,“ řekla Sára Anselová.

„Přesto,“ namítl Mason, „ten dopis je během jeho života jeho majetkem.“

„A jak je tomu po jeho smrti?“

„Nepochybně zanechal pokyny, aby byl doručen policii.“

„Jak to vypadá,“ řekla Sára Anselová, „všechen majetek, který máje součástí majetkového společenství. Celé bylo založeno na Myrniných penězích, bez ohledu na to, že se Ed Davenport čile snažil hýbat kapitálem, aby nikdo nebyl schopen říci, odkud peníze pocházejí.“

Masonova tvář prozrazovala zájem.

„Nyní předpokládejme, že zemře. Myrna, jako vdova, má nárok na to, aby se ujala majetku. Je to tak správně?“

„Za účelem pozůstalostního řízení, a aby jej zajistila pro notáře,“ řekl Mason opatrně.

„Pak má nárok na vlastnictví toho dopisu.“

„Pokračujte,“ vybídl ji Mason, usmívaje se.

„Myslím, že by nebylo správné, aby se ten dopis dostal do rukou policie a okresního návladního, aniž by Myrna věděla, co v něm je.“

„Samozřejmě,“ rozvažoval Mason, „mnoho záleží na tom Jak je obálka adresována – zda je adresována policii, aby byla otevřena v případě jeho smrti, nebo zdaje adresována jeho sekretářce s příkazem, aby obsah zaslala v případě jeho smrti okresnímu návladnímu.“

„To by mohlo činit právní rozdíl?“ zeptala se Sára.

„Mohlo by,“ řekl Mason, „nejsem stavu ručit za názor založený na doslechu.“

Náhle Sára Anselová vstala z křesla. „Dej mi svůj klíč, Myrno.“

Beze slova rozevřela Myrna ruku v rukavici a podala Sáře Anselové klíč. Ta se otočila, popošla a položila jej na skleněnou desku Masonova psacího stolu.

„Co je to?“ zeptal se Mason.

„Klíč ke kanceláři v Paradisu.“

„A co chcete, abych s ním udělal?“

„V případě, že Ed Davenport zemře, chceme, abyste ten dopis získal.“

„Je nějaký díl pravdy v obviněních Eda Davenporta?“

„Nebuďte pošetilý! Myrna by neublížila ani mouše. Přišla, aby Hortii pomohla.

Ta dvě děvčata si upracovala prsty až na kost. Hortiina smrt byla jasně a prostě důsledkem přepracování.“

„A pan Delano?“

„Umíral po měsíce. Měl zničené srdce. Doktor mu dával šest měsíců života a on žil dvanáct. A žil by ještě déle nebýt Hortiiny smrti. Ta ho úplně zlomila.“

„Proč tedy nenechat dopis doručit?“ otázal se Mason. „Jestliže jsou obvinění v tomhle světle tak absurdní, proč to prostě nevysvětlit policii?“

Ženy si rychle vyměnily pohledy, krátký záblesk zřetelného znamení, které si Mason nedokázal vyložit.

„Nuže?“ zeptal se.

„Došlo k tomu,“ řekla Sára Anselová, „že situace není tak jednoduchá. Je tu komplikující činitel.“

„V jakém smyslu?“ otázal se Mason.

„Někdo telefonoval coronerovi. Byl to jeden z těch anonymních telefonátů. Ta osoba řekla coronerovi, že by udělal dobře, kdyby ověřil smrt Hortenzie Paxtonové.

Samozřejmě, že to byl nějaký všetečka, pokud to ovšem nebyl Ed Davenport sám, ale může to způsobit obtíže.“

Mason se nad tím zamyslel. „Myrna je ženou Eda Davenporta,“ řekl. „V případě, že by ji obvinil z otrávení slečny Paxtonové, mohl by tím ohrozit peníze, které jeho žena zdědila – a kterých, pokud jsem dobře rozuměl, užívá. Pomyslely jste na to?“

„My ano. Ed nikoliv. Nemyslí. Jedná. V jeho jednání není logika. Proč by psal tak bláznivý dopis, jako je tenhle, zvláště když ví, že může každou chvíli natáhnout bačkory?“

Mason řekl: „Musí být psychopatickou osobností.“

„Blbec je to, nemůžete říci, co udělá. Může nás obě zabít. Kdyby měl tušení, že tu s vámi mluvíme, určitě by to udělal.“

Mason dospěl k náhlému rozhodnutí. „Jsem ochoten jít s vámi takhle daleko,“ řekl. „Pokud Ed Davenport zemře, pokusím se zjistit, co je v tom dopise. Jestliže, podle mého přesvědčení, je dopis dílem psychopata, projdu celý případ, a pokud se vše bude zdát v pořádku, postoupím dopis paní Davenportové. Jestliže naopak bude v případě cokoliv podezřelého, předám dopis policii, ale pokusím se udělat to za takových okolností, aby každý měl slušné východisko.“

„Kdybyste tak znal Eda Davenporta,“ řekla Sára Anselová. „Je sobecký, neurotický a plně zaujatý vlastními záležitostmi, vlastními příznaky, vlastními pocity a teď ještě ke všemu vystrkuje rohy.“

„Vy přece neznáte pana Davenporta příliš dlouho,“ podotkl Mason.

„No, znám ho až dost dlouho,“ odsekla. „Mluvila jsem s Myrnou a nejsem včerejší, pane Masone.“

Mason celou věc promyslel a pak se náhle obrátil na Dellu Streetovou: „Dello, připravte k podpisu Myrně Davenportové dopis, jímž mi dává plnou moc zastupovat ji v jakékoliv záležitosti dotýkající se jejích domácích vztahů nebo jejích majetkových práv a podniknout takové kroky, které shledám, v souvislosti s ochranou těchto majetkových práv, za vhodné. V případě, že její manžel zemře-a bude dobře, když z dopisu bude zřejmé, že je v současné době vážně nemocen – zastupuji paní Davenportovou ve věci majetku a ve všech záležitostech majetku se dotýkajících. Mám vystupovat jejím jménem a v jejím zájmu při převzetí vlastnictví jakéhokoliv majetku, bez ohledu na druh, povahu nebo jakost a učinit vše, co podle mé úvahy bude v jejím nejvlastnějším zájmu.“

Mason pohlédl na Myrnu Davenportovou. „Jste ochotna podepsat takový dopis?“

Byla to Sára Anselová, která odpověděla: „Vsaďte se, že podepíše.“

Mason přesto dále hleděl na Myrnu Davenportovou.

Konečně se střetla s Masonovýma očima a řekla svým tichým hlasem: „Samozřejmě, pane Masone. Můj manžel mne již dlouho nemiluje. Zajímá se jen o mé peníze a krade je. Právě teď a právě v tomto okamžiku se snaží uvést můj majetek do takového zmatku, abychom nebyli schopni dát jej do pořádku.“

Sára Anselová pohlédla na hodinky. „Tak na co ještě čekáme?“ zeptala se.

Mason kývl na Dellu Streetovou.

Krátce po třetí hodině toho odpoledne Masonova telefonistka v ústředně volala Dellu Streetovou, aby ohlásila panu Masonovi meziměstský hovor z Cramptonu, zdůrazňujíc, že jde o záležitost nejvyšší důležitosti.

Mason pokynul na Delle Streetové. „Vezmu to, Dello, ale bude dobře, když budete poslouchat na druhém aparátu.“

Mason zdvihl sluchátko, a když ho telefonistka spojila, uslyšel hlas Sáry Anselové, naléhavý a netrpělivý, jak se pře s telefonistkou.

„Tady je Mason, paní Anselová,“ uťal Mason.

„No, nejvyšší čas!“ řekla. „My tu lítáme v potížích a vaše telefonistka chytá lelky –“

„Dobrá, teď jsem na drátě,“ vskočil jí do řeči Mason. „V čem vidíte těžkosti?“

„Je mrtev.“

„Davenport?“

„Ano.“

Na okamžik bylo ticho.

„A Myrna,“ pokračovala paní Anselová, „je dokonale

obviněná. Zanechal poslední vůli, kterou jí všechno odkazuje – to je tedy za daných okolností to nejlepší, co mohl udělat.“

„Kdy zemřel?“ zeptal se Mason.

„Asi před patnácti minutami. Celou tu dobu se vás snažím dovolat. Ta vaše telefonistka –“

„Ano, ano,“ řekl Mason. „Teď ten dopis, o kterém jste mluvila –“

„Adresa je Paradise, ulice Crestview Drive. Dostanete se tam Jihozápadními aeroliniemi, které létají do Chica. V Chicu si najměte auto, je to odtud jen dvanáct mil po dobré dlážděné silnici. Neměl byste mít moc potíží s nalezením toho místa a bude moc dobře, když se nebudete nikoho vyptávat. A takhle se tam dostanete. Pojedete hlavní ulicí města a zabočíte doleva na Oliver Road. Na úpatí svahu zabočte ostře vlevo do Valley View a nedaleko zabočte opět vlevo do Crestview Drive a tam je to poslední dům na pravé straně.“

„V domě není nikdo?“ zeptal se Mason.

„Nikdo tam není. Sekretářka nebude ve službě. Zjistíte, že- lituji, ale nemám již možnost déle mluvit. Sbohem.“ Praštila sluchátkem.

Mason rovněž zavěsil a podíval se na Dellu Streetovou.

„Pojedete do Paradisu?“ zeptala se Della Streetová.

Mason přikývl.

„A až se tam dostanete, co budete dělat?“

„Zastupovat nejvlastnější zájmy paní Davenportové.“

„Hledáním toho dopisu?“

„Snad.“

„A co pak?“

„To,“ pravil Mason, „záleží na tom, co zjistíme, až najdeme dopis. Zjistěte jak je to s rezervací letenek, Dello.“

Deset minut na to hlásila Della Streetová, že použitím přímého letadla do San Francisca je možné stihnout letadlo Jihozápadních

aerolinií, které přilétá do Chica v sedm padesát.

„Zajistěte dvě rezervace, Dello," řekl Mason, „a vyrazíme."

„Dvě?" zeptala se.

Přikývl. „Nemyslete si, že jsem ochoten vlézt do toho beze svědka."

KAPITOLA 2

DC-3 se otřásal v neklidném vzduchu jakmile opustil Marysville, vznášeje se nad malými obcemi, viditelnými jako shluky světel, nad temnými plochami úrodných rýžových polí, minul záři, udávající polohu Orovillu, pak se snášel nízko nad Chicem a přistál na letišti.

Taxi odvezlo Masona a Dellu Streetovou do středu města, kde Mason úspěšně najal auto. Nalezli silnici vedoucí do Paradisu a začali šplhat do dlouhého svahu.

Světlo měsíce ve třetí čtvrti jim ukazovalo něco z krajiny a Della Streetová ohromeně povzdechla nad čirou krásou scenérie, když se silnice otočila kolem lávového výběžku a hleděli dolů do hlubin kaňonu, v němž lávové útesy vrhaly inkoustově černé stíny.

Mason minul skupinu obchodů, vyznačujících střed obce, nalezl cestu, na niž zatočil vlevo a neměl žádné potíže s určením ostré zatáčky, která byla dalším znamením k následujícímu odbočení vlevo.

Po obou stranách cesty stály mezi štíhlými borovicemi moderní domy, lemované zelenými trávníky. Údolní kouř a smog v této výšce zmizel a přes měsíční světlo zářily stálým leskem jasné hvězdy.

Della Streetová se zhluboka nadechla. „Všimněte si vzduchu, šéfe," řekla. „Čistý, s vůní borovic, čirý jako křišťál. A nejsou tohle krásná obydlí?"

Mason přikývl.

„Myslíte, že dům Eda Davenporta je také takový?"

„To poznáme za minutu," řekl jí Mason, zatáčeje vlevo.

Dorazili na konec dlažby, pokračovali po skřípající štěrkové cestě kolem roztomilého domu se zeleným plotem a potom na

konci cesty zabočili na štěrkový vjezd, který je vedl mezi vzrostlými borovicemi kolem silných manzanit, několika jabloní a hrušní, až se náhle ocitli u verandy domu, který přestože nebyl osvětlený, zdál se vyzařovat přátelské, domácké ovzduší.

Mason zhasnul světla, vypnul zapalování, obešel vůz a následoval Dellu Streetovou k verandě.

„Nemyslíte, že by v tomto případě bylo nejlepší zazvonit?“ zeptala se Della.

Mason přikývl.

Della Streetová přiložila palec na zvonkové tlačítko. Z nitra domu zaznělo melodické zvonění.

„Zazvoňte ještě jednou,“ řekl po chvíli Mason, „a pak použijeme klíč.“

Della Streetová zazvonila podruhé. Po několika vteřinách zasunul Mason klíč do zámku. Zástrčka lehce odskočila. Mason stiskl kliku a dveře se otevřely.

„A co teď?“ zeptala se Della Streetová. „Použijeme baterku nebo –?“

„Rozsvítíme,“ řekl jí Mason. „Použití kapesní svítilny by mohlo nasvědčovat, že jde o tajnou návštěvu. Tajná návštěva by mohla nasvědčovat vědomí provinění. Konec konců, Dello, dostali jsme karty do hry, o které vím velmi málo, stejně jako o ostatních hráčích, a ať jsem zatracený, jestli vím, jak vysoká je sázka.“

„Ale hrajeme o bank?“ zeptala se Della Streetová.

„Určitě,“ ujistil ji Mason, hledaje vypínač.

Vstupní hala se rozzářila jasem a ukázala věšák, zhotovený z paroží a manzanity. Navajská pokrývka a selské židle dávaly místnosti ovzduší strohé jednoduchosti. Na stěně viselo velké, oválné, starožitné zrcadlo. Lpěla tam vůně dobrého, silného tabáku jako by někdo, kdo tam žil, strávil mnoho času kouřením dýmky.

Mason prošel dveřmi vlevo a rozsvítil světlo ve velkém obývacím pokoji. Della Streetová ho následovala domem, až prošli

místnost po místnosti, rozsvěcujíce světla, dokud celá dlouhá, rozlehlá jednopatrová budova nebyla plně osvětlená.

„A co teď?“ zeptala se Della Streetová.

„Navenek,“ řekl Mason, „prostě provádíme dozor z pověření paní Davenportové. Ve skutečnosti hledáme dopis, který by mohl být skryt někde v budově. Otázka je kde?“

„To se mi zdá být pošetilé,“ namítla Della Streetová.

„Co?“

„Napsat dopis, který se má předat úřadům v případě jeho smrti, a pak ten dopis někde tady schovat, aniž by učinil nějaké opatření pro jeho doručení.“

Mason přikývl.

Della Streetová řekla: „Přece musel udělat nějaké opatření, aby se ten dopis doručil.“

„Jistě,“ odpověděl jí Mason, „a proto začneme svoje pátrání v psacím stole téhle kanceláře.“

„Stále ještě nevím, o co jde,“ pravila Della Streetová.

„Řídíme se přáním, přesněji návodem, našeho klienta,“ řekl jí Mason, „a při nejmenším zjistíme, o co opravdu jde.“

Mason vytáhl zásuvku plechového stolu obsahující různé psací potřeby, kopírovací papíry a ve spodní zásuvce silný svazek korespondence v deskách označených „K vyřízení.“

Mason prohlédl data některých dopisů a řekl: „Zdá se, že Davenportova sekretářka nemá dojem, že by bylo nutné s jejich vyřízením spěchat.“

„Snad čekala, až se sejde více dopisů, aby jejich vyřizování stálo za to.“

Mason se pokusil otevřít pravou stranu stolu a shledal, že všechny zásuvky jsou zamčené.

„Máte pilníček na nehty, Dello?“

„Vy se chcete pokusit odemknout zámek?“

Mason přikývl.

„Šéfe, máme právo tam vniknout?“

„Proč ne?“ zeptal se Mason. „Pátráme po listinách pro přežívající vdovu.“

„Vypadá to jako – no, že porušujeme něčí soukromí.“

Mason si vzal pilníček, který mu Della Streetová podala, a dloubal se v zámku. V několika okamžicích zástrčka odskočila a zásuvky na pravé straně stolu byly odemčené.

„To jsou osobní věci,“ ozvala se Della Streetová ostře.

„Vím,“ řekl Mason, „ale my pátráme speciálně – Co je tohle?“

„To,“ pravila Della Streetová, „je zcela určitě pokladnička.“

Mason pokladničkou zatřásl. „Zdá se, že je v ní jedna listina,“ řekl. „To může být to, co chceme. Přes výraz vašeho obličeje, Dello, moje zvědavost rychle překonává mé zásady. Nepředpokládám, že byste při sobě měla takovou věc, jako je vlásenka.“

Zavrtěla hlavou.

Mason zkusil na zámku konec pilníčku. „Potřeboval bych něco menšího než tenhle pilníček. Malý kousek tvrdého drátu by to spravil.“

„Kde,“ zeptala se Della Streetová, „jste se naučil téhle technice?“

„Jeden klient mne to naučil,“ řekl Mason, ušklíbaje se. „Byl to můj jediný honorář za jeho obhajobu při obvinění z vloupání.“

„Předpokládám, že jste dosáhl jeho zproštění.“

„Byl nevinen.“

„Ano, to předpokládám. Myslím, že učil vylupování v dálkových kurzech.“

„Je to dost podivné,“ řekl Mason, „ale opravdu byl nevinný. Technika otevírání zámků byla pozůstatkem jeho ponuré minulosti. Á, tady máme sponku na papír z pěkného, pevného drátu. Teď zbývá jen drát ohnout, tak… vsunout do zámku, lehce otáčet, a – Á, už to je, Dello.“

Mason odklopil víko pokladničky a vyjmul silnou obálku. Na obálce, naškrábáno pevným rukopisem stálo: Otevřít v případě mé smrti a obsah předat úřadům a pod nápisem byl podpis Ed Davenport.

„Nyní, pane právní zástupce," pravila Della Streetová, „byste snad mohl něco povědět o technických pravidlech práva. Je tohle majetkem vdovy, náleží to úřadům neboje to majetkem sekretářky, v jejímž stole se to nachází?"

„Zjistíme, co obsahuje," řekl Mason, „a pak budeme schopni odpovědět na vaši otázku."

„Bylo by lépe odpovědět na ni předem."

Mason, usmívaje se, zavrtěl hlavou. „Musíme znát obsah, abychom mohli stanovit svoji zodpovědnost, Dello."

Mason šel do kuchyně, naplnil čajovou konvici vodou a zapnul elektrický sporák.

„Vy si tu počínáte opravdu jako doma," řekla Della Streetová.

Mason se zašklebil. „Říká se, že když se čeká na hrnec, nikdy se v něm voda nevaří. Snad uděláme lépe, když se v kanceláři porozhlédneme trochu víc."

Mason se vrátil zpátky do kanceláře, prohlédl stůl Eda Davenporta, prošel listiny, pročetl dopisy, zotvíral zásuvky.

„Hledáte něco speciálního?" zeptala se Della Streetová.

„Snažím se udělat si o těch lidech představu," řekl Mason. „Davenport měl ve svou sekretářku prokazatelně velkou důvěru. Zřejmě vystavovala a podepisovala šeky. Tady je výpis na tisíc dvě stě devadesát jedna dolarů ve zdejší bance. Tady nějaká korespondence, vztahující se k důlním záležitostem. Je zajímavé zaznamenat, že zatímco některé dopisy jsou adresovány paní Daveportové, pak odpovědi pana Davenporta prohlašují zcela určitě, co jeho žena chce nebo nechce učinit."

„Tedy –"

„Prokazatelně se s ní neradil," pokračoval Mason. „Kopie

odpovědí dokazují, že několikrát byly odeslány téhož dne, kdy dopis došel.“

„Snad s ní byl ve styku prostřednictvím meziměstských telefonních hovorů.“

„Účet za použití telefonu v posledním měsíci činí jen dvacet tři dolarů a devadesát pět centů,“ řekl Mason, „včetně federální daně.“

„A po celou tu dobu,“ připomněla Della Streetová, „se obával, že ho jeho žena zamýšlí zabít – a pak si zemře přirozenou smrtí.“

Mason povytáhl obočí.

„Proč to děláte?“ zeptala se. „Nemůžete… Šéfe, přece nemůžete předpokládat, že… že to nebyla přirozená smrt?“

„Proč ne?“ zeptal se Mason.

„Ale, proboha! Proč… co zde tedy děláme my?“

„Chráníme nejvlastnější zájmy paní Davenportové,“ řekl Mason, „ale jsou určité věci, které nesmíme udělat. Nesmíme potlačovat důkazy nebo důkazy falšovat, ale skutečně nemůžeme vědět, zdali něco důkazem je, dokud si to neprohlédneme, že Dello? Pojďte, myslím, že teď už se voda vaří.“

Mason se vrátil do kuchyně. Velmi opatrně napařil chlopeň zalepené obálky, otevřel ji, vyjmul papíry a prolistoval je.

Ostré vydechnutí Delly Streetové zaznělo nad zpíváním čajové konvice, v níž voda vřela dále.

„Tak, a máme to,“ řekl Mason vesele. „Šest listů úplně čistého papíru.“

V Delle Streetové se probudil domácký pud. S očima dosud upřenýma na prázdné stránky vypnula vařič pod čajovou konvicí.

„Co to má znamenat?“ zeptala se a pak za okamžik dodala, „Nemyslíte, že je na tom zpráva tajným písmem?“

Mason postavil čajovou konvici stranou a přidržel jeden list nad dosud žhnoucí plotýnkou sporáku, pečlivě jej zahřál a pak nakláněl z jedné i druhé strany, tak aby na něj dopadalo světlo z

každého úhlu.

„Samozřejmě,“ řekl, „mohlo by jít o nějaké tajné písmo, které by se dalo vyvolat jodovými parami, ale – no, nemůžeme si dovolit předpokládat, že tam nějaké je, i když může být nebezpečné domnívat se, že tam žádné není.“

„Proč, pro všechno na světě, by si člověk dával tu námahu, aby zanechal obálku s příkazem, že se má otevřít po jeho smrti a pak v ní nenechal nic jiného než listy čistého papíru?“

„To,“ utrousil Mason suše, „může být něco, co budeme muset vypátrat a zodpovědět.“

„Jak to myslíte?“

„Byla tam v kanceláři tuba lepidla, Dello?“

Přikývla.

„Dobrá,“ rozhodl Mason, „zalepíme tu obálku a na základě okolností si myslím, že by to mohl být dobrý nápad, když budu opatrný, abych tu nenechal otisky prstů.“

Mason osušil chlopeň obálky nad teplým vařičem sporáku, vrátil se do kanceláře, pečlivě zalepil obálku, uložil ji zpět do pokladničky, vhodil pokladničku do zásuvky a opět zamkl zásuvky na pravé straně sekretářčina stolu, používaje pilníček Delly Streetové,

„Šéfe, zdá se, že vás něco napadlo,“ řekla Della Streetová, „že…“ Zaváhala.

„Že všechno šlo poněkud příliš příznivě?“ zeptal se Mason.

„Tedy, ano, jistým způsobem.“

„Všechno bylo velmi příznivé,“ řekl Mason. „Ed Davenport zemřel a –“

Ženský hlas ostře zazněl: „Co tu děláte? Kdo jste?“ Mason se otočil.

KAPITOLA 3

Vysoká, opravdu hezká mladá žena, stojící ve dveřích, se náhle otočila, aniž čekala na odpověď. Mason zaslechl zvuk pádících kroků a pak z obývacího pokoje hrčení voliče telefonu.

Mason se zašklebil na Dellu Streetovou, přistoupil ke stolu a zvedl telefonní sluchátko.

Slyšel ženský hlas na paralelní lince, jak říká: „Dejte mi okamžitě policii. Je to naléhavé. Jsem Mabel Norge, Davenportův dům na Crestview Drive. Někdo je v domě a prohledává jej. Okamžitě pošlete policii.“

Mason položil sluchátko. Zaslechl bouchnutí vstupních dveří.

Della Streetová povytáhla obočí. „Policie?“ zeptala se.

Mason přikývnul.

„Jak dlouho potrvá, než se sem dostanou?“

„To záleží na okolnostech,“ řekl Mason. „Pravděpodobně ne dlouho.“

„Pokusíme se dostat pryč?“

„Ale určitě ne. Zůstaneme a popovídáme si s nimi.“

Mason se posadil do křesla za Davenportovým stolem a zapálil si cigaretu.

„Šéfe,“ navrhla Della Streetová nervózně, „není důvodu, proč bychom se nemohli dostat ven zadním vchodem.“

„Náš pronajatý vůz je vpředu,“ namítl Mason. „Ta mladá žena zná teď nepochybně jeho poznávací číslo. Protože tam ten vůz stál a bylo rozsvíceno, uspořádala ten tichý vstup. Musela jít tiše po špičkách celou přístupovou cestu. Náhodou jsem zaslechl v telefonu její jméno. Je to Mabel Norge. Davenportova sekretářka.

S konečnou platností, Dello, zůstáváme tu a zůstáváme zde v držení. Jinou volbu v této záležitosti nemáme. Když se nad tím

zamyslíte, zanechali jsme po sobě pěkně zřetelnou stopu. Útěk by samozřejmě nasvědčoval vědomí viny.“

„Přesto je tu něco, co se mi v celé téhle věci nelíbí,“ řekla Della Streetová.

„Zatím,“ pravil Mason „jsme udělali vše, co se od nás očekávalo. Teď se pokusíme být poněkud nezávislejší.“

„Co tím myslíte? Že…?“

Uslyšeli zvuk sirény, který se zesiloval.

„To,“ ohlásil Mason, „je policie. Dobrá služba. Chovejte se velmi klidně, Dello, protože by mohli být trochu nervózní, snad trochu rychlí se spouští.“

Zaslechli opět hluk vstupních dveří, zvuk hlasů, těžké kroky. Muž s policejním odznakem na klopě kabátu, se zbraní v ruce, strčil obezřele hlavu do místnosti a řekl: „Ruce vzhůru.“

Mason se zaklonil v otočném křesle u stolu, vyňal cigaretu z úst, vyfoukl proud kouře do vzduchu a řekl: „Dobrý večer, důstojníku. Vejděte a posaďte se.“

Policista zůstal ve dveřích, zbraň v ruce. „Kdo jste,“ zeptal se, „a co tu děláte?“

„Jsem Perry Mason, právní zástupce,“ odpověděl Mason. „Dovolte mi, abych vám představil svou sekretářku, slečnu Streetovou. Právě teď se zabývám převzetím správy majetku ve prospěch vdovy po Edwardovi Davenportovi.“

Dívka vykřikla: „Je mrtvý? On je mrtvý?“

Mason přikývl.

„Potom byl zavražděn!“ prohlásila.

„Tut, tut,“ napomenul ji Mason. „Jste nepochybně rozrušená, ale neměla byste činit tak divoká prohlášení.“

„Vy zastupujete paní Davenportovou?“ zeptal se policista.

„Správně.“

„Dostal jste nějaké pověření?“

„Dala mi klíče od tohoto domu,“ řekl Mason, „a pověřovací

listinu.“

Mason nedbale vytáhl dopis a podal jej policistovi. Policista pohlédl na dívku: „Znáte tyhle lidi, slečno Norge?“ Zavrtěla hlavou.

Mason řekl: „Mám za to, že jste sekretářkou pana Davenporta, jejíž iniciály M.N. jsou na dopisech.“

„Jsem Mabel Norge,“ představila se. „Jsem sekretářkou pana Davenporta a v případě jeho smrti mám… musím něco odevzdat tomuto důstojníkovi.“

„Zajisté,“ pravil Mason.

„Pan Davenport tuto situaci předvídal,“ ozvala se.

„Jakou situaci?“

„Své zavraždění.“

„Vražda!“ vykřikl Mason.

„Přesně tak,“ vyštěkla. „Musím tomuto důstojníkovi předat něco, co ji dokáže.“

„Tak do toho a dejte mu to,“ vyzval ji Mason. Přešla ke svému psacímu stolu.

„Halo, počkejte moment,“ zakročil Mason. „Co tam děláte?“

„Chci vzít tu věc a předat ji tomuhle důstojníkovi.“

Mason se zasmál a zavrtěl hlavou. „Ne, ne,“ řekl káravě.

„Co tím míníte?“

„Nesmíte se dotknout ničeho, co náleží k majetku.“

„Vy jste zde a dotýkáte se jej.“

„Proč ne?“ zeptal se Mason. „Já zastupuji ženu. Ta je vlastníkem jedné poloviny majetku ze zákona. Druhá polovina jí připadne na základě dědického práva.“

„Proč, vy… vy…“

„Neberte si to tak,“ řekl Mason.

Policista vsunul revolver do pouzdra. „Teď to vezmeme zkrátka. O co tu vůbec jde?“

Mabel Norge řekla: „Zabila ho. Věděl, že se o to pokouší a

zanechal obálku obsahující důkazy, které se proti ní mohou použít.“

„Co tím míníte – zanechal?“ opáčil Mason.

„Dal mi ji.“

„A řekl vám, abyste ji opatrovala?“

„Řekl mi, že pro případ své smrti mne žádá, abych otevřela dopis a postarala se o to, aby se informace předaly úřadům.“

„Otevřela jste dopis před jeho smrtí?“

„Samozřejmě že ne.“

„Tak nevíte, co obsahuje?“

„Tedy… tedy, jen to, co mi řekl.“

„Řekl vám, co je v něm?“

„Řekl mi, že – no, řekl mi dost, abych věděla, že může kdykoliv zemřít.“

„Zajisté,“ pravil Mason. „Ten člověk trpěl vysokým krevním tlakem, arteriosklerózou a myslím, že i ledvinovými potížemi. Jeho lékař mu sdělil, že může zemřít kdykoliv. Myslím, že je u člověka přirozené připravit –“

„Ale to nebyl dopis toho druhu. Tím míním, že tohle neměl na mysli.“

„Jak to víte?“

„Z toho, co řekl.“

„Co řekl?“

„Řekl, že v případě jeho smrti mám obálku otevřít a postarat se o to, aby listiny dostaly úřady, ale kdyby se kdokoliv pokusil získat ten dopis za jeho života, že jej mám zničit.“

„Jinými slovy si nad tím dopisem podržel kontrolu?“

„Ovšem. Byl to jeho dopis.“

„Kde je?“ zeptal se Mason.

Již se mu to chystala povědět, ale pak si to rozmyslela a řekla: „Budu ten dopis mít, kdykoliv bude zapotřebí.“

Mason zívl. „To bych řekl, že budete,“ pravil. „Dobrá,

důstojníku, zavřete to tady a na základě okolností ve světle faktu, který zde uvedla slečna Norge, že je zde dopis, který může obsahovat něco jako obvinění, si myslím, že by bylo dobré dohlédnout na to, aby nikdo nic neodnesl až do skončení dědického řízení.“

„Odneseme ten dopis,“ řekla Mabel Norge rozhodně. „Otevřu ho hned teď a dám jeho obsah tomuto důstojníkovi.“

„Ale ne, to neuděláte,“ zarazil ji Mason, usmívaje se.

„Co tím míníte?“

„Okamžikem smrti pana Davenporta vaše zaměstnání skončilo. Byla jste jeho zástupcem, jeho zaměstnankyní, jeho osobním představitelem. Váš pracovní poměr skončil jeho smrtí, aniž by se to ovšem dotklo vašeho nároku na mzdu. Ale vůbec nemáte právo čehokoliv se zde dotýkat.“

Policista řekl: „Počkejte minutu. Já neznám zákony, ale nechci, aby zmizel jakýkoliv důkaz.“

„Jistěže ne,“ potvrdil Mason. „Navrhuji, abyste všechny dveře zamkl, a protože slečna Norge má zřejmě klíč –“

„Jak jste se sem dostal?“ zeptala se.

„Řekl jsem vám, že mám klíč,“ řekl Mason. „Mám klíč paní Davenportové.“

„Ten klíč vám nemohla dát. Vím, že nemohla.“

Mason se zasmál. „V tom případě, důstojníku, mi paní Davenportová klíč dát nemohla, protože tato dívka říká, že nemohla.

Proto jsem nemohl ten klíč použít, abych se dostal dovnitř. Tedy zde nejsem. Nevšímejte si mne.“

Policista řekl: „Jestli je tu dopis, který zanechal, aby se otevřel v případě jeho smrti, dopis, který může dát stopu k tomu, jak zemřel, bude nejlíp, když ten dopis vezmeme a předáme ho do rukou okresního návladního.“

„Problém,“ pravil Mason, „je v tom, že nikdo neví, zda ten

dopis obsahuje nějaké obvinění proti jakési osobě nebo může poskytnout nějakou stopu. Ta obálka, ví-li to někdo, může obsahovat třeba poslední vůli.“

„Dobrá, tak si ji prohlédněme,“ rozhodl policista. „Vy zastupujete ženu. Je tu sekretářka. Já zastupuji zákon. Tak se na ni podíváme.“

„Nikdo neotevře ten dopis, pokud s tím nebude souhlasit žena,“ pravil Mason.

„Tak počkejte minutku. S vámi je těžké pořízení,“ řekl mu policista.

„Do té doby, než budete postupovat podle zákona. Jak se jmenujete?“

„Jsem Sidney Boom, příslušník šerifova úřadu. Toto území nepatří do našeho rajónu. Je to území okresu.“

„Výborně,“ řekl Mason. „Tak chcete postupovat podle zákona, nebo ne?“

„Jistěže chci postupovat podle zákona.“

„V pořádku,“ odtušil Mason. „Pokud jde o movitý majetek, je součástí společného majetku a přežívající vdova má na jeho polovinu nárok a vždycky bude mít. Je její. Druhá polovina jí připadne na základě dědického řízení. Technicky má k ní titul již nyní, ale titul nemůže být uplatněn, dokud se majetek neověří a nebudou zaplaceny dluhy.“

„Dobrá, já neznám zákony,“ připustil Boom, „ale chci to mít na rovinu. Jestli je tu nějaký důkaz, nechci, aby se s ním něco stalo.“

„V tom je ten problém,“ prohlásil Mason. „V případě, že nejde o důkaz, ale je to nějaké cenné vlastnictví, chci zajistit, aby neušlo z majetku.“

„Co tím myslíte?“

Mason řekl: „Jak mohu vědět, zda v té obálce, která se má otevřít v případě smrti, není poslední vůle? Nebo třeba by to

mohly být nějaké převoditelné cenné papíry, které chtěl dát své sekretářce. Podle toho, co víme, by to mohly být i hotové peníze.“

„Dobrá, nejlepší způsob, jak to zjistit, je otevřít dopis a podívat se.“

„Na druhou stranu,“ řekl Mason, „by to mohlo být něco zásadní majetkové důležitosti, něco, co by mělo být uchováno jako důvěrné.“

„Ale on dal dopis svojí sekretářce.“

„To určitě,“ dloubnul si Mason. „Nedal. Dopis jí svěřil. Nedal jí jej. Sama připustila, že kdykoliv by si ho vyžádal, musela by mu dopis vydat.“

„Nu, to není to, co jsem myslela,“ řekla Mabel Norge. „Myslela jsem tím, že mi dopis dal, abych ho předala úřadům v čase jeho smrti.“

„Řekl vám, abyste dopis dala úřadům?“ zeptal se Mason.

„Měl se otevřít v případě jeho smrti.“

„On neřekl, abyste dopis dala úřadům?“

„No-já si přesně nepamatuji, co řekl.“

„Tady to máte,“ řekl Mason.

„Dělá si poznámky,“ upozornila Mabel Norge, ukazujíc na Dellu Streetovou. „Zapisuje si vše, co říkáme.“

„Máte námitky?“ zeptal se Mason.

„Nu, nemyslím, že by to bylo poctivé.“

„Proč? Chtěla byste snad změnit něco z toho, co jste teď řekla, když budete mít příležitost si to promyslet?“

„Myslím, že jste ohavný.“

„Spousta lidí si to myslí,“ přitakal Mason.

Policista umíněně prohlásil: „Tahle věc sem nepatří. Teď nevím o co jde, ale tahle mladá žena, která tu pracuje, říká, že je tu obálka, která se má otevřít v případě jeho smrti a že v ní jsou informace, které by mohly vést k… k –“

„K zatčení osoby vinné jeho vraždou,“ řekla pevně Mabel

Norge.

„Tvrdíte teď, že byl zavražděn?“ zeptal se Mason.

„Mohl být.“

„Ale nevíte, že byl.“

„Vím, že očekával, že by mohl být.“

„Víte také, že byl v ošetřování lékaře či ne?“

„No, ano.“

„A že byl varován, že při svém vysokém tlaku a stavu cév by mohl kdykoliv natáhnout bačkory?“

„Nesvěřoval se mi se všemi osobními záležitostmi.“

„Svěřoval se vám ve věci své ženy?“

„Tedy – ne podrobně.“

„Pak nevíte co je v dopisu, vyjma vaše dohady?“

Boom se zeptal: „Kde je ten dopis?“

„V mém psacím stole v pokladničce.“

„Dejte ji sem,“ přikázal Boom.

„Počkejte okamžik,“ řekl Mason. „Toto jednání je velmi neobvyklé a vysoce protizákonné.“

„Beru zato zodpovědnost,“ prohlásil policista. „Dohlédnu, aby tato mladá žena nevzala ze stolu nic jiného než dopis, ale pokud tam dopis je, chci zajistit, aby se mu nic nestalo. Nevím, kdo jste, ale patrně zastupujete vdovu. Pěkně jste si s tou prací pospíšil.“

„A pravděpodobně jsem udělal dobře,“ řekl Mason vlídně se usmívaje.

„Co tím míníte?“

Mason kývl směrem k Mabel Norge, která odemykala pravou stranu stolu. „Co ona tu dělala v tuhle noční dobu?“

„Pracuje tu.“

„V noci?“ zeptal se Mason.

Policista svraštil čelo. „Povězte,“ řekl, „co vy jste tu dělala?“

„Já –já jsem jela kolem a viděla světlo,“ řekla.

„Kam jste jela?“ zeptal se Mason.

„Jen kolem.“

„Tohle je slepá ulice,“ upozorni] Mason.

„No já – ovšem, jela jsem kolem. Já –“

„Vešla jste dovnitř?“ zeptal se Mason.

„Po tom vám nic není,“ vybuchla.

„Tady to máte,“ řekl Mason. „Byla tu. Neměla zde co pohledávat. V tuhle hodinu zde neměla nic na práci. Co tu dělala?“

„Podívejte,“ řekl policista, „ta záležitost je zmatená. Nechtěl bych se dostat do průšvihu.“

„Právě se do něj ženete. V okamžiku, kdy použijete své autority a dotknete se kteréhokoliv předmětu v této místnosti, jste v něm.“

Policista popošel a postavil se vedle Mabel Norge. „Nepřeji si, abyste se dotkla čehokoliv jiného s výjimkou toho dopisu.“ řekl. „Tak kde je?“

„V pokladničce v téhle zásuvce.“

„Dobrá. Teď ten dopis vyndám.“

„Pokladnička je zamčená,“ upozornila, otvírajíc zásuvku.

Boom vyňal pokladničku a řekl: „Není zamčená.“

„No, myslela jsem, že je. Měla být.“

Boom otevřel pokladničku a díval se na obálku.

„Radím vám, abyste se té obálky nedotýkal,“ varoval Mason.

Boom pozoroval obálku v pokladničce a pak pomalu zavřel víko.

„Co myslíte, že by se s ní mělo udělat?“

„Odevzdat ji soudu jako součást pozůstalosti.“

„Co když se s ní něco stane?“

„Dohlédněte, aby k tomu nedošlo.“

„Myslíte, že bych měl –?“

„Přesně,“ skočil mu do řeči Mason. „Zamkněte ji. Vezměte ji k soudu. Ať ji soudce příslušného soudu otevře v přítomnosti notáře.“

Mabel Norge dupla. V jejích očích se objevily slzy zklamání. „Otevřte ji, vy blázne!“

Mason hleděl upřeně do policistových očí. „Co když je plná peněz, třeba tisícidolarových bankovek, které chtěl v případě smrti odkázat své sekretářce? Chcete být odpovědný za roztržení obálky, až budete příslušným soudem a notářem tázán po sumě peněz, která v ní byla? Co kdyby vás obvinili, že jste si vzal pár tisícidolarových bankovek?

Znáte zákon o bezpečnostních schránkách. Nesmíte si dovolit ji otevřít. Dokonce ani banka si ji nemůže dovolit otevřít. Musí být zapečetěna, dokud není otevřena v přítomnosti notáře.“

„Je to tak,“ potvrdil Boom, obraceje se k Mabel Norge.

„Vy blázne!“ vybuchla.

Boomova tvář zčervenala.

„Říkám vám,“ obviňovala Mabel Norge, „že jeho žena ho zamýšlela zabít. Věděl to. Tady je důkaz, který ji uvádí do souvislosti s další vraždou.“

Mason pokrčil rameny a řekl: „Je to na vaši zodpovědnost, důstojníku. Pro mne za ni ručíte vy.“

Policista zaváhal.

„Do toho a otevřete ji.“ vyzvala ho Mabel Norge. „Nevidíte, že jen mluví a snaží se vám zabránit získat jasný důkaz proti paní Davenportové, který byste měl mít.“

Policista vyňal obálku.

„Počkejte minutu,“ pravil Mason. „Neřiďte se mými právními radami. Neberte je od té dívky. Máte tu okresního návladního. Zavolejte mu. Zeptejte se ho, co máte dělat.“

„To je nápad,“ řekl Boom.

Šel k telefonu.

Mason prohlásil: „Jsem toho názoru, že ta obálka může být otevřena pouze za přítomnosti notáře. Jsem také přesvědčen, že jsou-li jakékoliv pochybnosti z vaší strany, co by se mohlo stát, že

by se měla doličná věc zabavit.“

„Co tím míníte, zabavit?“

„Je v pokladničce,“ řekl Mason. „Vezměte ji a uložte do trezoru. Ale měl byste velmi, velmi pečlivě dohlédnout, aby nikdo nic nepodnikl s obsahem obálky.“

„Nenechte se jím přemluvit od výkonu své povinnosti,“ řekla Mabel Norge. „Otevřte jí. Získejte důkaz.“

Mason zívl. „Je to opravdu poněkud únavné. Nerad se hádám. Pokud se mne týká, jsem plně ochoten připustit, abyste vzal obálku k okresnímu návladnímu za předpokladu, že se učiní příslušná opatření, aby ji neotevřela nepovolaná osoba.“

„Dobrá, nechte mne promluvit s okresním návladním,“ řekl Boom.

Zvedl sluchátko, vytočil číslo a pak ohlásil okresnímu návladnímu: „Zde důstojník Boom. Jsem v Paradisu. Je mi líto, že vás obtěžuji v tuto noční dobu, ale stojím před problémem. Jednám zde s právníkem, který říká, že zastupuje pozůstalost – Ed Davenport zemřel. V kanceláři je dopis, který se má otevřít v případě jeho smrti. Ten právník, zastupující vdovu, říká, že nikdo nemá oprávnění jej otevřít jinak než v přítomnosti notáře… Ne, není adresována úřadům. Na obálce pouze stojí ´Otevřít v případě mé smrti a obsah doručit úřadům‘.“

Mabel Norge řekla: „Řekněte mu, že mi ho dal, že byl v mém vlastnictví.“

„Nebyl ve vašem vlastnictví,“ opáčil Mason. „Byl ve vašem stole. Vaše zaměstnání skončilo.“

„Oh, buďte zticha! Nenávidím vás!“ vzplanula.

„Patrně ano.“ připustil Mason.

„A povězte okresnímu návladnímu, že ta žena zde zapisuje všechno, co se tu říká,“ pravila Mabel Norge.

„Kuš,“ řekl Boom. „Nechtě mne poslouchat.“

Boom naslouchal chvíli telefonu a pak řekl: „Ten právník je

Perry Mason… Ale, vy jste o něm slyšel?… Dobře, to jméno je opravdu známé… V pořádku… Říká, že nemá námitek, aby byl uložen do vašeho trezoru a byl pod vaším dohledem, dokud nebude otevřen v přítomnosti soudu a notáře. Myslí, že jsou v něm peníze… Dobrá.“

Boom zavěsil.

Mason připomněl: „My vás za něj samozřejmě činíme osobně a úředně zodpovědným, pane Boome.“

„To je v pořádku. Jsem za něj zodpovědný.“

„Vezměte tu pokladničku k okresnímu návladnímu.“

„Zařídím, aby se k okresnímu návladnímu dostala.“

„Vezmete ji tam ihned?“

„Hned ne. Mám tu venku práci. Vezmu mu ji zítra. Řekl, že zítra to bude v pořádku. Ale budu o ni pečovat a dohlédnu, aby se s ní nic nestalo.“

„Výborně,“ řekl Mason. „Nestojím o to, abyste ji vzal s sebou, ale jestliže na tom trváte, očekávám, že se podíváte, že obálka není otevřená.“

„Dobrá, vezmu ji s sebou,“ řekl Boom. „A teď abychom to vzali zkrátka, chtěl bych vaši navštívenku a v případě, že se ukáže, že vdovu nezastupujete – No, vy jste právník. Nemusím vám vyprávět nic o vašem oboru.“

„Máte pravdu, nemusíte,“ řekl Mason pobaveně. „Tady je navštívenka.“

Policista Boom se vydal zpět ke svému autu s pokladničkou pod paží.

„Jdu s vámi,“ prohlásila Mabel Norge.

Della Streetová čekala, až se domovní dveře s klapnutím zavřely a pak se podívala na Masona.

„Dejte rychle pryč konvici ze sporáku,“ nakázal jí Mason. „Mimochodem, mohla byste ji přejet hadrem, aby bylo jisté, že na ní nezůstanou otisky prstů a otřete také vypínače sporáku. Mohli

by na to pomyslet dříve, než odjedou příliš daleko.“

Della Streetová odkvapila do kuchyně. V několika okamžicích byla zpět.

„Všechno v pořádku,“ ohlásila.

„Dobrá,“ řekl jí Mason, „zhasneme a necháme to plavat.“

„Šéfe, ta sekretářka se chystá Booma přemluvit, aby ten dopis otevřel.“

„Nejste daleko od pravdy,“ pravil Mason. „Náš hlavní problém, Dello, je v tom, aby dopis zůstal netknutý, dokud lepidlo dostatečně nevyschne. Když s ním budou šaškovat příliš brzo, poznají, že obálka byla otevřena nad parou a pak znovu zalepena.“

„No, ona se chystá přemluvit ho, aby ji otevřel.“

„To on neudělá dřív, než se dostane k okresnímu návladnímu.“

„Vsadil byste na to?“ zeptala se Della Streetová.

Ticho přervalo náhlé zvonění telefonu.

Mason pohlédl na Dellu Streetovou.

Telefon zazvonil znovu.

„Zvedneme to?“ zeptala se Della Streetová.

Mason přikývl. „Vezměte to vy, Dello. Buďte rezervovaná. Zjistěte, kdo mluví, dříve než cokoliv řeknete.“

Della Streetová zdvihla sluchátko a řekla: „Haló.“

Chvíli mlčela a pak řekla: „Ano,“ a když přikryla sluchátko rukou, řekla Perrymu Masonovi: „Volání z telefonního automatu z Bakersfieldu. Platí se mincemi.“

„Jméno?“ zeptal se Mason.

„Jen Bakersfield, meziměstský hovor.“

Náhle Della Streetová sňala ruku ze sluchátka a řekla: „Haló.“

Na okamžik vypadala zmateně, pak hrábla po tužce a učinila rychlou poznámku na list papíru.

Podívala se na Perryho Masona, oči udivené. „Haló,“ řekla. „Haló… Haló… Haló. Telefonisto, zdá se mi, že můj hovor byl přerušen. Mluvila jsem s Bakersfieldem.… Jste si jistý?“

Della Streetová lehce položila sluchátko.

„Co to bylo?“ zeptal se Mason.

„Jakmile jsem řekla haló, na lince se ozval mužský hlas,“ řekla. „Byl to meziměstský hovor z telefonní budky v Bakersfieldu. Ten muž řekl: ‚Motel Pacific Palisades, San Bernardino, buňka číslo třináct.‘ a pak spojení skončilo. Myslela jsem, že nás přerušili. Telefonista řekl, že bylo zavěšeno.“

„Co to, k čertu, je!“ vyhrknul Mason. „Neudal jméno?“

„Ne, byl to jen mužský hlas.“

„A meziměsto?“

„Správně.“

Mason se zvedl z křesla a začal se procházet.

Della Streetová ho úzkostlivě sledovala.

„Co se stane, když Mabel Norge dožene Booma k tomu, aby otevřel obálku?“ zeptala se.

„Pak,“ řekl jí Mason, „vypukne pěkná psina. Kdykoliv se ta obálka otevře, vznikne domněnka, že jsem vyňal stránky obsahující důkaz, prohlášení vedoucí k podezření, zničil je a nahradil listy čistého papíru.“

„Může někdo říci, že obálka byla otevřena nad parou?“ zeptala se.

„Jistě. Analýza lepidla na chlopni ukáže, že pochází z této lahvičky a že nejde o substanci, která se používá na obálkách a je určená k lepení navlhčením a stisknutím.“

„A co se stane pak?“

„Jakmile bude vzneseno obvinění,“ řekl Mason, „shledáme, že jsme v okrese, kde nemáme žádného přítele, kde se na nás hledí s podezřením a kde příslušná místa mohou podniknout akce podezřením vyvolané.“

Zasmála se. „Což je způsob, jak zaobaleně říci, že nás mohou uvěznit?“

„Mne by mohli.“

„Nebylo by pak radno…?“

Opět zazvonil telefon.

Mason kývl na Dellu Streetovou.

Zvedla sluchátko a řekla: „Haló… ano…“ Přikryla sluchátko rukou a řekla: „Chcete si vzít hovor z Fresna, šéfe?“

„Zjistěte, kdo mluví.“

„Kdo volá?“

Vzhlédla. „Paní Davenportová.“

Mason přikývl a Della Streetová mu podala sluchátko.

„Haló,“ řekl Mason.

„Je to pan Perry Mason, advokát?“

„To souhlasí.“

„Okamžik. Volá paní Davenportová.“

O chvíli později slyšel Mason plochý, nezvučný, jednotvárný hlas Myrny Davenportové.

„Pane Masone, došlo k hroznému omylu. On odešel.“

„Kdo odešel?“

„Můj manžel.“

„To mi sdělila paní Anselová. Zemřel dnes odpoledne a – počkejte okamžik, to jste myslela?“

„Ne. Míním tím, že odešel. On opravdu odešel.“

„Myslíte tím, že je na živu?“

„Ano, pane Masone, to jsem tím myslela. Není mrtvý. Nebyl vůbec mrtvý. Nemohl být. Odešel.“

„Kam?“ zeptal se Mason.

„Nevím.“

„Kdy odešel?“

„Ani to nevím. Nasedl do auta a zmizel.“

Mason přemáhaje vztek vybuchl: „Co je to za kličkování? Proč to obracíte naruby? Sára Anselová mi zřetelně řekla, že je Ed Davenport mrtvý. To bylo kolem třetí hodiny odpoledne. Řekla, že zemřel asi o patnáct minut dříve.“

„To jsme si myslely. To nám řekl lékař. Všichni jsme si mysleli, že zesnul, ale zřejmě byl jen v bezvědomí. Nevěděly jsme, kde bychom vás mohly zastihnout dříve, než se dostanete na tohle číslo a během té doby jsme byly pěkně zmatené, protože –“

„Kde jste teď?“

„V bufetu, ale právě odcházíme. Vracíme se do Los Angeles.“

Mason přikázal: „Nevracejte se do Los Angeles. Chytněte první letadlo, vlak nebo autobus do San Francisca, kterýkoliv první vhodný dopravní prostředek. Jeďte na sanfranciské letiště. Jděte do mezipatra. Sedněte si tam a čekejte. Rozumíte těmto instrukcím?“

„Ano.“

„Uděláte to?“

„Musím se zeptat tety Sáry.“

„Kde je?“

„Právě tady.“

„Dobrá, zeptejte se,“ řekl Mason netrpělivě.

Držel chvíli sluchátko, uvědomuje si úzkostné oči Delly Streetové, pak uslyšel hlas Myrny Davenportové: „Dobře, budeme se řídit vašimi instrukcemi.“

„Nemluvte s nikým. Bude-li se vás někdo na něco ptát, neodpovídejte. To znamená nikomu. Rozumíte? Nikomu.“

„Rozumím tomu, co říkáte, ale nerozumím proč.“

„Na tom nezáleží, že nerozumíte proč. Dělejte, co vám říkám,“ řekl Mason.

Mason zavěsil telefon.

Vztekle rázoval k vypínači.

„Co je?“ zeptala se Della Streetová s úzkostí.

„Zjevně jsme se stali oběťmi překrásného podfuku.“

„A Ed Davenport není mrtvý?“ zeptala se.

„Podle posledních zpráv je pěkně živý a zmizel – snad je na cestě právě sem, nebo to mohl být ten člověk, který telefonoval z Bakersfieldu tu tajemnou zprávu.“

„A jaká je teď naše pozice podle zákona?“

„Taková, že jsem převzal správu dědictví dříve, než se dědictvím stalo, že jsem drancoval majetek ‚mrtvého‘ člověka, zatímco ten člověk dosud žije.“

Della Streetová se nad tím na okamžik zamyslela, pak zašla do kuchyně, aby se ujistila, že všechny věci jsou na svém místě tak, jak je nalezli a setřela otisky prstů a zhasla světla.

Mason jí potkal u domovních dveří. „Jedeme, Dello.“

„Kam?“

„Zpět do Chica, kde vrátíme tenhle vůz a vsedneme do prvního dopravního prostředku, který jede odtud. Zastavíme se jen na tak dlouho, abychom zavolali do Drakeovy detektivní agentury a řekli Paulovi Drakeovi, aby dal dvěma detektivy krýt motel Pacific Palisades v San Bernardinu, sledovat buňku číslo třináct, aby mu hlásili, jakmile bude obsazena, kým a drželi to místo pod dohledem. Paul také prověří Eda Davenporta. Pojďte, Dello, vyrazíme.“

KAPITOLA 4

Byly dvě hodiny čtyřicet pět minut ráno, když Perry Mason a Della Streetová vešli do sanfranciské letištní budovy.

„Jděte nahoru první," vyzval ji Mason, pozoruje mezipatro. „Rozhlédněte se. Jsou-li tam, zakývejte na mne. Bude-li to vypadat, že je někdo sleduje, nekývejte, ale přijďte dolů a podejte mi zprávu. Hlavně se dobře rozhlédněte."

„Jak mám poznat, že je někdo sleduje?"

„Jestliže tam nahoře někdo sedí a čte noviny nebo časopis, zřejmě plně zaměstnán něčím takovým, dejte mi vědět. Jen ať nevlezu do nějaké léčky."

Della Streetová vystoupila po schodišti a za několik okamžiků sešla dolů a hlásila:

„Je tam muž, který sedí a čte noviny, šéfe."

„A jsou tam ty dvě ženy?"

„Jsou tam, očividně hluboce spí. Obě mají dozadu zvrácené hlavy a zavřené oči."

Mason řekl: „Dello, ve tři pět letí letadlo do Los Angeles. Sežeňte čtyři letenky. Musíme to udělat právě teď. Jdu nahoru k těm ženám. Jestli je někdo sleduje, nemůžeme si pomoci."

Mason vystoupil po schodišti. Muž, který byl ponořen do novin, náhle otočil stránku, přeložil je a pokračoval ve čtení.

Mason částečně obešel mezipatro, vrátil se, protáhl se, zívl a posadil se vedle Sáry Anselové, která lehce pochrupovala. Hlava Myrny Davenportové spočívala na rameni Sáry Anselové. Pokojně spala.

Mason se dotknul paže Sáry Anselové.

Probírala se těžko.

Mason pohlédl na muže čtoucího noviny a pak se jí dotkl

znovu.

Sára Anselová se s trhnutím probudila.

„Promiňte, prosím,“ řekl Mason nedbale, dávaje si cigaretu do úst, „nemáte zápalku?“

Zamračila se, pak ho poznala a řekla: „Proč, já… já –“

„A mohu vám nabídnout cigaretu?“ zeptal se Mason.

Muž s novinami vypadal, jako by byl plně ponořený do čtení.

Myrnu Davenportovou hlasy probudily.

„Cože, jak se máte?“ ozvala se. „Já –“

Mason jí zamračením umlčel: „Má některá z dam zápalky?“

Myrna Davenportová vyňala zapalovač.

Mason si zapálil cigaretu. „Mnohokrát děkuji,“ řekl. Protáhl se, zívl, zvrátil se v křesle a pošeptal Sáře Anselové: „Ve tři pět letí letadlo do Los Angeles. Della Streetová, moje sekretářka, obstarává letenky. Setká se s vámi u východu s letenkami a palubními vstupenkami. Nenápadně vám je předá. Nastupte do letadla. Tam si promluvíme.“

Mason opět zívl, podíval se na hodinky, poodešel k okraji balkonu, pohleděl dolů a spatřil znamení Delly Streetové, že s letenkami je všechno v pořádku.

Právník šel nedbale kolem na vzdálenější konec balkonu, opět se podíval na náramkové hodinky, posadil se do křesla, položil se dozadu a zahloubané pokuřoval, přičemž sledoval, jak Sára Anselová a Myrna Davenportová sestupují po schodech.

Muž, který četl noviny, vstal, odešel k zábradlí mezipatra a nenápadně zdvihl pravou ruku. Pak se vrátil do svého křesla.

Mason se zvedl, šel ke schodišti a sešel do přízemí, pohybuje se pomalu a pečlivě načasované. Dospěl k východu, u něhož se nastupovalo do letadla, dvě minuty před odletem ve tři pět.

Della Streetová ho čekala s letenkou u východu.

„Ty dvě ženy jsou již na palubě?“ zeptal se Mason.

Přikývla.

„Tak jdeme,“ vyzval ji Mason.

Nastoupili do letadla a mohli se posadit na místa přímo za Sárou Anselovou a Myrnou Davenportovou. Sára Anselová se otočila, aby něco řekla, ale Mason téměř neznatelně zavrtěl hlavou a opřel se do sedadla.

Upevnili si bezpečnostní pásy. Motory se rozezvučely a velké letadlo pojíždělo pomalu po dlouhé rozjezdové dráze, otočilo se do startovacího postavení, zatímco se motory jeden po druhém rozeřvaly. Potom se všechny čtyři motory rozezpívaly melodií síly. Velké letadlo se rozehnalo po startovací dráze a pak se vzneslo do vzduchu. O několik okamžiků později se dole objevila světla San Francisca, jak letadlo provedlo dlouhou, kruhovou zatáčku a pak vyrazilo svým kurzem.

Sára Anselová se otočila a řekla rozzlobeně: „Trvalo vám pěkně dlouho, než jste se sem dostal.“

„V téhle zemi,“ namítl Mason, „se nechodí spát zrovna se slepicemi. Máme času dost.“

„Co je to za nápady? Kličkovat s námi jako s párkem zločinců.“

„Máte zavazadla?“

„Ne.“

„Kde jsou?“

„Poslaly jsme je nákladním letadlem. Nevěděly jsme, co chcete.“

„To je výborné,“ řekl Mason. „Když nejste zatížené zavazadly, můžete se mnohem snáze pohybovat. Teď mi řekněte, co se stalo. Bude lépe, když si vyměníme místa. Dello, sedněte si vedle paní Davenportové. Paní Anselová, vy pojďte sem ke mně.“

Vyměnily si místa, aniž se zdálo, že vzbudily pozornost některého ze spolucestujících, z nichž většina se rozložila ve snaze trochu se prospat.

„Nakloňte se k mému uchu,“ nakázal Mason. „Mluvte tiše a

povězte mi, co se stalo.“

„Chcete přehled,“ zeptala se, „nebo –“

„Podejte mi nejdříve přehled,“ řekl Mason, „pak vám budu klást otázky, abych získal podrobnosti, které potřebuji.“

„Dobře,“ začala, „vypadáte tak, že Ed Davenport opustil svou kancelář v Paradisu v neděli v poledne. Telefonoval Myrně, že odjíždí a že přenocuje někde po cestě.

Pravděpodobně zůstal na noc někde ve Fresnu. Pak zase vyrazil a dostal se až do toho městečka Cramptonu, které leží asi třicet, čtyřicet mil od Fresna, kde onemocněl. Hádám, že ve skutečnosti byl nemocný, ještě než se tam dostal, ale když byl v Cramptonu, neměl už sílu pokračovat.“

„Čím onemocněl?“ zeptal se Mason.

„Tak tohle samozřejmě neberte jako jistotu. Mne to napadlo hned. Byl těžkým pijákem. Trpěl vysokým tlakem a neměl pít, ale očividně pil a snědl něco, co mu nesedělo. Každopádně se mu udělalo strašně zle. Zastavil se v tom motelu v Cramptonu a ptal se, je-li tam nějaký lékař. Správcová mu řekla, že jsou tam tři a dala mu jména. Zavolal jednomu z nich, nějakému doktoru Renaultovi. Doktor Renault se dostavil okamžitě a zjistil, že Ed je vážně nemocný. To bylo mezi osmou a devátou dopoledne. Já si myslím, že Ed zůstal večer před tím ve Fresnu a byl tam na tahu, pravděpodobně s jakousi ženou. Osobně vůbec nepochybuji, že mu podstrčila nějakou omamnou látku. V každém případě se setnul.“

„Jak to víte?“ zeptal se Mason.

„Dostanu se k tomu,“ řekla, „ale nejdřív vám řeknu, co se stalo. Když se tam doktor Renault dostal, byl Ed právě v krizi. Doktor Renault zavolal a řekl nám, že by bylo nejlépe, abychom se okamžitě dostavily, že Ed je velmi vážně nemocný. Byl tak nemocný, že se ho doktor ani nepokusil převézt do nemocnice. Nejbližší je ve Fresnu. Řekl, že se pokusil sehnat sestru, ale že je tam nedostatek ošetřovatelek, a tak si myslí, že by bylo dobré,

kdyby se Myrna okamžitě dostavila na místo a pomohla při ošetřování.“

„Pokračujte,“ vyzval ji Mason.

„Po setkání s vámi jsme nasedly do letadla do Fresna, pak si pronajaly vůz a jely do motelu v Cramptonu.

Ed byl opravdu vážně nemocný. Počítám, že zvracel a byl pěkně blízko stavu zhroucení. Doktor s námi promluvil a požádal nás, abychom mu zavolaly, pokud dojde k nějaké změně. Řekl, že se vrátí během hodiny.

Zůstaly jsme chvíli s Edem, který pak usnul. Zdálo se, že odpočívá klidněji, ale byl hezky zřízený.

Zatímco spal, odešla jsem do své kabiny. Myrna zůstala s Edem. Když jsem uklidila, vrátila jsem se a vystřídala ji.

Najednou dostal Ed nějaký záchvat. Začal se dusit a chroptět a lapat po dechu.

Vyběhla jsem ven a telefonovala pro doktora, který se dostavil téměř okamžitě. Řekl, že je to vážné a poslal mne zatelefonovat do lékárny pro nějaký lék.

Myrna byla ve sprše, ale říkala, že na sebe hodila šaty a uháněla. Než se tam dostala, bylo pozdě. Ed zemřel.

Zdálo se, že Ed musel něco říct doktorovi, co v něm probudilo podezření. Mračil se na nás, zamkl kabinu, ve které bylo Edovo tělo a řekl nám, že musíme počkat na šerifa a okresního návladního. Řekl, že za okolností spojených s tím, co se stalo, nemůže podepsat úmrtní list a že musí být provedena pitva. Dokonce naznačil, že si myslí, že byl Ed zavražděn.“

„Tak co jste dělaly?“

„Nu,“ řekla „já jsem tomu nevěnovala moc pozornosti. Jakmile jsem se odtud mohla nenápadně dostat, přeběhla jsem ulici k telefonní budce na poště a zavolala vás. Pak jsem se vrátila a pokoušela se utišit Myrnu. Nebyla zdrcená žalem. Rozvádějí se – rozváděli se, tak je to. Ed pozbyl v jejích citech jakýkoliv význam.

Ale celá ta záležitost byla svým způsobem otřes a já ji chtěla utěšit. Byla to hrozná zkušenost pro tu ubohou dívku.“

„Pokračujte,“ řekl Mason.

„Dobrá, doktor zamkl kabinu. Oznámil, že ‚zapečetil místnost‘ a vzal nás do naší kabiny, vyptával se nás a pak odešel zavolat coronera. Hádám, že to trvalo přes hodinu, než konečně přišel, doprovázen okresním návladním a příslušníkem úřadu šerifa. Udělali jen náznak výslechu doktora a ptali se po omamných látkách. Doktor jim dal klíč od pokoje. Šerifův náměstek otevřel dveře a zjistil, že se Ed musil probrat z bezvědomí, vylézt oknem a odjet.“

Mason si hvízdnul.

„Tak je to,“ řekla, „a úředníky to rozzlobilo. Zdá se, že již dříve měli s tím doktorem Renaultem nějaké potíže. Tentokrát je to opravdu dopálilo.“

„Co řekl doktor Renault?“

„Doktor Renault stál tvrdošíjně na svém. Řekl, že Ed byl mrtvý, že ví, že byl mrtvý. Dokonce naznačil, že jsme nějakým způsobem odstranily jeho tělo, aby nemohla být provedena jeho pitva. Postaral se, aby bylo pěkně jasné, že se obáváme pitvy.“

„Pokračujte,“ pobídl ji Mason, když se zarazila. „Povězte mi zbytek.“

„Tedy, samozřejmě, doktor Renault trval na tom, že mrtvola byla odstraněna, ale nakonec šerifův náměstek, když rozmlouval s lidmi z jiných kabin, našel někoho, kdo viděl Eda vylézat oknem, nastoupit do auta a odjet.“

„K čertu!“ vykřikl Mason.

„Tak je to. Zjistil ještě pěkný kousek navíc. Ten člověk řekl, že Ed měl na sobě pyžamo a že vyklouzl zadním oknem. Nějaký vůz parkoval přímo proti kabině. Ed nastoupil a odjel. Ať již to byl kterýkoliv vůz, Ed jej musel ukrást, protože jeho vůz tam dosud je.“

„Byl oblečený v pyžamu?“

„To říká ten muž. Přirozeně že se divil proč. Pak si myslel, že se snad někdo snaží uniknout před nějakou šťárou a –“

„Byl dost blízko, aby poznal muže, kterého viděl,“ zeptal se Mason, „aby ho mohl identifikovat na fotografii, nebo –?“

„Ale proboha, ne. Byl od něho třicet metrů. Viděl pouze postavu muže a je si úplně jistý, že postava byla v pyžamu. Řekl, že bylo červeně vzorované. A takové právě Edovo pyžamo bylo.

No, pak jsme se snažily spojit se s vámi telefonem, ale v té době jste byl na cestě do Paradisu a my jsme nevěděly, jak vás dostihnout. Tak jsme čekaly až do doby, kdy jsme si myslely, že byste mohl v Paradisu být a zavolaly na Edovo telefonní číslo a vy jste odpověděl.“

„Počkejte chvíli,“ zarazil ji Mason, „řekněte mi jinou věc. Jak víte, že se setnul?“

„Ale ano. Už jsem u toho. Všech peněz, které byly v jeho šatech, bylo jen čtyřicet pět dolarů a za kabinu v motelu platil padesátidolarovou bankovkou, která byla uhlazená. Ed byl těžký piják. Věděl, že se může zlinkovat, a tak vždy nosil padesátidolarovou bankovku pod koženou vložkou v chodidle pravé boty, aby kdykoliv by ho někdo zhulákal, měl peníze, aby se dostal domů.

V jeho kapsách nebylo ani za pět centů drobných – právě jen těch čtyřicet pět dolarů. To jsou ty peníze, které dostal nazpět, když zaplatil pět dolarů za kabinu.“

„Ale proč utekl oknem?“ zeptal se Mason. „A jak vůbec to mohl udělat, byl-li tak nemocný, jak doktor prohlásil?“

„Bohužel,“ odpověděla, „nemyslím, že by doktor byl ochotný říci, co se skutečně stalo. Víte, když člověk zemře, lékař vpraví nějaký mohutně povzbuzující prostředek přímo do srdce. Myslím, že doktor Renault udělal totéž Edovi, ale nepočkal dost dlouho, aby viděl, zda účinkuje. Byl příliš nedočkavý, aby už byl venku a

mohl nás vyslechnout. Ed musel něco říct, co doktora nějak přesvědčilo, že Ed jaksi svou nemoc Myrně předstírá.

Samozřejmě si doktor myslel, že jsme mrtvolu ukryly a něco s ní provedly a že to dokonce mohla být Myrna, která tam vlezla oknem, oblékla si pyžamo a opět vylezla.

Pokud jde o mne, já si myslím, že když doktor zjistil, že se Edovo srdce zastavilo, dal mu injekci adrenalinu a odešel.

Ed se probral z bezvědomí a ten silný stimulans mu dodal tolik síly, aby se zvedl a došel ke dveřím. Když zjistil, že jsou zamčené zvenku, propadl panice, vylezl oknem, vskočil do prvního auta, které našel, a odjel.

Je absurdní si myslet, že by taková křehká, malá Myrna mohla pohnout s mrtvolou. Buď jak buď, proč bychom se my měly obávat pitvy? Onemocněl přece dlouho před tím, než jsme se tam dostaly.“

„Kde jsou jeho věci?“ zeptal se Mason. „Šaty, zavazadla.“

„Úřad šerifa vzal všechno do úschovy. Náměstek šerifa vedl ještě stále úřední pátrání, když jsme odjížděly. Měl klíče od kabiny a ta byla zamčená. Jely jsme do Fresna a odtud jsme vám zavolaly. Řekl jste nám, abychom se dostavily do San Francisca, a to jsme učinily. Předtím jsme řekly náměstkovi šerifa, kam může poslat Edovy věci, až s nimi budou hotovi.“

„Kde předpokládáte, že je Ed Davenport?“

Pokrčila rameny.

„Určitě se nemůže projíždět v pyžamu, bez peněz, bez řidičského průkazu –“

„Lidé dělají směšné věci, když se napijí,“ řekla. „Myrna mi vyprávěla, že viděla Eda, jak se zbláznil, když se jednou probíral z takového opileckého opojení.“

„Někde ho přece musejí sebrat,“ naléhal Mason.

„Samozřejmě že ano. Úřad šerifa ohlásil poplach státní dálniční kontrole. Mají usilovně hledat muže v pyžamu, řídícího

auto. Je na silnici nebezpečný.“

„Myslel si doktor, že se zhroutil, nebo –?“

„Doktor,“ řekla paní Anselová pevně, „si myslí, že je mrtvý.“

„A Ed Davenport řekl něco, co vyvolalo u doktora podezření proti Myrně?“

„Zřejmě ano. Doktor se ptal Myrny na bonbony.“

„Jaké bonbony?“

„No, Myrna mi svěřila, že Ed měl pijácké záchvaty. Obyčejně se o cukroví nezajímal, ale přišel na to, že když dostane chuť na alkohol a sní nějaké bonbony, někdy překoná tu hroznou touhu po lihovině. Tedy, jak si přibližně věc představuji, dříve než dorazil do Fresna, pocítil, že na něj jde ta chuť na alkohol, a tak začal jíst bonbony. Nosil ty bonbony ve svém zavazadle právě pro případ, že by ho taková chuť popadla.“

„Jaký druh bonbonů?“ zeptal se Mason.

„Čokoládové – ty, které obsahují likér – likér a višně. Myrna řekla, že je dost jedl a že někdy ho ta chuť na alkohol pustila. Ale jak jednou začal pít, pil, dokud jeho organizmus nebyl alkoholem prosáklý.“

Mason řekl: „Dobrá, něco vám teď navrhnu. Tamhle na přídi letadla jsou nějaká volná sedadla. Slečna Streetová a já tam teď půjdeme. Až se dostaneme do Los Angeles, chci, abyste vy a paní Davenportová vystoupily z letadla před námi. Chci, abyste si na cestu domů vzaly taxi.“

„Proč neodjet autobusem a teprve pak si najmout taxi?“

Mason zavrtěl hlavou: „Nechci, abyste jely stejnou trasou, kterou jezdí autobus. Chci, abyste si vzaly taxi.“

„Proč?“

„Protože chci zjistit, zda vás nesledují.“

„Proč by nás měli sledovat?“

„Protože vás mohli sledovat do San Francisca a protože úřad šerifa ve Fresnu se mohl rozhodnout nespustit vás z očí.“

„Ale proč by to měli dělat? Co tím sledují? Tedy, to je absurdní! Konec konců, když si Ed Davenport vyrazil na flám a nějaká kůstka mu přihrála omamnou látku, nemohou za to činit odpovědnou Myrnu.“

„Mohou být ještě jiná hlediska,“ namítl Mason. „Podle toho, co jste mi řekla, je na tom ten muž se zdravím moc špatně. Podle toho, co řekl doktor Renault, musel být ve stavu šoku, v takovém šoku, že doktor myslel, že je mrtvý. A nyní předpokládejme, že se Ed Davenport začal projíždět v pyžamu. Je schopen se zhroutit a zemřít, nebo se může přimotat do nějaké nehody. Kdyby byl zraněn, pak při jeho odolnosti, pokleslé na nízkou úroveň, by zranění mohlo skončit osudně.“

„Dobře. Ale stejně nechápu, jak mohou doufat, že nás budou činit odpovědné za to, že vylezl oknem. Byla to doktorova chyba. Ed byl v tom stavu šoku nebo vyčerpání, nebo co to bylo, a ten blázen doktor mu lupnul adrenalin, nebo co, přímo do srdce. To je dynamit. To dělají mrtvým, když už není jiná naděje. Je to poslední zoufalá sázka. Člověk by si myslel, že ten cvok má dost rozumu, aby si byl jistý, dřív než odejde z místnosti.“

Mason zamyšleně přikývl.

„Samozřejmě,“ pokračovala, „způsobilo to pěkný zmatek. A vy tam v Paradisu jste si myslel, že Ed je mrtvý. Jen si pomyslete, co by se stalo, kdyby si to zamířil zpátky do Paradisu a našel vás, jak mu prohlížíte věci. Zblázněný, jako byl, mohl udělat cokoliv! Strašně jsme se bály, že byste se tam mohl dostat do potíží.“

„To jsem se dostal,“ utrousil Mason.

„Co se stalo?“

„Nic vážného,“ řekl Mason. „Povím vám to oběma, až uvidím, co se stane, jakmile se dostaneme na letiště v Los Angeles. Do té doby hoďte starosti za hlavu a snažte se uklidnit paní Davenportovou.“

„Á, ta už je teď v pořádku. Ale, pane Masone, měli bychom

pro ni něco udělat. Jsem naprosto přesvědčená, že Ed Davenport ji připravoval o peníze, jak nejrychleji mohl. Nestarala se ani za mák o peníze, pokud jen mohla pěstovat květiny a –“

„Kolik z Delanova majetku se rozdělilo?“ přerušil ji Mason.

„No, bylo to částečné rozdělení a – celkem to činilo něco přes sto tisíc dolarů, hádám, a v průběhu času tu byly ještě další peníze. K tomu všemu Ed Davenport vyzvedl nějaké peníze na poukázku, kterou mu spolupodepsala. Řekl jí, že je to jen nějaký formulář, ale takovou pitomost ať mně nikdo nepovídá. Nejsem včerejší. Myslím, že o lidech něco vím.“

„To bych řekl, že ano,“ souhlasil Mason, „ale zatím si odpočiňte, než se dostaneme do Los Angeles. Tam nastupte do taxíku a jeďte domů a pokud nebude nic nového, buďte v mé kanceláři v půl třetí odpoledne.“

Mason vstal, ťukl Dellu do ramene a zamířil ke dvěma volným sedadlům v přídi letadla.

„Tak co?“ zeptala se Della Streetová, když ji Mason usadil u okénka a sám si sedl na vedlejší sedadlo.

„Slyšela jste to líčení?“ optal se Mason.

„Většinou,“ řekla. „Zřejmě byl Ed Davenport na jednom ze svých tahů a pěkně se zřídil. Onemocněl a zhroutil se. Doktor mu dal lomcováka. Davenport přišel k sobě, našel zamčené dveře a myslel, že ho někdo chce zadržet. Dostal se z okna, nasedl do cizího vozu a někam odjel.“

„Kam?“ zeptal se Mason.

„Pravděpodobně se rozjel domů.“

„Ne při všech těch dálničních hlídkách, které byly upozorněny, že mají hledat muže řídícího auto, oblečeného jen v pyžamu.“

„Dobrá,“ řekla, „co si tedy myslíte vy?“

Mason se zasmál. „Něco záleží na tom, co Paul Drake zjistil v motelu v San Bernardinu a hodně na tom, co se stane, až dorazíme do Los Angeles.“

„Myslíte, že je sledovali do San Francisca?“

Mason přikývl.

„Myslíte, že ten muž čtoucí noviny se o ně zajímal?“

„Policajtem smrděl na sto honů,“ řekl Mason. „Každopádně si teď můžeme, než přistaneme, trochu zdřímnout.“

A Mason zatáhl za páčku, sklápějící sedadlo do ležaté polohy.

„Právě,“ stěžovala si Della Streetová, „jste mne pořádně probudil.“

„Čím?“

„Úvahami o tom, co se stalo.“

Mason ospale prohodil: „Počkejte půl druhé hodiny a budete mít k přemýšlení mnohem víc.“

KAPITOLA 5

Letadlo klouzalo na přistání a pak rolovalo k letištní budově.

Mason a Della Streetová pozorovali, jak Sára Anselová a Myrna Davenportová procházejí terminálem a nastupují do taxi.

Taxi vyrazilo na příjezdovou cestu a pak na silnici.

Vůz, vyhlížející jako firemní, s anténou na zádi, vyjel z parkoviště a vklouzl za taxi.

„Dobrá, je to tak," řekl Mason.

„Policie?" zeptala se Della Streetová.

Mason přikývl.

„Na co čekají, proč je rovnou nezatknou?" zeptala se Della Streetová.

„Snaží se zjistit, co budou dělat."

„A co uděláme my?"

„Teď si vezmeme dva taxíky."

„Dva?"

Mason přikývl.

„Nebylo by levnější, vzít si až do města jeden?"

„Správně," potvrdil Mason, „ale tento způsob víc mate."

„Mám se snažit zjistit, zda mne sledují?"

„Rozhodně ne," pravil Mason. „Jste nevinná duše. Koukáte se dostat na kutě. Máte za sebou dlouhý, těžký den a vracíte se domů, abyste se vykoupala a pár hodin prospala, dokud se nebudete cítit schopná přijít do kanceláře nebo dokud vás nezavolám."

„A co budete zatím dělat vy?"

Mason řekl: „Vykoupu se, oholím, převléknu a podívám se, co se stalo."

„Myslíte, že se něco děje?"

„Nebyl bych překvapen."

„Co?“

Mason odpověděl: „No, mohl bych – jen mohl – odjet do motelu Pacific Palisades v San Bernardinu.“

„Proč?“

Mason řekl: „Ten člověk z buňky číslo třináct by mohl něco vědět o Edu Davenportovi.“

„Óh – Óh!“ vyrazila a pak za okamžik: „Předpokládejme, že něco ví. Co pak?“

Mason řekl: „Chtěl bych s ním mluvit. Rád bych sám zjistil schéma průběhu událostí.“

„Nechtěl byste se trochu vyspat?“

„Nebudu moci, pokud tam pojedu, ale nepojedu tam, pokud Paul Drake neohlásí, že je buňka obsazená.“

„Proč mne nevezmete s sebou?“

Mason rozhodně zavrtěl hlavou: „Vy, mladá dámo, půjdete do hajan. Od nynějška může být tahle zábava pěkně drsná.“

„Nemyslíte, že je docela prosté vysvětlení, že Ed Davenport šel na flám –?“

„Vysvětlení může být prosté,“ připustil Mason, „ale jsou zde komplikující prvky. Tady je taxi, Dello. Nastupte. Máte dost peněz na zaplacení?“

„Spoustu.“

„Dobrá. Uvidíme se později.“

Mason jí zamával a protahuje se a zívaje hleděl na záři nad městem.

Další vůz, vyhlížející jako firemní, s anténou na zádi, vyklouzl z parkoviště a následoval taxi Delly Streetové.

Mason si vzal další taxi a překonávaje téměř neodolatelné nutkání, rozhodně upřel oči kupředu a ani jednou se neohlédl, aby zjistil, zda ho sleduje policejní vůz.

Mason zaplatil řidiči před domem kde bydlel, vstoupil do bytu a vysprchoval se. Potom, oblečen do koupacího pláště, zavolal

Drakovu detektivní agenturu.

Telefonát vzala noční služba.

„Tady Perry Mason,“ ohlásil se. „Předpokládám, že Paul Drake odpočívá v Morfeově náručí.“

„Byl tu hezky přes půlnoc,“ oznámila služba. „Nařídil, že když budete volat, máme vám sdělit zprávy, které pocházejí z práce v San Bernardinu.“

„Sem s nimi,“ řekl Mason.

„Buňka třináct,“ pravila spojovatelka, „podle zpráv, které nám v telefonickém hlášení podal náš agent, byla pronajata telefonicky z Fresna v neděli v noci mužem, který se ohlásil jako Frank L. Stanton. Řekl, že přijede pozdě v pondělí, že chce buňku a zvlášť nařídil, aby buňka zůstala odemčená, aby nemusel budit správce kvůli klíčům. Řekl, že pokud by nedorazil do pokoje mezi druhou a třetí hodinou v úterý ráno, že by chtěl tu buňku na následující dva dny. Zeptal se na cenu, sdělili mu, že činí šest dolarů za den a on řekl, že jde na poštovní úřad, aby telegraficky poslal dvanáct dolarů za dva dny.“

„To se stalo?“ zeptal se Mason.

„To se stalo.“

„A co je s tím Stantonem?“

„Do okamžiku, asi před třiceti minutami, kdy agent telefonoval svou zprávu, se Stanton neukázal, ale je tu jiná záležitost, která vás pravděpodobně bude zajímat.“

„Co je to?“

„Ještě jiná detektivní agentura je v činnosti.“

„Sleduje Stantona?“

„Zřejmě.“

„Kdo je to?“

„Dosud si nejsme jistí, ale myslíme si, že jde o Jasona L. Beckemeyera, soukromého detektiva z Bakersfieldu.“

„Jak jste to zjistili?“ zeptal se Mason.

„Prostřednictvím čísla jeho auta. To bylo pro našeho muže první vodítko. Pak jsem telefonicky vyžádala Beckemeyerův popis a ten odpovídá popisu řidiče. Padesát dva, sto sedmdesát centimetrů, váha devadesát kilo. Malé, hřmotné individuum jako sud.“

„Nevíte, po čem jde?“

„Zřejmě se snaží přijít na to, kdo přijde do buňky číslo třináct.“

„Myslí si, že je to ten, na kterého čeká?“

„Nemohou si být jistí, ale myslí si to. Všechny ostatní buňky jsou obsazené.“

„Ať ti muži zůstanou v činnosti,“ přikázal Mason. „Pošlete také jiného agenta, aby sledoval Beckemeyera. Až toho nechá, půjde patrně podat telefonickou zprávu. Moc rád bych znal číslo, které bude volat. Bude to z telefonní budky a váš muž by měl být schopen něco udělat.“

„Bude pěkně těžké získat to telefonní číslo, ale zkusíme to.“

„Pokuste se,“ řekl Mason. „Teď mám něco dalšího. Pracuji na případu týkajícím se muže jménem Ed Davenport. Myslelo se, že zemřel včera v Cramptonu. Jediná potíž s touhle teorií je, že mrtvola vylezla oknem a odjela.

Je důležité vědět, kde byl a co dělal v noci před svou ‚smrtí‘. Pravděpodobně byl ve Fresnu. Policie kolem toho čmuchá dost vlažně. Budou hledat, kde se Ed Davenport zapsal. Se vší pravděpodobností nic nenajdou, protože použil falešného jména.

Ten motel v San Bernardinu nám dal stopu k tomu falešnému jménu. Je to pravděpodobně Frank L. Stanton.

To nám může poskytnout rozhodující náskok před policií. Ať se váš spolupracovník ve Fresnu pustí do stopování Franka L. Stantona. Chci výsledky a chci, aby se celá záležitost držela v naprosté tajnosti. Můžete to udělat?“

„Můžeme,“ potvrdila. „Spolupracujeme ve Fresnu s dobrou

partou.“

„Prima,“ řekl jí Mason. „Budu ve své kanceláři asi tak kolem desáté hodiny, ale zavolejte mi do bytu, pokud se vyvrbí něco důležitého.“

Mason se oholil, dal si sklenici teplého mléka, natáhl se na lehátko s novinami, přetáhl přes sebe pokrývku, deset nebo patnáct minut četl a pak upadl do spánku, z něhož ho probudilo ostré, naléhavé vyzvánění telefonu.

Protože jen Paul Drake a Della Streetová měli jeho neveřejné číslo do bytu, Mason hrábl po sluchátku a ozval se „Haló.“

Hlas Paula Drakea byl ostře rezavý.

„Obyčejně mne budíš z hlubokého spánku ty, Perry. Teď došlo na tebe.“

„Trefa,“ řekl Mason, „ale doufám, že je to důležité.“

„Je, pokud zastupuješ Myrnu Davenportovou. Moje noční spojovatelka mi řekla, že pracuješ na případu Eda Davenporta.“

„A co se děje?“

„Myrnu Davenportovou uvěznili a vyslýchají ji kvůli vraždě.“

„Jaké vraždě?“

„Dvěma vraždám. Eda Davenporta, jejího manžela, a Hortenzie Paxtonové, její sestřenice.“

„Jak k tomu došlo?“

„Předevčírem byl vydán tajný příkaz k exhumaci. Tělo Hortenzie Paxtonové bylo exhumováno. Byla to neteř Williama C. Delano. Zemřela krátce před ním a –“

„Ano, ano,“ řekl Mason. „O tom vím všechno. Pokračuj, co je s tím?“

„V těle našli tolik arzénu, že by to zabilo koně. Zdá se, že není žádných pochybností, že zemřela na otravu arzénem, ačkoliv lékař vykázal její smrt jako přirozenou.“

„A co je s paní Davenportovou?“

„Sbalili ji a vyšetřují v případě této vraždy a také na příkaz z

Fresna ve věci vraždy jejího manžela.“

„Našli jeho tělo?“

„Manželovo?“

„Ano.“

„Dosud ne, ale zdá se, že tam objevili nějaké nové důkazy. Za prvé si myslí, že se doktor zmýlil. Udělali mu peklo, ale on se bránil svými zbraněmi a teď se zdá, že jsou hezky přesvědčení, že ten muž byl zavražděn.“

„A pak mrtvola vyleze z okna a odjede,“ prohodil Mason. „To je tedy pěkně čilá mrtvola, kdyby jsi se mne zeptal.“

„Dobrá, neznám všechny podrobnosti, říkám ti teď, co vím.“

„Kde je paní Davenportová?“

„Sebrala ji místní policie, ale mohli ji převézt do Fresna, aby ji vyslýchali tam.“

„Vypátral jsi něco o Davenportově poslední noci ve Fresnu, kde byl – pravděpodobně pod jménem Stanton?“

„Dosud ne, Perry, ale pracujeme na tom. Ale teď je tu nový problém, Perry. Tak, jak to začíná, jdou pěkně po tobě. Můžou z tebe stáhnout kůži.“

„Do toho,“ vyzval ho Mason.

„Víš, Davenport měl kancelář své důlní společnosti nahoře v Paradisu. Tak policie zavolala šerifovi okresu Butte v Orovillu a šerif zajel do Paradisu, aby to vyšetřil.

A přišel na to, že jsi tam byl minulou noc, že jsi byl přímo na místě, zřejmě abys převzal do správy věci pro vdovu. Byla tam obálka, kterou Ed Davenport zanechal, aby byla otevřena v případě jeho smrti. Šerifův úřad obálku otevřel. Našli v ní šest listů čistého papíru. Předali obálku expertovi, který zjistil, že obálku někdo v průběhu posledních dvaceti čtyř hodin otevřel napařením a znovu zalepil lepidlem.

Dovedeš si představit, kam tě to staví. Myslel jsem, že tě vzbudím, abych tě s tím seznámil, protože můžeš být v postavení,

ve kterém budeš muset zodpovědět pár nepříjemných otázek.“

„Kdy?“

„Hned jak tě najdou. Je to pěkně horký brambor. Myslí si, že jsi našel obvinění, které označuje tvou klientku jako travičku a zničil jsi původní dopis, který jsi nahradil listy prázdného papíru.“

„Paní Davenportovou formálně zatkli?“ zeptal se Mason.

„Je to tak.“

„Co je se Sárou Anselovou?“

„Není z ničeho obviněná. Della Streetová mne požádala, abych ti řekl, že strašila v kanceláři, ale Della ji zadržela –“

„Della?“ otázal se Mason. „Ona je v kanceláři?“

„Časně a veselá,“ řekl Drake. „Otevřela v devět hodin.“

„Čerta!“ vykřikl Mason. „Přikázal jsem jí, aby se trochu vyspala. Kolik je teď?“

„Deset hodin. Della si myslela, že se budeš chtít vyspat, a tak přišla otevřít kancelář a probrala všechny věci tak, aby tě nic nevyrušovalo s výjimkou naléhavých záležitostí.“

„Ví o tomhle?“

„Ne všechno,“ řekl Drake. „Napřed jsem volal tebe. Půjdu a povím jí o tom, hned jak zavěsím.“

Mason pravil: „Řekni jí, že budu v kanceláři během dvaceti nebo pětadvaceti minut.“

„Za předpokladu, že tě úřady neseberou, aby tě vyslechly,“ připomněl mu Drake.

„Vyřiď jí, že budu v kanceláři během dvaceti nebo pětadvaceti minut,“ zopakoval Mason a zavěsil.

Mason se rychle oblékl, opustil obytný dům zadním východem a pospíchal do kanceláře. Zaváhal na okamžik přede dveřmi Drakeovy detektivní agentury, pak se rozhodl, že se nejprve setká s Dellou Streetovou a rychle kráčel chodbou. Zasunul svůj klíč do zámku své soukromé kanceláře a vstoupil.

Della Streetová ho spatřila a přiložila varovně prst na svoje rty.

Spěšně zavřela dveře do právnické knihovny a přilehlé kanceláře, ztišila hlas a hlásila: „Šéfe, máme medvěda v zádech.“

„Co se děje?“

„Počkejte, až si vyslechnete historku Sáry Anselové.“

„Co je s ní?“

„Tlačí ji svědomí.“

„Proč?“

„Najednou přišla na to, že Myrna Davenportová není ta sladká, pasivní, malá věc, jak si myslela.“

„Jak na to přišla?“

„Chce vám to povědět. Šéfe, vy skutečně nejste v tomto případě povinen zastupovat Myrnu Davenportovou. Tohle je případ vraždy. Její dohoda s vámi zněla na zastupování v majetkových záležitostech a –“

Mason ji přerušil zavrtěním hlavou.

„Ne?“ zeptala se Della Streetová.

„Ne,“ odpověděl Mason. „Přijmu-li klienta, pak s tím klientem zůstanu.“

„Já vím,“ řekla, „ale – no, počkejte, dokud si nepromluvíte se Sárou Anselovou.“

„Vy jste s ní mluvila?“

„Všeobecně.“

„Jak vypadá?“

„Špatně.“

„Dobrá,“ řekl Mason, „předpokládejme, že je Myrna vinná. Má přinejmenším nárok na řádné zastupování. Má nárok na soudní řízení. Má nárok na svá ústavní práva. Má nárok na konfrontaci se svědky vystupujícími proti ní a na jejich křížový výslech. Ale ať už jakkoliv, nevidím tenhle případ tak černě, jak vypadá.“

„Nemusí být,“ připustila Della Streetová. „Chcete se Sárou Anselovou mluvit hned?“

„Přiveďte ji,“ řekl Mason. „Proč jste se nevyspala, Dello?“

„Protože jsem chtěla být v práci, abyste si vy mohl trochu odpočinout. Mohu si dát dvacet po obědě. Když jste se do téhle věci zapletl, budete opravdu zaměstnán. A je tu několik meziměstských hovorů. Mezi nimi volání od okresního návladního z okruhu Butte.“

„To bych rád věděl, co on chce,“ utrousil Mason a usmál se.

„Ano,“ poznamenala Della Streetová vážně. „To bych také ráda věděla.“

„Dobře, pustíme se do toho hned,“ rozhodl Mason. „V tuto dobu mám jednání. Nechci, aby mne rušily nějaké telefonáty. Budu k dispozici za třicet minut. Teď se podíváme, co pro nás má paní Anselová.“

Della Streetová přikývla, zdvihla telefon a řekla Gertii v ústředně: „Pan Mason je zde, Gertie. Řekněte paní Anselové, že ji okamžitě přijme. Jdu ven, abych ji uvedla.“

Della Streetová opustila kancelář a vrátila se se Sárou Anselovou, která úplně ztratila zájem, aby byla pěkně upravená. Její obličej byl vyzáblý a unavený. Pod očima měla nateklé váčky. Makeup byl chvatně nanesený a bylo zcela zřejmé, že nespala.

„Pane Masone,“ řekla, jdouc k němu napříč kanceláří a doslova mu chňapla po ruce, „musíte něco udělat. Musíme se z té věci vykroutit. Je to příšerné.“

„Posaďte se,“ vyzval jí Mason. „Uklidněte se. Povězte mi, co se vlastně stalo.“

„Všechno se stalo.“

„Dobrá,“ odtušil Mason, „povězte mi o tom.“

„Nikdy si to neodpustím. Nikdy si neodpustím, že jsem byla takový blázen. Dopustila jsem, aby mne ta koketka oklamala a… a pak jsem vás do toho zatáhla. Myslela jsem si, že něco vím o lidské povaze a po relativně krátkém čase mi ta žena připadala jako vlastní dcera. Zdála se tak bezmocná, tak závislá, tak vyděšená, neschopná se vyrovnat se situací. A teď to pomyšlení,

co se stalo.“

„Pokračujte,“ řekl Mason, „řekněte mi o tom. Nebudete mít moc času, víte.“

„Vždyť ta žena je úplná Lucrezia Borgia. Je to koketka, travička, vražednice.“

„Sdělte mi skutečnosti, prosím“ řekl Mason vsedě studuje Sáru Anselovou.

„Dobrá,“ pokračovala, „začalo to, když coroner exhumoval tělo Hortenzie Paxtonové. Zjistil, že byla otrávena. Myrna Davenportová to udělala.“

„Kdy jste se tohle všechno dozvěděla?“

„No, začalo to, když jsme se dostaly domů. Pode dveřmi byla zpráva o telegramu. Myrna zavolala na telegrafní úřad a zdá se, že jí nějaký přítel poslal telegram, aby okamžitě zavolala bez ohledu na čas, ve dne nebo v noci.“

„Pokračujte,“ řekl Mason.

„Tak Myrna zavolala a ten přítel jí řekl, že coroner exhumoval tělo a vzal žaludek a jiné orgány k rozboru.“

„A co pak?“

„Věřte mi, pane Masone. V životě jsem nebyla tak úplně otřesená. Myrna stála tak vážná a tichá a pak řekla: ‚Teto Sáro, než půjdu spát, udělám něco malého na zahradě.‘“

Mason povytáhl obočí.

„Je to taková malá zahradnice,“ vysvětlovala Sára Anselová. „To byla její jediná reakce. Ale – počkejte, až uslyšíte, co ta žena dělala.“

„Čekám,“ připomenul jí Mason.

„Byla jsem konečně doma,“ pokračovala Sára Anselová. „Nejsem už tak mladá a tak odolná, abych se řítila na takové cesty a podstupovala všechna vzrušení a zážitky těch nočních letů. Byla jsem tak zralá padnout na hubu, ale rozhodla jsem se, že si dám horkou sprchu a pak půjdu na kutě. Vyšla jsem nahoru do svého

pokoje, vysprchovala se a – no, bylo by dobře, abych vysvětlila, že ten pokoj je ve druhém podlaží a je z něj vidět dolů do dvorku za patiem a co si myslíte, že jsem viděla, co Myrna Davenportová dělá?“

„Co dělala?“ zeptal se Mason netrpělivě.

„Klidně si hloubila jámu, velmi hlubokou jámu. Vůbec nezahradničila. Měla rýč a hloubila jámu.“

„Pokračujte,“ vybídl ji Mason.

„Potom jsem zpozorovala, že vzala nějaké balíčky, malé papírové balíčky, hodila je do jámy a pak ty balíčky pokryla zase zeminou. Když jámu vyplnila zeminou, vzala drn, který předtím vyřízla, a pečlivě jej položila na své místo a dobře jej urovnala.“

„A pak?“ zeptal se Mason.

„No, celou tu dobu jsem stála u okna a pozorovala ji. Nejsem čmuchal, pane Masone, ale jsem normálně, zdravě, lidsky zvědavá.“

„Tak co jste udělala?“

„Tak jsem sešla dolů po schodišti a chytila jsem toho skromného, malého pokrytce dřív, než měla možnost zbavit se rýče.“

„Co se stalo?“

„Zeptala jsem se jí, co dělala a ona řekla, že když je nervózní, je vždycky ráda venku u svých květin, že obryla některé rostliny, nakypřila zeminu a udělala vše, aby se mohly těšit z nového dne a teď je dokonale uvolněná a chce jít dovnitř, jít spát a spát dvanáct hodin.“

„A co jste řekla?“

„Požádala jsem ji, aby mi ukázala, kde ryla a ona řekla, že to není důležité. Kromě toho že chce jít domů a trochu se vyspat.“

„A co pak?“

„Trvala jsem na tom, že chci vidět, kde ryla. Řekla jsem jí, že chci vidět, jak to udělala.“

„No a?“ zeptal se Mason.

„Dělala na mne dojem, pane Masone, že je to skromný drobeček, pokorná malá žena, se kterou se dá postrkovat, ale měl jste ji pak vidět. Byla tak neústupná jako zeď. Nedívala se na mne, ale nepohnula se ani o píď. Řekla svým tichým hlasem, že to opravdu není důležité a že jsem rozrušená a nervózní ze své noční cesty a že bych se měla vrátit do domu.“

„A pak co?“

„Tak jsem na to šla přímo a zeptala se, proč mi lže. Zeptala jsem se, proč vyhrabala jámu a ona mi řekla, že žádnou jámu nehrabala.“

„Co jste udělala?“

„Tak jsem jí vytrhla rýč z rukou a prošla napříč patiem na trávník přesně na místo, kde hrabala.“

„A pak?“ zeptal se Mason.

„Pak v první chvíli chtěla popřít, co dělala, ale vůbec se nezastyděla ani nezvedla hlas. Řekla: ‚Teto Sáro, nedělej to,‘ a já se jí zeptala proč ne a ona řekla: ‚Protože já jsem položila ten drn na jámu tak pečlivě, že to nikdo nezpozoruje. Budeš-li si s ním hrát, bude zřejmé, že tu bylo něco zakopáno‘.“

„A pak?“

„Tak jsem se jí potom zeptala, co tam zahrabala a co myslíte, že mi řekla?“

„Co?“

„Malé balíčky arzénu a cyankáli. Jestli to není pěkné?“

„Pokračujte,“ řekl Mason.

„No, ta koketka měla ještě tu odvahu tam stát a povědět mi, že experimentovala s různými druhy postřiků na rostliny a květiny, že měla některé ‚účinné přísady‘, jak je nazvala, které byly velmi jedovaté. Arzén koupila. Cyankáli získala z laboratoře manželova důlního podniku. Experimentovala s různými druhy rostlinných postřiků na hubení rozmanitých škůdců a teď se obává, že její

snaha shromažďovat takové jedy by mohla vyvolat otázku právě v případě, kdy by se někdo začal rozhlížet s myšlenkou na jed. Řekla, že na základě okolností si myslela, že bude lepší se těch jedů zbavit.“

„Tak co jste udělala?“ zeptal se Mason.

„Musím říci, že jsem si to měla promyslet. Uvěřila jsem jí. Vůbec nezvedla hlas a byla tak sladká a krotká a tak docela nevzrušená, že mne přesvědčila. Měla jsem pro ni pochopení a řekla jsem jí, že nedovedu pochopit, jak toho mohla tolik prožít, aniž by propadla hysterii. Dobrá, objala jsem ji a odešly jsme zpět do domu, vystoupily po schodech, šly spát a já jsem právě usínala, když se ozvalo bušení na dveře a domovník vyšel nahoru, aby nám řekl, že je zde policista a že se s námi chce setkat v záležitosti nejvyšší důležitosti.“

„A co byla ta záležitost nejvyšší důležitosti?“

„Zdálo se, že coronerův chemik našel v Hortiině těle arzén a že okresní návladní chce Myrnu vyslechnout.“

„Co pak?“

„Tak vzali Myrnu do úřadu okresního návladního.“

„A vy?“

„Se mnou nic nedělali,“ odpověděla. „Zeptali se mne, jak dlouho tam jsem a já jim to řekla. Položili mi několik otázek a pak vzali Myrnu do úřadu okresního návladního.“

„Jak to Myrna přijala?“ zeptal se Mason.

„Tak jako bere všechno,“ řekla Sára. „Byla tichá jako myška. Její hlas se nezvýšil ani o špetku. Řekla, že se s potěšením dostaví do úřadu okresního návladního, ale myslí, že by se měla vyspat, protože byla celou noc vzhůru kvůli onemocnění manžela.“

„A pak?“ zeptal se Mason.

„To je všechno, co vím. Vzali ji pryč. Ale já si začala dávat dvě a dvě dohromady a pak mne napadly ty bonbony, které měl Ed Davenport ve svém zavazadle. Víte, pane Masone, ona mi

pověděla, že vždy balí jeho zavazadlo, když jede pryč. Řekla, že byl zcela bezradný-jak složit své šaty a všechny takové věci.“

„To není nic neobvyklého,“ řekl Mason. „Většina žen to svým manželům dělá.“

„Já vím, ale to neznamená, že musela zabalit ty bonbony, a tak jsem se začala rozhlížet po tom, co tam nechala. Začala jsem se trochu rozhlížet a –“

„Co jste hledala?“ otázal se Mason.

„Ó, jen věci, které by mohly pomoci.“

„Šla jste do jejího pokoje?“

„No, ano.“

„A co jste našla?“

„Našla jsem v jejím psacím stole krabici bonbonů podobných těm, které s sebou vozil Ed Davenport, když cestoval – ty višně v čokoládě se sladkým likérem. Sama byla na sladké. Pamatuji se na pár bonboniér, které se povalovaly v obývacím pokoji a Myrna mne stále žádala, abych jí je pomohla sníst. Měla jsem jen pár kousků, protože si hlídám postavu. Ale vidíte, co to znamená – význam toho všeho.

Nebesa, snad se mne snažila otrávit! Snad jeden z těch bonbonů, které mi nabízela, byl otrávený! Musel to být osud, který vedl mou ruku k pravým kouskům.

A pak na mne stále naléhala, abych si vzala víc. Neberu-li vůbec v úvahu svou postavu, můžete vidět, co musela zamýšlet. Myslím, že v té době příliš naléhala.

Když se teď na to zpátky podívám, vidím, že mne ta koketka celou dobu klamala.

Když teď pomyslím na spoustu drobností, které se tehdy zdály prosté, ale jak teď zapadají do obrazu. Je to vražedkyně, travička, skutečná Lucrezia Borgia.“

Mason v několika vteřinách všechno promyslel a pak řekl: „Dovolte, abych vám položil pár otázek. Pokud tomu rozumím, vy

obě ženy jste byly v Cramptonu po celou dobu spolu. Vy –“

„Ó ne, to není pravda. Byla sama s Edem, když jsem se sprchovala. Potom, krátce na to, co doktor oznámil, že Ed zesnul a zamkl kabinu, jsem vám šla zatelefonovat. Teď si vzpomínám, že jsem ji viděla hovořit s nějakým mužem, právě když jsem se vracela do kabiny. Pak se ona a ten muž rozešli. Moc jsem o tom tehdy nepřemýšlela, protože jsem si myslela, že to byl jiný host, který vyjádřil svou soustrast, ale teď vím, že to mohl být její spoluviník. Pravděpodobně vlezl do kabiny oknem. Když se tam dostal, byl dost vychytralý, aby si oblékl pyžamo. Musel vytáhnout Edovo tělo oknem a dát je do svého auta. Pak čekal, dokud si nebyl jistý, že se někdo dívá, vylezl z okna, dostal se do svého auta a odjel pryč.“

„Zdá se, že se vaše city náhle změnily,“ řekl jí Mason.

„No, musím říct, že určitě ano. A proč ne? Spadly mi šupiny z očí.“

„Moc vám děkuji, že jste mi to řekla.“

„Co teď budete dělat?“ zeptala se Sára Anselová.

„To ještě nevím.“

„Dobrá, já vím, co udělám. Zamýšlím vyprat své prádlo. Chci zachovat své dobré jméno a svou pověst.“

„Chápu,“ pravil Mason. „Předpokládám, že to bude zahrnovat i návštěvu policie?“

„Nepůjdu na polici, ale určitě se jí nebudu vyhýbat, když přijdou ke mně.“

„A co se jim chystáte říci o mně?“ zeptal se Mason.

„Myslíte tím o vaší cestě do Paradisu, abyste získal ten dopis?“

Mason přikývl.

Podívala se mu do očí vztekle a nesmlouvavě: „Řeknu jim pravdu.“

„Myslím, že řeknete,“ prohlásil Mason suše.

„Nedomnívám se, že by váš postoj byl vstřícný, pane

Masone.“

„Jsem právní zástupce a spolupracuji jen se svými klienty.“

„Vaši klienti! Míníte tím, že stále hodláte zastupovat tu ženu po tom, co vám způsobila, po té situaci, do níž vás dostala, po těch lžích, které vám řekla, po –?“

„Budu ji zastupovat,“ přerušil ji Mason. „Přinejmenším hodlám dohlédnout, aby se jí dostalo řádného procesu a nebyla usvědčena jinak, než řádným chodem práva.“

„Dobrá, vy blázne!“ vyštěkla Sára Anselová. Zvedla se z křesla, na okamžik se zastavila, zírajíc zachmuřeně na Masona a pak prohlásila: „Mohla jsem vědět, že jen budu tratit čas.“

S tím se otočila a rázovala přímo ke dveřím. Škubnutím je otevřela, ohlédla se přes rameno a řekla: „A já se vám snažila pomoci!“

Vyšla na chodbu.

KAPITOLA 6

Mason hleděl na zavřené dveře. „To," řekl Delle Streetové, „se stává, když právník připustí, co je zřejmé."

„Co tím myslíte?"

„Klientovo sdělení právnímu zástupci je důvěrný rozhovor," vysvětloval Mason. „Úředník právního zástupce nebo jeho sekretář mohou být rozhovoru přítomni a stále zůstává důvěrným. Zákon mu poskytuje ochranu. Ale pokud je rozhovoru přítomna třetí osoba, přestává být důvěrným."

„Ale, proboha, šéfe, to byla žena, která s ní přišla, kterou si přivedla s sebou a –"

„Já vím," řekl Mason. „Tehdy si paní Davenportová myslela, že je v jejím nejlepším zájmu, mít paní Anselovou s sebou. Já jsem právník. Já jsem měl trvat na tom, aby se rozhovor o tom dopise odehrál v soukromí."

„A pokud tomu tak nebylo? Co pak?"

„Pokud tomu tak nebylo," pravil Mason, „nejde o důvěrný rozhovor."

„A tím míníte, že se nelze vyhnout při výslechu otázkám, které se rozhovoru dotýkají?"

„Pokud tyto otázky budou položeny náležitými osobami, řádnou formou a s řádným oprávněním."

„A co pak?"

„Pak," řekl jí Mason, „neodpovím ani ň."

„Co tedy uděláme s tím okresním návladním z okresu Butte?" zeptala se Della Streetová.

„Ó, s tím promluvíme v každém případě. Řekněte spojovatelce, že jsem teď připravený vzít jeho hovor."

Della Streetová šla k telefonu a za okamžik kývla na Perryho

Masona, který zvedl telefon a ohlásil co nejformálněji: „Tady Perry Mason.“

Hlas linoucí se ze sluchátka zněl lehce strojeně, jakoby se ten člověk snažil zakrýt jistý význam své značné moci: „Jsem Jonathan Halder, pane Masone. Jsem okresním návladním v okresu Butte a chci vyslechnout vás a vaši sekretářku ve věci návštěvy, kterou jste uskutečnili tady v Paradisu.“

„Skutečně,“ srdečně řekl Mason „je mi potěšením, že se s vámi setkávám, pane Haldere, byť jen telefonicky, ale nevím, proč mne chcete vyslýchat ve věci, kterou považuji za zcela obvyklý způsob činnosti.“

„No, nemusí to být tak běžné,“ řekl Halder. „Teď to můžeme vyřešit buď snadno, nebo musíme zvolit tvrdší způsob.“

„Tvrdší způsob?“ otázal se Mason.

Halder zvýšil ráznost svého hlasu: „Mám samozřejmě právo předložit celou záležitost velké porotě a –“

„Jakou záležitost?“ zeptal se Mason.

„Záležitost, která vás sem přivedla a co jste udělal.“

„Proboha, člověče,“ přerušil ho Mason s bodrostí, užívanou mezi přáteli, „pokud máte nějaký důvod, nějaký úřední zájem na čemkoliv, co jsme slečna Streetová a já dělali ve vašem okrese, budeme jenom šťastni, když vám zodpovíme vaše otázky. Neobtěžujte se s velkou porotou nebo předvoláním k soudu nebo se nesnažte uchylovat k nějakým právním formalitám –“

„Dobře, hrozně rád slyším, že to říkáte!“ přerušil ho Halder hlasem uvolněným do normálního tónu. „Hádám, že jsem vás snad špatně odhadl. Tady mi lidé říkali, že jste pěkně vynalézavý a pěkně důvtipný a že pokud nebudete souhlasit s výslechem, mám jít až na samou hranu, dokonce až k vystavení zatykače.“

Mason zvrátil hlavu a zasmál se: „Dobrá, dobrá, dobrá,“ řekl. „Vzdálenost může pověst člověka určitě zkreslit jako zrcadlo. Jak je tohle všechno důležité, pane Haldere? Kdy mne chcete vidět?“

„Obávám se, že je to velmi důležité a chci se s vámi setkat, co nejdříve to bude možné.“

„V současné době jsem opravdu zaneprázdněn,“ řekl Mason.

Do Halderova hlasu se opět vloudilo napětí: „Je to velmi důležité, pane Masone, nejenom s ohledem na zdejší situaci, ale protože spolupracuji s jinými, výkonem práva pověřenými představiteli a hezky veřejně se souhlasí, že chceme –“

„Jistě, jistě. Rozumím.“ prohodil Mason a opět se zasmál. „Dostal jste se do politické pozice a oni teď na vás vyvíjejí tlak a jak předpokládám, někdo žvanil novinám a první věc, kterou víte, je, že jste na tapetě. Takže mne buď dostanete k výslechu, nebo se stanete terčem spousty kritiky.“

Halder hlasem opět uvolněným a přátelským řekl: „Vy musíte být psychologem, pane Masone, nebo jste musel být právníkem v poměrně malé obci.“

„Dobře,“ řekl Mason. „Jsem pěkně zaneprázdněný, ale slečna Streetová a já se tam dostaneme. Takže, podívejte se. Chytím letadlo do San Francisca a pak –“

„Naše letecké služby umožňují něco vyžádat,“ poznamenal Halder.

„To je pravda,“ připustil Mason. „Jsem příliš zaměstnaný, abych se otravoval čekáním na pravidelný let. Řeknu vám, jak to udělám, Haldere. Dostanu se do San Francisca nebo možná do Sacramenta a pak si najmu letadlo. Máte v Orovillu přistávací plochu?“

„Ó ano.“

„V pořádku,“ řekl Mason. „Budu na té přistávací ploše v pět třicet, na fous přesně.“

„Ó, nemusíte se přetrhnout, abyste se sem dostal v jistý přesně určený čas,“ pravil Halder. „Chci s vámi mluvit a samozřejmě chci s vámi mluvit tak brzo, jak to jen bude možné, ale –“

„To je v pořádku,“ řekl Mason. „Jste zaměstnaný člověk. Máte

co dělat. Já jsem zaměstnaný člověk. Mám co dělat. Můžeme si docela dobře určit schůzku tak, abyste věděl, kdy mne můžete očekávat, a já budu vědět, že po svém příletu nebudu ztrácet čas, abych se s vámi sešel. Bude pět třicet vyhovovat?“

„To bude znamenité,“ pravil Halder a uctivě dodal: „Velmi nerad obtěžuji člověka, který je tak zaměstnaný jako vy, a jehož čas je tak cenný. Konec konců možná jde jen o poměrně malou záležitost – tedy, myslím, že určitě budete mít vysvětlení, ale –no, jsem pod značným tlakem a –“

„Rozumím,“ řekl Mason srdečně. „Nemyslete na to, Haldere. Rád to udělám. Slečna Streetová a já tam budeme v pět třicet.“

Mason zavěsil telefon a zašklebil se na Dellu Streetovou.

„Šéfe,“ řekla, „určitě jste to neměl vzdát bez boje.“

„Buďme praktičtí, Dello.“

„Tohle je praktické?“

Přikývl.

„Tomu nerozumím.“

Mason řekl: „V tomhle okamžiku je záležitost pro nás trochu horká. Raději bych se výslechu vyhýbal tak dlouho, jak to bude možné.“

„Dobře,“ řekla.

„A,“ vysvětloval jí Mason, „to znamená, že nechci být k dispozici místnímu tisku, místní policii nebo okresnímu návladnímu. Chci mít trochu času, abych především uspořádal své myšlenky, chci mít trochu času, aby začala klíčit semínka, která jsme zasadili. Chci zjistit, co může odhalit Paul Drake.“

„A tak mašírujete do náruče okresního návladního v Butte, kde si určitě nemůžete dovolit zodpovědět určité otázky, abyste nestrčil krk do oprátky.“

„Čím více otázek zodpovím právě teď, tím snadněji strčím krk do oprátky,“ řekl Mason. „Ale přestaňte myslet na zjevné skutečnosti a objeví se vám krása celé situace, Dello.

V prvé řadě můžeme odjet okamžitě a to ve spěchu. Nebudeme mít čas, abychom odpovídali komukoliv na otázky. Spěcháme, abychom stihli schůzku s okresním návladním v okresu Butte. Dostane se nám spousty publicity, která bude výhodná, protože znamená, že jakmile jsme zjistili, že nás chce okresní návladní vyslechnout, všeho jsme nechali a uháněli do jeho okresu, aniž bychom ho donutili, aby se uchýlil k nějakým krajním, zoufalým opatřením.

Stanovili jsme přesný čas příletu, který je takový, abychom jej mohli pohodlně stihnout. Jsme mimo kancelář. Nepotřebujeme nikomu sdělovat, kde jsme. Nikdo to nemůže nazvat útěkem, protože se chystáme jednat s úřady v okresu Butte na jejich žádost.

Nad to, Dello, protože máme přesný čas příletu a protože noviny okresu Butte jsou hladové po novinkách, poskytneme jim je. Protože jsme stanovili přesný čas příletu, tisk tam bude i s fotografy.“

„Vidím celou tu krásu,“ řekla Della Streetová. „Je to nádherný odklad na pět nebo šest hodin. Ale co se stane po našem příletu do okresu Butte?“

„To je ta otázka, kterou bych si přál umět zodpovědět.“

„Hodláte zodpovědět otázky, jako co jsme dělali v tom domě v Paradisu?“

„Nedej bože.“

„Jak se chcete jejich zodpovězení vyhnout?“

„To bych rád věděl,“ řekl jí Mason. „Pojďte, Dello, jdeme. Potřebuji pár minut, abych se podíval na nějaké zákony, a pak vyrazíme. Zajistěte rezervaci letadla, zatímco něco probádám.“

KAPITOLA 7

Letadlo, které najali v Sacramentu, minulo po levici Marysvillskou vysočinu a podivný, nevšední horský útvar za Orovillem se stával zřetelným. Stolové hory se tyčily téměř tisíc stop nad okolní krajinu, rovné jako ploché střechy. Jakýsi ohromný proud prehistorické lávy zde pokryl celou krajinu a pak postupně, jak malé štěrbiny odváděly vodu, pochod nekonečné eroze rozhlodal trhliny až na údolí. Nyní byla úroveň celé okolní krajiny erodovaná o stovky stop, při čemž ta místa, kde lávová vrstva kryla podloží, zůstala jako skutečné stolové hory.

Della Streetová pohlédla na hodinky. „Stihneme to navlas," řekla.

Mason přikývl.

„A přitom jsme ani nemuseli moc spěchat."

„A," upozornil Mason, „navíc nás ani nevyslýchali. Dokonce nikdo ani nezjistil, kde jsme."

„Bude tisk v Los Angeles naznačovat, že jste odjel, abyste zabránil výslechu?" zeptala se.

„Ne. Zjistí, že míříme do Orovillu. Požádají místní reportéry, aby napsali zprávu a předali ji telegraficky. Prohlásí, že v současné době nejsme k dosažení, ale budou muset vysvětlit, že spolupracujeme s úřady na severu."

Letadlo se naklonilo a počalo ztrácet výšku.

„Hezky rychle," pravila Della, „budete muset vymyslet způsob, jak odmítnout zodpovězení otázek."

Mason přikývl.

„Jak to uděláte?"

„To vám neřeknu, dokud neuslyším ty otázky."

„No," řekla, „alespoň jste se v letadle trochu vyspal."

„A co vy, Dello?“

„Docela pěkně, ale mám příliš mnoho starostí, než abych se vyspala dost.“

Mason řekl: „Nechtěje, ať mne vyslýchají jako prvého. Pokud se budou snažit vyslýchat vás odděleně, řekněte jim, že jako sekretářka máte pocit, že já bych měl být vyslýchán napřed, že odpovíte na otázky, dotýkající se záležitostí, o kterých jsem vypovídal, ale že se nechcete dostat do situace, kdy byste odpovídala na otázky dotýkající se záležitostí, které se rozhodnu považovat za důvěrné. A protože nejste právník a nerozumíte proto zákonnému rozlišení, dáváte přednost tomu, abych učinil rozhodnutí sám.“

„Co z toho, co jsme učinili, co z toho, co známe, co jsme řekli a co nám bylo řečeno, je důvěrné?“ zeptala se.

Mason trochu pokrčil rameny a vyňal z kapsy zápisník. „To je ovšem otázka.

V tomto ohledu nejsou prameny jednotné. V případě Gallagher versus Williamson, 23. svazek rozhodnutí kalifornských soudů, strana 331, se má obecně za to, že sdělení podaná klientem v přítomnosti třetí osoby nejsou chráněná a právní zástupce je povinen je uvést. Dále v případě Stát versus Rittenhouse, 56. svazek rozhodnutí, strana 541, se má za to, že třetí osoba bez kvalifikace pro oblast důvěrných vztahů, vyslechnuvší rozhovor mezi právním zástupcem a klientem, může vyjevit, co slyšela. Pak zase v případě Stát versus White, 102. svazek rozhodnutí, strana 647, se má za to, že rozhovor mezi právním zástupcem a jeho klientem v přítomnosti třetí osoby není chráněným rozhovorem. Ačkoliv v tomto případě šlo o to, zda rozhovor byl jako důvěrný zamýšlen. Soud obecně rozhodl, že obhájce má povinnost svědčit k rozhovoru, který měl s žalovaným v přítomnosti třetí osoby.

A konečně je tu případ Stát versus Hall, svazek 55.2d, sbírky rozhodnutí kalifornských soudů, strana 343, ve kterém se má za to,

že rozhovor mezi právním zástupcem a klientem v přítomnosti třetí osoby není chráněný. Pěkně jsem to zbodnul, když jsem paní Anselovou nechal u toho rozhovoru.“

„Ale, šéfe, přece se nedá očekávat, že jste mohl předvídat takový vývoj událostí.“

„Proč ne?“ zeptal se Mason. „Od právníka se čeká, že bude předvídat nejen věci, které se stanou, ale i věci, které se mohou stát. Není zdaleka nepředstavitelné, že se dvě ženy nepohodnou a není-li skutečně důvod k přítomnosti třetí osoby, nesmí právník –“

„Ale, proboha, šéfe, vždyť to všechno vyprávěla ona. Myrna Davenportová by vám nikdy tu záležitost nesdělila.“

Mason řekl: „Umí mluvit. Nepotřebuje prostředníka. Ovšem Sára Anselová hrála hlavní roli.“

Letadlo se vznášelo nad Orovillem, letíc nízko, takže bylo možné vidět velké, prostorné domy vhodně umístěné pod stínícími stromy, které je převyšovaly.

„Jaké jsou to krásné stromy,“ pravila Della Streetová. „Můžete vidět, jak jsou mohutné, když takhle nad nimi letíme.“

„V létě je zde horko,“ řekl Mason. „Příroda to vyrovnává tím, že vytváří ráj pro stínící stromy. Fíkovníky rostou do neobyčejné výšky a poskytují hluboký stín. No, a jsme tady, Dello. Přichystejte se na palbu.“

Letadlo ostře zatočilo, zakroužilo na přistání a pojíždělo k letištní budově.

Skupina lidí vyrazila k letadlu. Předvoj tvořili fotografové s aparáty a blesky v pohotovosti. Za nimi, pohybujíc se důstojnějším krokem, ale přesto spěchající, šla skupina lidí, kteří je očekávali.

Vystupujíce z letadla, Mason i Della Streetová byli velmi uznalí a svým pózováním poskytli fotografům dostatek příležitosti. Novináři vytáhli papíry a tužky, aby se připravili k zaznamenání rozhovoru.

Jeden z reportérů hbitě vykročil: „Mohu znát vaše jméno

prosím?“ zeptal se.

„Perry Mason,“ řekl Mason, usmívaje se.

„Vaše celé jméno?“

„Perry Mason.“

„A vaše?“ zeptal se, obraceje se na Dellu Streetovou.

„Slečna Della Streetová.“

„Vy jste důvěrná sekretářka pana Masona?“

„Ano.“

„Děkuji vám,“ řekl reportér a podal ruku Masonovi.

„V pořádku,“ řekl Mason a pak náhle na okamžik úsměv v jeho tváři ztuhnul, když ucítil, že mu reportér vsunul do dlaně kus složeného papíru.

Mason spěšně strčil pravou ruku do kapsy kabátu a usmál se na mladistvou, poněkud obtloustlou osobu, která si razila cestu vpřed.

„Pan Halder?“ zeptal se Mason.

„Správně. Jsem okresním návladním a tohle je šerif okresu. Mám zde také jednoho ze svých náměstků. Chtěl bych ihned odjet do své kanceláře, nemáte-li nic proti tomu, pane Masone.“

„Rád udělám cokoliv, abych vyhověl,“ řekl Mason.

„Máme zde služební vůz a dopravíme vás do kanceláře a ukončíme rozhovor, co nejdříve to bude možné.“

Mason pravil: „To je v pořádku. Můj pilot má oprávnění k nočním letům a řekl mi, že se můžeme vrátit kdykoliv v noci.“

„Je mi líto, že jste měl výdaje s nájmem letadla, pane Masone, ale – no, nemohl jsem v tom mnoho udělat. Pokusíme se snížit výdaje na nejmenší možnou míru tím, že to rychle vyřídíme.“

„S tím ochotně souhlasím,“ řekl Mason vesele. „Nemyslete na to.“

Halder se obrátil k reportérům: „Je mi líto, že vás teď zklamu hoši, ale nepřeji si, abyste tu zůstali a kladli panu Masonovi otázky. Rád bych vedl vyšetřování podle svého. Potom dám tisku

prohlášení, nebo budou zavoláni reportéři – pokud pan Mason nebude nic namítat.“

„Nikdy nevznáším námitky proti tisku,“ pravil Mason lehce se usmívaje. „Poskytnu všechny informace – vyjímaje ovšem ty, které jsou důvěrné, nebo ty, které podle mého dojmu nemohou být prozrazeny ze strategických důvodů.“

„Tak to je výborné,“ řekl Halder, „a my opravdu oceňujeme vaši spolupráci, pane Masone. Ani vám nemohu říci, jak si jí ceníme. A nyní, kdybyste se vy a slečna Streetová odebrali přímo do vozu. A prosím, hoši, žádné otázky do skončení rozhovoru v mém úřadě.“

Mason ho zarazil: „Okamžik prosím. Možná, že budu potřebovat odeslat telegram.“

Vyňal z náprsní kapsy zápisník, otevřel jej, studoval chvíli obsah, pak vsunul pravou ruku do postranní kapsy, vytáhl složený kousek papíru, který mu reportér strčil do ruky a posunul útržek tak, aby mohl přes zápisník číst zprávu, napsanou na papíře. Zněla:

Jsem Pete Ingram, reportér listu Oroville Mercury. Mabel Norge, sekretářka Eda Davenporta, zmizela. Nebyl jsem schopen ji za celý den najít. Nikdo neví, kde je. Včera odpoledne vyzvedla takřka všechny peníze z Davenportova účtu u banky v Paradisu. Neptejte se mne, jak jsem se to dozvěděl, protože je to důvěrná hláška. Přihrávám Vám ji, protože doufám, že tato informace může pro Vás mít nějakou cenu. Můžete se mi odvděčit poskytnutím rozhovoru.

Mason sklapl zápisník, ponechávaje v něm zprávu, vsunul jej zpět do kapsy a rozhlédl se přes hlavy malé skupiny lidí, až se setkal s tázavým zrakem Peta Ingrama.

Mason souhlasně, ale nepostřehnutelně přikývnul.

„Dobrá, pokud byste chtěl poslat telegram,“ nabízel Halder,

„můžeme –“

„Domnívám se, že může počkat,“ odtušil Mason. „Konečně myslím, že se nezdržíme dlouho.“

„Doufám, že ne,“ souhlasil Halder horlivě.

Mason a Della Streetová nastoupili do auta. Šerif si sedl dopředu k Halderovi, který řídil. Náměstek okresního návladního, který se jmenoval Oscar Glencoe, muž starší než Halder, se usadil tiše, nesdílně na zadním levém sedadle. Della Streetová obsadila prostřední a Mason si sedl na pravé.

Služební auto nabralo rychlost a Halder jel přímo k soudní budově.

„Nemáte-li nic proti tomu,“ pravil Masonovi, „bude se rozhovor konat v šerifově soukromé kanceláři.“

„Kterékoliv místo mi vyhovuje,“ řekl Mason vesele.

Vystoupili a šerif je uvedl do své soukromé kanceláře, kde byla kolem stolu pečlivě rozmístěna křesla. Mason se rozhlédl po místnosti a pocítil jistotu, že jsou zde instalovány mikrofony a magnetofon.

„Posaďte se, prosím,“ vyzval je šerif. „Jone, nechceš si sednout k tomuhle stolu a klást otázky?“

„Děkuji,“ řekl Jonathan Halder a usadil se na otočné křeslo u stolu.

I ostatní se posadili a Halder, nežli položil prvou otázku, pečlivě vyčkal, dokud neutichne poslední hluk posouvaných křesel – další příznak, že rozhovor je zaznamenáván.

Halder si odkašlal, vyňal ze své kapsy přeložené listiny, položil je na stůl před sebe a začal: „Pane Masone, vy a vaše sekretářka, slečna Streetová, jste byli v Paradisu včera večer.“

„Hleďme,“ řekl Mason přemýšleje. „Bylo to teprve včera? Myslím, že je tomu tak, pane soudní rado. Stalo se toho tolik, že se mi zdálo, že to musilo být již předevčírem. Ne, myslím, že to bylo včera. To bylo dvanáctého – pondělí. Správně.“

„A vstoupili jste do domu Edwarda Davenporta v ulici Crestview Drive?“

„Teď ovšem,“ poznamenal Mason, vlídně se usmívaje, „pozoruji, že vy ty otázky čtete, pane Haldere. Beru to tedy tak, že jde o svého druhu formální výslech.“

„Je v tom nějaký rozdíl?“ zeptal se Halder.

„A jaký,“ zdůraznil Mason. „Budeme-li teď mluvit neoficiálně, to je jedna věc, ale budete-li mi klást formální otázky ze seznamu, který jste si pečlivě připravil, musím pečlivě rozvážit své odpovědi.“

„Proč?“ zeptal se Halder, náhle podezřívavý. „Není pravda tatáž, v každém případě?“

„Samozřejmě,“ řekl mu Mason, „ale vezměte například vaši poslední otázku. Zeptal jste se mne, zda jsem vstoupil do domu Edwarda Davenporta.“

„A na to se dá samozřejmě odpovědět ano nebo ne.“ řekl Halder.

„Ne,“ pravil Mason, „tak jednoduché to není.“

„Proč ne?“

„Podívejte se na to takhle. Jde-li o formální rozhovor, musím být ve svých výpovědích velmi pečlivý, aby byly stoprocentně správné.“

„Dobrá, a to já chci, a předpokládám, že to chcete také vy.“

„Proto,“ pokračoval Mason, „musím prohlásit, že jsem vstoupil do domu, který náleží ženě Edwarda Davenporta.“

„Tak počkejte okamžik,“ namítl Halder. „V tom domě přeci Ed Davenport vedl své obchodní záležitosti a –“

„To je právě to,“ přerušil ho Mason. „To je právě to, co vám chci objasnit.“

„Nerozumím vám.“

„Nerozumíte? Kdybyste mluvil neúředně a zeptal se mne, zda jsem vstoupil do domu Eda Davenporta, bez uvažování a přímo

bych řekl, ‚Ano vstoupil,‘ ale je-li toto formální výslech a vy se mne tážete, zda jsem vstoupil do domu Eda Davenporta, musím se zarazit a přemýšlet. Je spousta věcí, které musím vzít v úvahu. Musím si říci, ‚Nyní zastupuji Myrnu Davenportovou, která je vdovou po Edwardu Davenportovi. Je-li dům v majetkovém společenství, okamžitě k němu získává plný nárok v okamžiku úmrtí Eda Davenporta. Je-li dům odděleným vlastnictvím, ale poslední vůle odkazuje vše Myrně Davenportové, pak má klientka získává po smrti Eda Davenporta nárok, vázaný ovšem na příslušné pozůstalostní řízení. Proto, kdybych řekl ve formální výpovědi, že jsem vstoupil do domu, vlastněného Edem Davenportem, mohlo by se to vykládat jako doznání, že vím o poslední vůli, ale pochybuji o její platnosti, nebo jsem ochoten připustit, jako právní zástupce paní Davenportové, že nešlo o společný majetek. Chápete mé hledisko, pane soudní rado?“

Halder vyhlížel zaraženě: „Chápu vaše hledisko, pane Masone, ale vy sem zatahujete spoustu právních kliček.“

„No, pokud vy chcete formálními otázkami do toho zatáhnout jemné odstíny,“ opáčil Mason, „nezbývá mi nic jiného, než ty kličky rozmotat, pokud se mi jeví jako závažné.“

Masonův úsměv byl naprosto odzbrojující.

Halder pravil: „Byl bych raději, kdybyste odpovídal na mé otázky neformálně, pane Masone.“

„Dobrá, teď tu ale,“ navázal Mason, „vyvstává jiný problém. Konec konců jsem právním zástupcem paní Davenportové. Dosud nevím, zda se tu nejedná o trestní řízení proti ní. Jak jsem vyrozuměl, mohlo by o ně jít. V takovém případě jsem jejím obhájcem, zastupujícím ji i v trestním řízení. Jsem rovněž jejím právním zástupcem vystupujícím v jejím zájmu při projednávání dědictví po jejím manželovi. Pravděpodobně pozůstává ve společném majetku a snad v nějakém osobním vlastnictví. Jsou zde vztahy založené na manželství a mohou zde být vztahy

založené podle poslední vůle. Je docela možné, že když mi teď kladete otázky podle napsaného seznamu, může být na vaše otázky poukázáno kdykoliv později a mohou být opakovány v doslovném znění a některá z mých odpovědí by mohla poškodit zájmy mé klientky. Mohl bych například narazit na otázku, zda zavraždila svého manžela Eda Davenporta. To, domnívám se je představitelné na základě okolností, že pane soudní rado?“

„Nevím,“ odpověděl Halder krátce. „Odmítám učinit jakoukoliv výpověď co do kroků, které podnikají představitelé jiných správních oblastí.“

Mason řekl: „Domnívám se, že jste v telefonu prohlásil, že jste vystaven určitému tlaku.“

„To je pravda.“

„Tlak, jak se domnívám, pochází od institucí nadaných zákonnou mocí v jiných okresech.“

„Ano.“

„A tento tlak na vás zcela zřejmě nebyl veden pouze z důvodu možnosti neoprávněného zásahu do majetku, odkázaného Edwardem Davenportem v Paradisu, Kalifornie. Tento tlak se na vás vede proto, že Ed Davenport je mrtvý a někomu se zdá, že je tu možnost – povšimněte si, pane soudní rado, že teď mluvím pouze o stavu mysli osoby nebo osob, které na vás vykonávají tlak – že je tu možnost, že paní Davenportová má něco společného se smrtí Edwarda Davenporta. Nemám pravdu?“

„Obávám se, že vám na tuto otázku nemohu odpovědět, pane Masone.“

Mason přívětivě pravil: „Vykládám si zákon tak, že když jedna osoba zavraždí jinou, nemůže taková osoba zdědit žádný majetek zesnulého. Není to i váš výklad, pane soudní rado?“

„Přesně.“

„Pak,“ pokračoval Mason, „předpokládejme, že byste mi mohl položit otázku, která by v sobě zahrnovala vlastnictví určitého

majetku – totiž otázku po stavu současného nároku na takový majetek a předpokládejme dále, že by šlo o majetek, který vlastnil Ed Davenport za svého života a který odkázal své ženě, podle podmínek poslední vůle, která by sama o sobě byla dokonale platná a která by za řádných okolností postupovala nárok k majetku jeho ženě. Nyní předpokládejme, že bych mohl, rozumějte nedopatřením, svou odpovědí naznačit, že majetek v současné době nenáleží paní Davenportové, pak je docela možné, že někdo – ne vy samozřejmě, pane soudní rado, protože vás znám jako příliš čestného, abyste využil pouhého uklouznutí tohoto druhu, ale někdo, kdo je více prakticky založen, že by mohl využít toho prohlášení jako příznak skutečnosti, že připouštím, že paní Davenportová je vinna vraždou, a proto nárok nemohu přijmout a nárok nepřijímám.“

Mason si poposedl, usmál se na tři zmatené vyšetřovatele a vytáhl z kapsy cigaretové pouzdro.

„Chce si někdo zakouřit?“ zeptal se.

Bylo ticho.

Mason vyňal cigaretu, poklepal s ní na pouzdro, zapálil, vydechl oblak kouře a zdvořile se usmál na vyslýchající.

„Dobrá, teď chvíli počkejte,“ vzpamatoval se Halder. „Začal jsem se vás vyptávat a nakonec se zdá, že jsem to já, kdo odpovídá na otázky.“

„Ovšem,“ pravil Mason, „chtěl bych mít jasně určen charakter rozhovoru. Táži se vás teď, pane soudní rado, jako právník právníka, co myslíte? Měl bych říci cokoliv, co by jakýmkoliv způsobem mohlo nasvědčovat tomu, že má klientka je vyloučena z dědění majetku po svém mrtvém manželovi?“

„Jistěže ne. To vám nikdo radit nemůže.“

„Přesně tak,“ potvrdil Mason. „Proto, když mi kladete otázku, vztahující se k majetkovému nároku, musím být s odpovědí velmi pečlivý. Nemyslíte?“

„Já tu nejsem od toho, abych vám radil,“ namítl Halder.

„Přesně tak,“ uznal Mason. „Oceňuji vaši upřímnost, pane soudní rado. A protože tu nejste od toho, abyste mi radil, musím si poradit sám. Teď jste ovšem položil velmi zajímavou otázku. Nevím, na základě okolností, zda mám vůbec možnost říci cokoliv k otázce majetkového nároku. Přesto pokračujte se svým výslechem a já uvidím, co se dá dělat.“

Halder se podíval na papír: „Když jste byli v tom domě,“ řekl, „domě v Paradisu, náležejícímu Edu Davenportovi, neotevřel jste paklíčem zámek stolu, neotevřel pokladničku a nevyňal obálku, na níž bylo Davenportovým rukopisem napsáno ‚Doručit úřadům v případě mé smrti‘?“

Mason zamyšleně mlčel.

„Nemůžete na otázku odpovědět?“ zeptal se Halder.

Mason našpulil rty: „V té otázce je obsažena pěkná řada faktorů. Snažím se je uspořádat ve svých myšlenkách.“

„Jako které?“

„V prvé řadě,“ řekl Mason, „opět ve své otázce narážíte na vlastnictví domu.“

„Dobrá, můžeme tomu rozumět tak,“ pravil Halder, „že kdykoliv se odkazuji na ten dům, jako na dům Eda Davenporta, mluvím o něm v obecném smyslu toho slova a že se zde a nyní nesnažíme posuzovat otázku vlastnických nároků.“

„Kdepak,“ namítnul Mason, „to by byla ústní dohoda, že nejsem vázán vlastními výroky. To by mohlo stačit mezi námi, pane soudní rado, ale nemuselo by to být v pořádku v případě nějakého – no, řekněme, nějakého chladnokrevného, vypočítavého advokáta, který by mohl zastupovat jiného dědice.“

„Kterého dědice?“

„Dosud,“ prohlásil Mason, „jsem je všechny nezjistil, ale například je tu Sára Anselová. Sestra Sáry Anselové byla provdána za bratra Williama Delano. Teď předpokládejme, abychom

umožnili argumentaci, že Delanův majetek nemůže přejít na Myrnu Davenportovou.“

„Proč ne?“

„Ale z různých zákonných důvodů, jako na příklad v případě – a povšimněte si prosím, že jde jen o hypotetický případ – že Myrna Davenportová by mohla být obviněna z vraždy Williama Delana.“

„Nemůže být,“ popřel Halder. „Je obviněna z vraždy Hortenzie Paxtonové, ale Delano nebyl zavražděn. Umíral.“

„Mám tedy vaši záruku, že nebude obviněna z vraždy Williama Delano? A mám vaši záruku, že William Delano nebyl zavražděn?“

„Nejsem tu proto, abych vám za cokoliv ručil.“

„A jsme u toho,“ řekl Mason, „přesně tam, kde jsme začali. Nacházím se ve velmi obtížné pozici, pane soudní rado. Neobyčejně toužím s vámi spolupracovat, ale –“

„Co tím sledujete? Že Sára Anselová může být dědičkou majetku?“

„Předpokládejme,“ uvažoval Mason, „že Myrna neprávem dědila po Williamu Delano podle Delanovy poslední vůle na základě skutečnosti, že se provinila jeho vraždou. To by paní Anselovou patrně přivedlo k dědění majetku, který příslušel zemřelému Delanovu bratru – nebo ne? Upřímně přiznávám, pane soudní rado, že jsem si nepřečetl zákon o dědictví.“

„Ani já ne.“ řekl Halder.

„Tak bychom snad udělali nejlépe, přečíst si jej teď,“ navrhl Mason.

„Ne, ne,“ odmítl Halder. „Přivádíme tuhle záležitost do nekonečného zmatku. Chci, aby moje otázky zůstaly jednoduché a přál bych si dostat prosté, jasné odpovědi.“

„Byl bych určitě rád, kdyby tomu tak bylo,“ řekl Mason, „ale skutečnost, že se toto stalo formálním výslechem, situaci nezměrně komplikuje.“

„Snažím se, aby věc byla neformální.“

„Ale řekl jste, že formální je.“

„To záleží na tom, co nazýváte formální.“

„Čtení z napsaného seznamu.“

„Pokusil jsem se předběžně uspořádat své myšlenky.“

Mason se na něj vyčítavě podíval: „A to byl jediný důvod k přípravě tohoto seznamu, pane soudní rado? Opravdu jediný důvod?“

„No, ovšem,“ připustil Halder, náhle v rozpacích „já jsem konferoval s jinými představiteli, kteří navrhli specifické otázky, které chtěli mít zodpovězeny.“

„A protože jste přijal jejich návrhy co do otázek, které mají být zodpovězeny, zapsal jste si je?“

„Jistým způsobem.“

„Tady to máte,“ prohlásil Mason, „otázky, které mi právě kladete, mohou být okresním návladním v Los Angeles zamýšleny čistě jako pokus o podepření nějaké teorie k případu, který má. A může mé odpovědi vykládat tím nejodbornějším možným způsobem.“

„Ale vaše klientka není obviněna z vraždy Williama Delano, svého strýce. Je obviněna z vraždy Hortenzie Paxtonové.“

„A tato domnělá vražda jí umožnila získat většinu majetku Williama Delano?“

„Tak té záležitosti rozumím.“

„A tělo Williama Delano nebylo exhumováno?“

„Ne.“

„A proč ne?“

„Protože zemřel přirozenou smrtí.“

„A jak to víte?“

„Byl to umírající člověk. Umíral již po řadu měsíců.“

„Umírající muž je imunní vůči jedu?“

„Snažíte se tu naznačit, že vaše klientka otrávila Williama

Delano?“

„Proboha, ne,“ ohradil se Mason. „Vím, že to neudělala.“

„Jak to víte?“

„Protože vím, že neotrávila nikoho.“

„Otrávila Hortenzii Paxtonovou,“ řekl Halder „a mohla otrávit Edwarda Davenporta.“

„Ale jděte, jděte,“ prohlásil Mason. „Vznášíte falešná obvinění.“

„Dobrá, mám informace, pane Masone, které ta obvinění podporují.“

„Informace, které já nemám?“

„Zajisté.“

Mason řekl: „To ovšem situaci opět komplikuje.“

Halder podrážděně řekl: „Kladu vám prosté otázky a vy kolem nich chodíte jako kolem horké kaše.“

„Nechodím jako kolem horké kaše,“ odmítl Mason. „Žádám, abyste se vžil do mého postavení. Zodpověděl byste vy otázky zahrnující v sobě majetkový titul?“

„Nemohu se vžít do vašeho postavení. Nemohu vám radit. Mám dost vlastních záležitostí, o něž se musím starat.“

„Zajisté,“ přitakal Mason. „Tedy, pokud se nemohu spolehnout na vaši radu, pokud se bojíte nést odpovědnost –“

„Kdo že se bojí?“ vybafl Halder.

„No vy přece,“ prohlásil Mason.

„Ničeho se nebojím,“ řekl Halder se zrudlými tvářemi, „a nemyslím, že by se mi líbil váš postoj.“

„Jděte, jděte,“ řekl Mason vlídně. „Nedopusťme, aby se rozpory v našich oficiálních postaveních vetřely do našich osobních vztahů, pane soudní rado. Pouze jsem podotkl, že vy ve svém postavení se obáváte převzít na sebe zodpovědnost, poradit mi –“

„Nebojím se převzít zodpovědnost.“

„Jste tedy ochoten mi poradit?“

„Ovšemže ne. Nejsem tu od toho, abych vám radil. Zastupuji stát Kalifornii. Zastupuji tento okres. Vy zastupujete klienta. Na vás je, abyste rozhodl, jaká je vaše vlastní odpovědnost.“

Mason řekl: „Ovšem, pane soudní rado, zdá se mi, že jste touto odpovědí obešel mou otázku.“

„Já že obcházím otázku?“ vykřikl Halder.

„Právě,“ potvrdil Mason. „Nechcete jasně odpovědět, zda v postavení právního zástupce Myrny Davenportové mám či nemám zodpovědět vaše otázky.“

„Nejsem tu od toho, abych vám v čemkoliv radil.“

„Dobře,“ řekl Mason, na jehož tváři se objevil úsměv, jakoby nalezl dokonalé řešení, „chcete mne tedy ujistit, že budu-li pokračovat a odpovídat na otázky dotýkající se majetkového titulu, nebudou moje odpovědi kdykoliv jindy pro mou klientku v tomto směru závazné?“

Halder zaváhal a řekl: „Jak, já myslím – nevidím, jak by mohly být.“

„Ale chcete mne o tom jednoznačně ujistit?“ zeptal se Mason. „Převezmete za to odpovědnost? Zaručíte to?“

„Ovšemže ne.“

„Tak to vidíte,“ řekl Mason.

Právník se opřel v křesle a zamyšleně kouřil, jakoby se snažil najít přijatelné východisko ze slepé uličky.

Halder pohlédl na šerifa a pak na svého náměstka. Náhle řekl: „Pane Masone, omluvili byste nás, vy a slečna Streetová, na několik minut? Počkejte zde. Chtěl bych se poradit se svými společníky. Šli byste se mnou, šerife a vy Oscare, do vedlejší kanceláře?“

Všichni tři odsunuli křesla a prošli dveřmi do druhé kanceláře.

Della Streetová se otočila na Perryho Masona: „Dobrá,“ prohodila, „zdáte se –“

Mason varovně zvedl prst k ústům, očima přejel po celé místnosti a pak náhle řekl: „Zdá se, že jsem v pěkné bryndě, že Dello? Rád bych se k panu Halderovi zachoval slušně a rád bych byl upřímný. Ale nemohu přece, proboha, přehlédnout skutečnost, že jsem tu v odpovědném postavení, pokud jde o zájmy klienta. Teď si vezměte tu otázku titulu, kvůli níž se to může zkomplikovat.“

„Ano,“ souhlasila Della Streetová, „dokonce již z těchto několika předběžných otázek vidím, že je to složité a okresní návladní má seznam několika listů psaných strojem.“

„Dobrá,“ pravil Mason, „samozřejmě s ním chci spolupracovat, Dello, ale máme také jiné věci na práci. Nemůžeme tady zůstat do nekonečna. Chci věřit, že tu záležitost urychleně vyřídí.“

Della Streetová se usmála.

Mason na ní zamrkal. „Nechcete cigaretu, Dello?“

„Ne, šéfe, děkuji.“

Mason se opřel a kouřil. Po chvíli poznamenal: „Doufám, že jim ta porada nezabere moc času. Konec konců, Dello, zdržujeme tu najaté letadlo a já mám ve své kanceláři velmi odpovědné záležitosti.“

Po chvíli Mason opět zamrkal na Dellu Streetovou a řekl: „V pořádku, Dello. Opřete si hlavu a snažte se trochu si zdřímnout. Konec konců, máte toho právě dost, když jste byla vzhůru celou noc.“

„Mám zavřít oči?“ zeptala se Della Streetová nevině.

„Ano,“ potvrdil Mason. „Pokud se vám nějakým způsobem podaří usnout, udělejte to.“

A Mason s prstem na rtech naznačil mlčení.

„Dobře, děkuji,“ řekla Della Streetová, hlasitě zívajíc.

Po několik minut bylo v místnosti úplné ticho. Della Streetová měla hlavu opřenou o opěradlo křesla, oči zavřené. Mason

zamyšleně kouřil a chvílemi podržel cigaretu před sebou, prohlížeje vířící kouř. Konečně se dveře druhé místnosti otevřely. Vstoupili tři muži, následováni čtvrtým.

Mason se na něj podíval a řekl: „Hleďme, hleďme, Sidney Boom. Jak se máte, pane Boome? Jsem rád, že vás zase vidím.“

Podal mu ruku.

Boom se zasmál: „Dobrý den, pane Masone. Jak se máte, slečno Streetová?“

Della Streetová podala policistovi ruku: „To je hezké, že vás zase vidím.“

„Děkuji.“

Křesla opět zaskřípala.

Zdálo se, že se Halder rozhodl pro nový způsob útoku. Obrátil se s otázkou na Booma.

„Vy jste policistou v Paradisu?“

„Ano.“

„Pomocník tamějšího úřadu šerifa?“

„Ano, pane.“

„Byl jste poslední noci přivolán do domu Eda Davenporta?“

„To je to místo v ulici Cretview Drive?“

„Neptejte se mne, kde to je. Já se ptal vás.“

„No, já si nejsem jistý, komu ten dům patří – vlastně ano. Ta žena mi to řekla.“

„Která žena?“ zeptal se Mason.

„Sekretářka, Mabel Norge.“

„Tak okamžik,“ ohradil se Mason. „Nebudu zde sedět, aniž bych vznesl protest proti takovému ověřování titulu.“

„Neověřuji titul,“ rozzlobeně řekl Halder. „Pouze se snažím konfrontovat vás s některými důkazy, které máme my.“

„Ale vy jste se ho jednoznačně ptal, kdo vlastní ten majetek,“ pravil Mason. „A on vám odpověděl, že to ví jedině na základě prohlášení, učiněného Mabel Norge. Pak ovšem namítám, že

Mabel Norge není žádným expertem v majetkových záležitostech, a proto jakékoliv prohlášení jí učiněné, je pouze z doslechu a –“

„V pořádku, v pořádku,“ řekl Halder. „Tady nejsme u soudu.“

„Ale vy jste otázku titulu vznesl.“

„Popisuji pouze ten dům.“

„Tak proč jej neurčit odkazem na místní číslo v ulici Crestview Drive?“

„Dobrá,“ souhlasil Halder. „Udělejme to tak, Boome. Zavolali vás do domu v ulici Crestview Drive. Kde tam je?“

„Jdete-li ulicí Crestview Drive až na konec, j e to poslední dům vpravo – velký, rozlehlý dům, obklopený ovocnými a stínícími stromy.“

„Vy rozlišujete ovocné a stínící stromy?“ zeptal se Mason.

„Ano.“ řekl Boom.

„Dobrá, ovšem pane Boome, ovocné stromy také poskytují stín. Vezměte třeba fíkovníky, myslím, že někdo by je nazval ovocnými stromy a –“

„Okamžik, prosím,“ vmísil se Halder hlasem naplněným zlostí. „Já vedu tento výslech, pane Masone. Teď vyslýchám pana Booma já a žádám vás, abyste byl zticha.“

„Bez ohledu na nepřesnosti v prohlášeních pana Booma?“

„Bez ohledu na cokoliv,“ odseknul Halder. „Žádám vás, abyste mlčel.“

„Tedy dobře,“ řekl Mason. „Mám za to, že tomu zde rozumí každý tak, že jsem byl vyzván, abych mlčel bez ohledu na nepřesnosti v prohlášeních pana Booma. Promiňte mi, pane soudní rado. Nebudu již rušit. Pusťte se do toho.“

„Vstoupil jste do toho domu?“ zeptal se Halder.

„Ano.“

„Na čí žádost?“

„Na žádost Mabel Norge.“

„Kdo je to?“

„Pokud vím, je sekretářkou Eda Davenporta. Viděl jsem ji několikrát v Paradisu.“

„Znal jste Davenporta za jeho života?“

„Ano, několikrát jsem s ním mluvil.“

„A vy jste vstoupil do domu na žádost Mabel Norge?“

„Správně. Volala pro policii.“

„A co jste shledal?“

„Našel jsem odemčené dveře, rozsvícená světla a pana Masona se slečnou Streetovou, kteří se tam pohybovali jako doma.“

„Co dále?“

„Mabel Norge mne vybídla, abych nalezl dopis napsaný panem Davenportem a svěřený jí s příkazem, aby byl otevřen v případě jeho smrti.“

„Co jste udělal?“

„Našel jsem ten dopis – totiž našel jsem pokladničku, která obsahovala zalepenou obálku. Na obálce bylo rukopisem pana Davenporta napsáno sdělení, že má být v případě jeho smrti doručena úřadům.“

„Co jste s ní udělal?“

„Vzal jsem ji do úschovy.“

„Máte ji zde?“

„Vy jí máte.“

„Tedy jste mi ji odevzdal, že?“

„To je pravda.“

„A já ji mám tady ve stole. Poznal byste tu obálku, kdybyste ji uviděl?“

„Určitě.“

„Jak byste ji poznal?“

„Podepsal jsem se na ni.“

„A datoval?“

„A datoval.“

„Co jste s ní udělal?“

„Předal jsem vám ji.“

„Hovořili jsme o tom, co s obálkou udělat, že?“

„To je pravda.“

„A já jsem ji uložil do sejfu?“

„Domnívám se. Řekl jste mi, že ji do sejfu dáte.“

„A dnes ráno jsme se zase setkali?“

„Správně.“

„A já jsem rozhodl, že bude lépe, když zjistíme, co dopis obsahuje?“

„To je pravda.“

„A otevřeli jsme jej?“

„Ano.“

„A v něm nebylo nic jiného než několik listů čistého papíru?“

„To je pravda.“

„Zahájili jsme pak prohlídku obálky a usoudili, že vyhlíží, jako by se s ní manipulovalo?“

„Ano, pane.“

„Zavolali jsme proto muže, který je v těchto záležitostech znalcem a ten nám řekl, že arabská guma, nebo cokoliv jiného, co původně bylo na chlopni zalepené obálky, byla velmi opatrně odstraněna navlhčením, že obálka byla otevřena nad parou a pak opět zalepena pomocí lepidla a že k tomu došlo pravděpodobně v průběhu posledních dvaceti čtyř hodin.“

„To je pravda.“

„V pořádku,“ řekl Halder obraceje se na Masona, „co k tomu můžete říci?“

„Řekl bych, že jste kladl otázky velmi rychle,“ prohlásil Mason, „a že Boom na ně odpovídal bez nejmenšího zaváhání.“

„Ne, ne, tak jsem to nemyslel. Mínil jsem tím, co byste řekl ke správnosti jeho prohlášení?“

„Ale, dobré nebe,“ podivil se Mason, „vy mne uvádíte v úžas. Výslovně jste mi řekl, že nemám říkat nic, kdyby jeho prohlášení

byla nepřesná.“

„Mínil jsem tím, že si nepřeji, abyste vyrušoval.“

„Tak jste se nevyjádřil, tím jsem si jistý. Řekl jste mi přesně, že mám být zticha.“

„Dobře, žádám vás, abyste mluvil teď.“

„V jakém smyslu?“

„Vyzývám vás, abyste komentoval Boomovy výroky.“

„Jsem si naprosto jistý, že jsou nesprávné,“ řekl Mason. „Počkejte okamžik, pane Boome, nezlobte se. Myslím, že se domníváte, že správné jsou, ale já si nemyslím, že jsou správné.“

„V jakém ohledu jsou špatné?“ zeptal se Halder.

„Ale v mnoha ohledech. Například myslím, že jste řekl, že Davenport na obálku vlastnoručně napsal, že se má předat úřadům v případě jeho smrti.“

„To je pravda.“

Mason se obrátil na Booma: „Vy jste viděl Davenporta živého?“

„Je to tak.“

„A vy jste nevěděl, že je mrtvý?“

„Já nevím, že je mrtvý, dokonce ani teď. Bylo mi řečeno, že je mrtvý.“

„Teď,“ řekl Mason usmívaje se, „odpovídáte na otázku způsobem, jakým, jak si myslím, odpovídat máte, pane Boome. Nyní uvádíte svoje výroky v soulad se svými vlastními znalostmi. Teď jste prohlásil, že na obálce byl Davenportův rukopis. Vy nevíte, zda to byl Davenportův rukopis, že?“

„Mabel Norge mi řekla, že byl.“

„Vím, vím,“ řekl Mason, „To je z doslechu. Vy skutečně nevíte, zda to je Davenportův rukopis.“

„Jistěže ne.“

„Tak moment,“ prohlásil Halder. „Nehodlám dopustit, aby zde byl Boom podrobován křížovému výslechu.“

Mason se poprvé rozčílil. „Co to tu na mne zkoušíte?“ zeptal se. „Snažíte se mne vehnat do postavení, ve kterém bych mohl být diskreditován?“

Halder vyskočil z křesla: „Co tím naznačujete?“ vyrazil.

Mason řekl: „Nic nenaznačuji. Ptám se. Napřed mi povíte, abych neříkal nic, budou-li Boomovy výroky nesprávné. Pak mne vyzvete, abych ukázal, v čem jsou nesprávné. Začnu Boomovi klást otázky, abych ukázal na jeho vlastních prohlášeních, v čem jsou jeho odpovědi nesprávné, a vy vyskočíte a napadnete mne, že nemám právo podrobit Booma křížovému výslechu.“

„To tedy nemáte.“

„Já ho nevyslýchám.“

„Nu, mně to tak připadá.“

„Prostě se snažím udělat to, co jste mi řekl, ukázat, v čem jsou jeho prohlášení nesprávná.“

„A to je to, co já nazývám křížovým výslechem. Označte některá místa, ve kterých učinil nesprávné výroky. Vyzývám vás, abyste poukázal na některé místo, které je nepravdivé.“

„Ale takových je spousta.“ řekl Mason.

„Jmenujte jediné,“ vyzval ho Halder.

„Na příklad,“ řekl Mason, „několikrát jste řekl, že na obálce byl Davenportův vlastnoručně napsaný příkaz, aby obálka byla v případě jeho smrti doručena úřadům.“

„No, teď jsem vysvětlil, že pokud to byl jeho rukopis, vím to ze sdělení Mabel Norge.“

„Takže vy nevíte, zda to byl jeho rukopis?“

„Ne, to nevím.“

„Tak dobře,“ řekl Mason, „jak tedy víte, že obálka nesla příkaz, aby byla předána úřadům v případě jeho smrti?“

„Viděl jsem to,“ zaječel Boom, „viděl jsem to na vlastní oči.“

„Tak počkejte chvíli,“ uklidňoval ho Mason, „nedejte se unášet hněvem, Boome. Jste přece řádný, bdělý policista. To

nemůžete myslet vážně.“

„Stojím za každým svým slovem.“

„To není, co bylo na obálce,“ popřel Mason.

„Dobrá, mělo to ten smysl. A já si vzpomínám, že mi Mabel Norge řekla, že tohle na obálce bylo.“

„Přesně tak,“ řekl Mason. „Kdyby vám teď okresní návladní laskavě ukázal tu obálku, pane Boome, shledal byste, že tohle na obálce vůbec nebylo. Jediná slova na obálce zněla ‚Otevřít v případě mé smrti a obsah doručit úřadům‘ a za tím následovalo něco jako podpis Eda Davenporta.“

„No a není to totéž?“ zeptal se Halder.

„Jistě že ne,“ odsekl Mason. „V prvém případě by podle příkazu byla druhem záruční listiny, která měla být úřadům doručena neotevřená. Ale podle návodu, skutečně napsaného na obálce, Ed Davenport ukládá svým právním nástupcům – pokud se ovšem prokáže, že jde o jeho rukopis – nejprve obálku otevřít a pak a jedině pak, doručit její obsah úřadům.“

V kanceláři nastalo naprosté, nepříjemné ticho.

„Tak to vidíte,“ řekl Mason, nakláněje se k Boomovi, „Mabel Norge popsala jinou obálku. Takže to nebyly listy v obálce, které byly vyměněny, ale vyměněna musela být celá obálka. Obálka nesoucí vzkaz, kterou vám Mabel Norgeová popsala, se nenašla. Obálka, o které mluvila, musí být úplně jiná, neboť nesla odlišný vzkaz.“

„Teď počkejte,“ ozval se Halder. „To je čirý nesmysl. Pokoušíte se o matení skutečnosti.“

Mason prohlásil: „Pane, tohle považuji za urážku. Pokouším se prostě skutečnost osvětlit. Vyzývám vás, abyste uvedl kterékoliv z mých zdejších prohlášení, které by směřovalo k matení skutečnosti. Dostavil jsem se sem v duchu spolupráce. Mohl jsem vám říci, abyste šel k čertu. Mohl jsem vám říci, abyste mi poslal předvolání nebo obsílku nebo mne vyzval, abych se dostavil k

soudu – a kdybych stál před soudem, mohl jsem vyžadovat, aby vaše otázky byly po technické stránce dokonalé.

Skutečnost je taková, že jsem na značné vlastní náklady pronajal letadlo. Zavřel jsem kancelář na celý den v době, kdy se mé služby požadovaly v nejvýše naléhavých záležitostech. Vysvětlil jsem vám své postavení. Požádal jsem vás, abyste se sám vžil do mého postavení a poradil mi, zda mohu dělat něco jiného.

Vy sám, jako právník, jste se neodvážil, poradit mi něco jiného a nyní mne ještě obviňujete z matení skutečnosti. To se mi nelíbí. Já – zatraceně, pane, pokládejte mou spolupráci za odvolanou. Nemám, co bych dalšího prohlásil.“

„Budete toho muset prohlásit ještě spoustu,“ řekl Halder. „Jste v mém okresu. A neopustíte jej bez mého svolení.“

„Co tím máte na mysli?“

„Mohu vám vrazit předvolání k soudu. Mohu… mohu vás vzít do vazby.“

„Proč?“

„Na základě spoluúčasti na… po zločinu.“

„Jaké spoluúčasti?“

„Na vraždě.“

„Čí vraždě?“

„Vraždě Eda Davenporta.“

„Tak jak je to,“ zeptal se Mason, „spoluúčasti na zločinu nebo po něm?“

„Nevím. Já – ano vím. Po zločinu.“

„Jaké jsou znaky vraždy?“ otázal se Mason.

„Znáte je právě tak dobře jako já.“

„Bylo by tedy lépe, abyste si je zopakoval,“ opáčil Mason. „Jedním z hlavních znaků vraždy je zabitý, zavražděný, mrtvé tělo.“

„No, dosud jsme tělo nenalezli, ale najdeme je.“

„Čerta starého najdete,“ odsekl Mason. „Probuďte se.“

„Proč se mám probudit?“

„Probuďte se, abyste si uvědomil pravděpodobnost toho, že Ed Davenport vyskočil z okna své kabiny a utekl se svou sekretářkou Mabel Norge. Kde je Mabel Norge? Sežeňte ji. Přiveďte ji sem. Obvinila mne z neoprávněné manipulace s obálkou. Ať své obvinění učiní tváří v tvář.“

„Já – dosud se mi nepodařilo zjistit, kde se Mabel Norge nachází.“

„Vaše ´dosud´ trvá poněkud dlouho,“ připomněl Mason.

„Byla velmi rozrušena tím, co se stalo.“

„To bych řekl, že byla,“ pravil Mason rozzlobeně. „Jsem právník. Nehodlám tu sedět a nechat se obviňovat Mabel Norge z nějakého zločinu. Vyžaduji, aby Mabel Norge byla předvedena a vznesla svá obvinění proti mně. Hodlám ji v tom ohledu vyslechnout.“

„Já vyslýchám vás, to dělám já.“

„Vy mne zahrnujete obviněními,“ řekl Mason, „která vznášejí pan Boom a Mabel Norge a nechcete mne s nimi konfrontovat.“

„Pan Boom je zde.“

„Jeho obvinění pocházejí z doslechu.“

„Některá nikoliv.“

„Všechna,“ zdůraznil Mason. Otočil se na Booma. „Co vám řekla Mabel Norge o příčině, která ji přivedla v té noční hodině do domu?“

„Řekla, že tudy projížděla.“

„Vy víte, že to nemůže být pravda,“ popřel Mason. „Tudy není kam projet.“

„Mohla se na ulici otočit a odjet zpátky.“

„Zajisté,“ řekl Mason. „To ale není projíždění. Jde o slepou ulici. Neřekla, že zajela k domu, aby se přesvědčila, že je všechno v pořádku. Řekla, že tam jela náhodou, a když jsem ji o tom začal vyslýchat, připustila, že jde o nepravdivé prohlášení, že?“

„No, nejsem si jistý, co učinila.“

„A ona vám neřekla, že tam byla toho večera již dříve, že?“

„No – ona tam pracuje. Myslím –“

„Že tam byla třicet minut před tím, než jsem přijel?“

„Třicet minut před vaším příjezdem! Tehdy že tam byla?“ zeptal se Boom.

„Ona vám o tom neřekla?“ otázal se Mason.

„Ne.“

„Neřekla vám, že otevřela stůl, vyňala pokladničku s obálkou a nahradila ji jinou obálkou?“

„Ne. Ovšemže ne. Byl jste tam. Slyšel jste rozhovor.“

„Odjela s vámi,“ řekl Mason. „Neřekla vám o tom?“

„Ne.“

„A ona vám neřekla, že toho odpoledne zašla do banky a vyzvedla do posledního centu vklad Eda Davenporta šekem, který dostala předem bianco podepsaný a který se měl použít právě za daných okolností?“

Boom vyhrkl: „Neřekla mi o tom. Zjistil jsem potom v bance –“

„Tak tady to máte,“ řekl Mason rozzlobeně, obraceje se na Haldera. „Proč jste si, k čertu, nezajistil lidi ve svém vlastním okrese? Proč tyhle věci nevyjasníte, místo abyste nechal nějakého okresního návladního až z Fresna nebo Los Angeles, aby vám vykládal, že byla spáchána vražda a udělal z vás hlupáka?

Proč nečapnete ty společníky tady, a opravdu nevyčistíte tuhle záležitost a neprovětráte fakta, místo abyste volal nějakého právníka z Los Angeles, aby se sem dostavil a zodpovídal se z obvinění, vznesených ženou, která se rozhodla uprchnout?“

Halder řekl Masonovi: „Jak jste se, k čertu, vy dozvěděl o tom vyzvednutí vkladu z banky a o skutečnosti, že Mabel Norge zmizela?“

„Cože?“ zeptal se Mason. „O tom jsem neměl vědět?“

„Nikdo o tom neví. Je to přísné tajemství. Řekl jsem svým úředníkům, že se to nikdo nesmí dozvědět.“

„Dobré nebe,“ řekl Mason, „byl bych řekl, že je to zřejmé od samého začátku. Podívejte se na schéma celé záležitosti.“

„V tom případě – jak vy tvrdíte – totiž, zastáváte názor, nejde o vraždu?“

„Vraždu?“ zeptal se Mason. „Kdo tu, k čertu říká, že to byla vražda?“

„Doktor prohlásil, že ten muž je mrtvý.“

„A svědek řekl, že mrtvola vylezla z okna.“

Halder sevřel rty.

„Tak to tedy vezměme přímo,“ řekl Mason. „Vy jste se snažil tyto informace přede mnou zatajit?“

„Nehodlal jsem je zveřejnit.“

„Vy jste se snažil, abych se o nich nedozvěděl?“

„Tedy, chcete-li to brát takhle, ano.“

„Za těchto okolností si myslím,“ pravil Mason, „že jsem se dosud snažil s vámi spolupracovat a že dále nemám, co bych ještě řekl. Zodpověděl jsem vaše otázky tak otevřeně a upřímně, jak jsem mohl. Věnoval jsem vám tu něco kolem hodiny.“

„Tak dlouho to netrvalo.“

„Nu, byla to hezká chvilka,“ soudil Mason. „Dost dlouhá, aby vám situaci pěkně objasnila. Vracím se do své kanceláře.“

„Nemůžete opustit tento okres bez mého svolení.“

„Čerta starého, že nemůžu. Zkuste mne zastavit.“

„Mám dost možností jak vás zastavit.“

„Zkuste kteroukoliv z nich,“ vyzval ho Mason, „a zítra ráno bude váš obličej rudý jak uvařený rak.“

Perry Mason kývl na Dellu Streetovou a opustil kancelář, zanechávaje v ní poněkud omámenou skupinku mužů, kteří se vrhli do rychlého, zmateného rozhovoru.

Novináři se shlukli kolem Masona, jakmile vyšel.

„Tak co?“ ptali se. „Co se stalo?“

Mason pečlivě zavřel dveře, usmál se a řekl: „Myslím, hoši, že okresní návladní vám sdělil, že vydá prohlášení, následované rozhovorem, ve kterém vám svěří všechny novinky. Pokud půjdete dovnitř, myslím, že bude šťastný, když bude moci zodpovědět vaše otázky, a, na základě okolností, dávám přednost tomu, aby tak učinil.“

Mason zachytil pohled reportéra Oroville Mercury a zamrkal na něj.

Ostatní reportéři otevřeli dveře a nahrnuli se do kanceláře.

Pete Ingram se připojil k Masonovi. „V pořádku?“ zeptal se.

„Vezměte nás do vozu a rychle na letiště,“ přikázal Mason. „Povím vám to cestou.“

„Tudy,“ řekl Ingram.

Pospíchali ze šerifova úřadu. Ingramovo auto stálo u chodníku.

„Práskněte do koní,“ řekl Mason.

„Co se stalo?“ zeptal se Ingram, rozjížděje auto.

Mason řekl: „Byl to jen rozhovor. Co z něj máte?“

„Víme jen, že ten rozhovor trval nějakou dobu, že jsme mohli zaslechnout jen zvuk hlasů, který nakonec přerostl v hádku. Zjevně začal rozhovor klidně, ale skončil kousavou notou.“

Mason pravil: „Rozmluva se nahrávala. Proč nenaléhat, aby –“

„Beznadějné. Vůbec nepřipustí, že se nahrávala.“

„Dobrá,“ řekl Mason, „nechtě mne řídit vůz. Budete se ptát a psát si poznámky a já vám budu odpovídat, protože za chvíli jsme na letišti, odkud odlétáme.“

Reportér zastavil auto, otevřel dveře a běžel nastoupit z druhé strany. Mason vklouzl za volant.

„V pořádku,“ řekl, „ptejte se.“

„Co se stalo?“ otázal se Ingram.

„Začalo to tím,“ líčil Mason, „že okresní návladní sdělil, že rozhovor bude formální, a tak se vedl na tomto základě. Pokaždé,

když se, na příklad, ptal na jistý dům v Paradisu, jakožto na dům Eda Davenporta, přel jsem se o otázku titulu.“

Mason vysvětlil těžiště problému, a zatímco ujížděl k letišti, podal Ingramovi úplný obsah rozhovoru.

Na letišti Mason a Della Streetová vystoupili z vozu a zamířili k letci, který poslouchal rádio. „V pořádku,“ řekl Mason. „Dejme se na cestu.“

„Hned,“ řekl letec. „Poslyšte, lidičky, slyšeli jste zprávu, kterou právě vysílali?“

„Co je s ní?“ zeptal se Mason.

„Vy se zajímáte o ten případ dole ve Fresnu,“ řekl letec. „Našli mrtvolu.“

„Čí mrtvolu?“

„Toho Davenporta, kterého zabila jeho žena.“

„Kde ta mrtvola byla?“

„Pohřbená v mělkém hrobě, asi dvě nebo tři míle od Cramptonu. Alespoň se myslí, že je to Davenportova mrtvola. Byla oblečena do pyžama s červenými puntíky nebo vzorky. Našli ji právě před několika minutami. Agentury to pustily do vzduchu.“

Mason se podíval na Ingrama. Ingram se zašklebil.

Mason poručil letci: „Zahřejte motory a koukejte, aby se zahřály rychle. Zarolujte dolů na letiště, jakmile se jen budete moci dát na cestu. Zahřejte motory na vzdálenějším konci letiště a startujte. Nedbejte na to, kdyby se vás někdo snažil zastavit, startujte. Tady máte stovku navíc, jestliže odstartujete, aniž vás někdo zadrží.“

Nastoupili do letadla. Letec nastartoval motory a po několika vteřinách se rozjel pomalu ke vzdálenějšímu konci letiště, kde letadlo otočil a zahříval motory.

Mason se naklonil kupředu a křičel přes řev motorů: „Jak jste na tom? Připraven k odletu?“

„Teď už jen několik vteřin.“

Mason upozornil: „Tamhle přijíždí auto. Chci odletět před tím, než sem dorazí. Nechci už žádný odklad.“

„Ale on tam zastaví, aby –“

„Nezastaví,“ řekl Mason.

„A já taky ne,“ prohlásil pilot a rozeřval motory.

Letadlo se rozjelo po ploše.

Auto se otočilo tak, že jeho světla přeťala dráhu letadla. Krvavě rudý reflektor oslnivě blikal a siréna varovně ječela.

Pilot se zašklebil, když lehce odlepil podvozek od země.

„Tyhle motory vydávají tak strašný řev,“ řekl, „že těžko něco slyšíte, když startujete. Před minutou jsem si málem myslel, že slyším sirénu.“

„Neslyšel jsem vůbec nic,“ pravil Mason.

„Zpět do Sacramenta?“ otázal se pilot.

„Do Sacramenta ne,“ řekl Mason. „Do Fresna. A kdybyste mne tam mohl vysadit, aniž byste to zanesl do letového plánu, aby nikdo nevěděl, kde jsme přistáli, moc by mi to vyhovovalo.“

„Nechcete se zastavit v Sacramentu?“

„Leťte nad Sacramentem,“ požádal ho Mason, „tak vysoko, jak jen se vám povede tu bedýnku zvednout.“

Letadlo se přiblížilo osvětlené oblasti, která označovala polohu Fresna.

„Můžete letět do Los Angeles?“ zeptal se Mason pilota.

„Jistě. Musím jen natankovat palivo, to je vše.“

Mason řekl: „Přistaňte ve Fresnu, jako by šlo pouze o běžnou zastávku pro doplnění paliva. Já vystoupím. Vy doplňte palivo a vezměte slečnu Streetovou zpátky do Los Angeles.“

„A co vy?“

„Já zde zůstanu.“

„V pořádku.“

„Až se dostanete do Los Angeles,“ pravil Mason, „chci, pokud možno, abyste nemluvil s žádnými novináři. Pokud byste po

přistání zařídil vše tak, abyste zabránil možnosti interwievování, ocenil bych to. Slečna Streetová se s vámi vyrovná šekem, ještě než přistanete. Dobře?“

„Dobře.“

Mason řekl Delle Streetové: „Zůstanu s vámi ve spojení, Dello. Pokuste se trochu vyspat, pokud chcete.“

„Co s Paulem?“

„Budu s ním ve spojení odtud.“

Uchopila ho za ruku. Jemněji stiskl. „Hodná holka,“ řekl.

„Kdy se vrátíte?“

„Snad pozítří ráno. Tady je něco na práci.“

„Jak mnoho?“

„To nevím.“

„Bylo by dobře, kdybyste si připevnili svoje pásy,“ upozornil pilot. „Přistáváme.“

KAPITOLA 8

Zatočil širokým okruhem a přistál na letišti. Ještě než zastavil a vypnul motory, Mason vyskočil, pospíchal do letištní budovy a vstoupil do telefonní budky, kde si přiložil pravou ruku k hlavě tak, aby mu zvenčí nebylo vidět do obličeje.

Mason požádal o spojení s Drakeovou kanceláří a za několik minut měl Paula Drakea na drátě.

„Co tam ve Fresnu děláš?“ zeptal se Drake.

„Rozhlížím se.“

„Chytili tě?“

„Kdo?“

„Úřady ve Fresnu.“

„Ne.“

„Hledají tě.“

„Z jakého důvodu?“ zeptal se Mason.

„Úřady se domnívají, že jsi se vytratil tak rychle, jak jsi mohl.“

„Jak k tomu došly?“

„Kvůli dopisu, který Davenport zanechal, aby se otevřel v případě jeho smrti.“

„Co je sním?“

„Myslí si, že máš originál, který jsi nahradil šesti listy čistého papíru.“

„A co to ze mne činí?“ zeptal se Mason.

„Podle okresního návladního to z tebe může činit spoluviníka po činu.“

„Pokračuj,“ řekl Mason. „Co dál? Kde je paní Davenportová?“

„Zřejmě ve Fresnu.“

„Soudím, že našli mrtvolu.“

„To je pravda.“

„Žádné pochybnosti o identifikaci?“

„Vůbec žádné. Byla pohřbena v mělkém hrobě. A teď si představ tu legraci, Perry. Hrob byl vykopán před dvěma nebo třemi dny. Byl tedy připraven.“

„Jsi si tím jistý?“

„Naprosto.“

„Jak na něj přišli?“

„Nějaké děti jej našly, když si kolem něj hrály a použily jako pevnůstku. Tak se stalo, že to tělo našli snadno. Děti oznámily, že jim někdo zahrabal pevnůstku. Běžely a popsaly ji svým rodičům – podélnou jámu, která byla zahrabaná. Otec jednoho z dětí se na to šel podívat. Připadlo mu to divné. Půda se dala dobře kopat. Kopal dvě nebo tři stopy a narazil na nohu mrtvoly. Běžel domů a sehnal úřady a ty odkryly Eda Davenporta.“

„Jak dlouho byl mrtvý?“

„Od včerejška. Zřejmě měl doktor Renault pravdu a úřady se teď horlivě snaží, aby se mu omluvily.“

„Co je s tím člověkem, který viděl mrtvolu vylézat z okna?“

„Policie pracuje na teorii, že spoluviník naložil tělo do vozu a pak vylezl z okna.“

„Oblečený do pyžama?“

„Myslí si to –jako zástěrku pro případ, že ho někdo viděl.“

„Co dál?“

„O ostatním jsi měl správné tušení. Myslím, že jsme v tomhle policii předstihli. Frank L. Stanton se tam ve Fresnu zapsal ve Welchburgerově motelu. Zřejmě to byl opravdu Davenport. Popis na něj sedí a dokonce udal i správné číslo svého automobilu, ale nebyl opilý. Někdo ho navštívil a měli spolu poradu pozdě do noci. Jeden z párků ze sousední kabiny si stěžoval.“

„Muž nebo žena?“

„Kdo?“

„Na poradě.“

„Muž. O tom toho moc nevíme. Ledabyle jsme pohovořili s paní Welchburgerovou, tak abychom ji nepoplašili. Báli jsme se, že by mohla jít na policii, pokud bychom jí položili moc otázek a to by se ti nemuselo moc líbit.“

„To tedy ne,“ odtušil Mason.

„Prima,“ řekl mu Drake. „Jsi tam. Je to na tobě. Aleje tu ještě jedna věc, Perry. Tvá přítelkyně, Sára Anselová, strašila v kanceláři. Gertie, spojovatelkami řekla, že mi může předat jakoukoliv zprávu, protože jsem s tebou ve spojení.“

„Co chtěla?“

„Je teď moc zkroušená. Úplně se v nitru změnila. Řekla, že jednala z náhlého popudu, když ztratila důvěru v Myrnu Davenportovou. Byla otrávená a její podezřívavá povaha se změnila k lepšímu. Řekla, že by si přála, aby si byla uřízla jazyk.“

„Ale před tím, než se v nitru změnila, řekla všechno co ví policii?“ zeptal se Mason.

„Samozřejmě. Vyžvanila všechno. Pak si ji policie trochu podala a pobláznila j i. Tak si všechno promyslela a usoudila, že Myrnu Davenportovou odsoudila na základě nepřímých důkazů, aniž by ji vyslechla. Teď je usouzená a pokorná. Chce, abys věděl, že se na ni můžeš spolehnout a chtěla by si tvým prostřednictvím s Myrnou pohovořit.“

„Jak roztomilé,“ podotknul Mason.

„Že? Vyzvaní všechno co ví a pak přijde žádat o odpuštění – nebo snad, aby našla novou vrbu pro svoje klepy.“

„Myslíš, že jí policie poslala?“

„Možná,“ řekl Drake, „ale pak je to dobrá hra, je-li to hra. Jsou to nefalšované slzy, které prolévá. Chce, abys jí zavolal, jakmile se s tebou spojím. Nechala tu číslo. Chceš je?“

„Zatraceně, ne,“ odmítl Mason. „Zavolám jí odtud meziměstsky a během pěti minut oznámí policii, že jsem ve Fresnu a budu mít každého policajta z okresu v patách.“

„Tak si to představuju. Co teď uděláš?“

„Pojedu do motelu Welchburger, najmu si tam kabinu a pokusím se dostat nějaké informace z paní Welchburgerové.“

„Hodláš se zapsat pod falešným jménem?“

„Ne,“ ohradil se Mason. „To by mohl být výbuch. Zapíšu se pod svým vlastním jménem a pravděpodobně budu mít dvacet minut až půl hodiny, než mě policajti seberou. Před jakou dobou byl ten hrob vykopán, Paule?“

„Nejméně před třemi dny. Děti si v něm hrály tři dny před Davenportovou smrtí.“

„To je zlé,“ řekl Mason. „Okresní návladní to bude brát jako důkaz o záměru.“

„Už to udělal v rozhovoru, který poskytl tisku. Označil to jako jednu z nejzbabělejších, chladnokrevných, promyšlených vražd, se kterými se kdy setkal.“

„Dobrá,“ končil Mason. „Na shledanou.“

Mason setrval v budce, dokud se neujistil, že ho nikdo nepozoroval, pak vyšel ven, aby přivolal taxi a ihned odjel do motelu Welchburger.

Ženě, která seděla za stolem v kanceláři, bylo kolem padesátky, měla postavu matrony, laskavá ústa, ale ostré, zvídavé oči.

„Haló,“ ozval se Mason. „Jsem tu bez zavazadel. Nečekal jsem, že zde zůstanu. Všechno co mám, jsou peníze.“

„To je všechno, co chci,“ řekla mu paní Welchburgerová. „Máme dvě kabiny volné. Můžete si za pět dolarů vybrat.“

Mason jí podal pět dolarů a současně jí podal jednu ze svých navštívenek. „Jsem právník,“ pravil. „Snažím se něco zjistit o případu, který se zde stal.“

„Zajisté.“

„Chci zjistit něco o Frankovi L. Stantonovi,“ řekl Mason. „Byl tu před pár dny.“

„Ó ano. Jste už druhý člověk, který se na něj ptá.“

Mason se vlídně usmál a potvrdil: „O pana Stantona je hezkých pár zájemců.“

„Z jakého důvodu? Provedl něco? Udělal –?“

„Pokud vím, tak ne,“ pravil Mason. „Je to prostě otázka doručení nějakých listin.“

„Ó!“ řekla úsečně a pak za okamžik se s podezřívavým pohledem zeptala: „Rozvod?“

Mason zavrtěl hlavou: „Nejsem oprávněn jít do podrobností, ale má to co do činění s opcí na část důlního majetku. Čas opce vyprší během pár dní a v případě, že kupec bude chtít převzít opci – no, vidíte, bylo by to poněkud ztížené, kdyby se mi nepodařilo pana Stantona najít.“

„Ó ano, chápu. No, byl tu jen jednu noc. Zanechal tu adresu do Los Angeles.“

„Jeho adresu mám,“ prohlásil Mason, „ale není doma a – no, do vypršení je ještě pár dní, ale byla by to velká překážka, kdyby se pokusil ukrýt. Víte o něm něco víc?“

„Ne moc,“ řekla. „Pracoval v důlním oboru. To vím. Přinesl si dvě zavazadla, opravdu těžká zavazadla, a řekl, že v nich má nějaké vzorky.“

„Rudy?“

„Myslím si to. Měl nový kufřík, který si koupil.“

„Nový?“ zeptal se Mason.

„Správně. Byl zabalený, tedy zakrytý papírem, vyjma držadla a vím podle způsobu, jak jej zdvihal, že byl prázdný, ale zavazadla byla určitě plná.“

„Obě?“

„Správně.“

„No, rád bych věděl, zda s ním někdo byl, nebo zda byl sám.“

„Ne, byl sám. To je jediná věc, kterou si pamatuji jistě. Měl nějaké návštěvníky. Asi v jedenáct třicet mi zavolal nějaký muž ze

sousední kabiny. Řekl, že si nerad stěžuje, ale že lidé v kabině, kterou jsem pronajala panu Stantonovi, se tam baví a že ho probudili. Žádal, abych do té kabiny zavolala a požádala je, aby byli tišší.“

„Hlasitý hovor? Hádka?“ zeptal se Mason.

„Zřejmě ne. Zřejmě tomu bylo docela naopak. Mluvili tichými hlasy, ale mluvili a bylo opravdu pozdě. Víte, k takovým věcem dochází, když se snažíte usnout a nějaký slabý, monotónní hluk, kapání vody z kohoutku, nebo něco podobného, vám připadá mohutnější, až vás strašně znervózní.“

„Rozumím,“ řekl Mason. „Nevěděla byste, kdy pan Stanton ráno odjel?“

„Ne, nevím. Jsem často vzhůru do jedné, dvou, někdy tří hodin do rána a obvykle si přispím. Služky se o kabiny postarají.“

„Máte tu opravdu pěkný podnik.“

„Děkuji.“

„Kolik máte kabin?“

„Padesát dva.“

„To je tedy podnik,“ uznal Mason. „Vést jej, to musí být docela práce.“

„To tedy určitě je.“

„Předpokládám, že máte své problémy.“

„Určitě máme.“

„Co říkal pan Stanton, když jste mu zavolala do jeho kabiny a řekla mu, že někoho ruší?“

„Řekl, že má poradu, která právě končí. Taky hádám, že to byla pravda. Vyhlédla jsem ze dveří a viděla jsem tam vůz, zaparkovaný před kabinou. Odjel za pár minut.“

„Nevíte, jaký to byl vůz?“

„Ne, byl to docela běžný vůz. Jeden z těch oblíbených typů. Nejsem dost dobrá, abych poznala auto na první pohled. Můj manžel na auto jen mrkne a řekne vám rok výroby, výrobce a typ,

jen jak je uvidí. Já v tomhle moc dobrá nejsem.“

„Měl Stanton nějaký meziměstský rozhovor?“ zeptal se Mason.

„Pokud se toho týče, nemohu říci. Víte, nemůžeme tyhle věci dost dobře účtovat ke kabině. Když si lidé chtějí zavolat, dáváme přednost tomu, aby si došli k automatu ve vstupní hale. Máme tam dvě budky s telefonními automaty. Samozřejmě, můžeme spojit meziměstský hovor a umožnit někomu volat z jeho kabiny. Někdy to tak děláme, pokud známe toho člověka, ale u cizích lidí se toho neodvažujeme.“

„A pan Stanton o takovou službu ve věci meziměstského hovoru nepožádal?“

„Ne v době, kdy jsem tu byla, ale jsem si jistá, že žádný neměl, protože žádný nebyl na účtu.“

„Ale mohl zajít k budkám ve vstupní hale a odtud volat?“

„Ó ano.“

„A pak by se to nezaznamenalo?“

„Ne, vůbec ne.“

Mason řekl: „Dobrá, počítám, že si teď sám zavolám.“

Zasmál se vesele, vstoupil do telefonní budky, vhodil minci a požádal o spojení s šerifovou kanceláří. Po spojení trval na tom, aby mohl mluvit s osobou ve službě, a když dostal na linku zástupce šerifa, řekl: „Tady je Perry Mason, obhájce. Přijel jsem, abych se poradil se svou klientkou, paní Edwarda Davenporta. Uvěznili jste ji. Chci s ní mluvit.“

„Vy… vy… vy jste Perry Mason?“

„Správně.“

Hlas náhle zesládnul: „A kde jste teď, pane Masone?“

Mason oznámil: „Jsem v motelu Welchburger a vezmu si taxi, abych přijel do vaší kanceláře. Chci mluvit se svou klientkou.“

„Dobře, pane Masone, s tím se nemusíte vůbec obtěžovat,“ řekl hlas. „Zde jsme pohostinní a zařídíme váš převoz. Zůstaňte

přímo kde jste, a budete tam mít vůz během pěti minut.“

„Během pěti minut?“

„Nu, možná trochu dřív,“ řekl hlas. „Okamžik, prosím, zjistím, co mohu udělat. Zůstaňte na lince.“

Asi třicet vteřin bylo ticho a pak se hlas vrátil na linku. „Máme tu pro vás vůz, pane Masone. Očekávali jsme vás.“

„Skutečně?“ zeptal se Mason.

„Ano. Byl jste v domě pana Davenporta v Paradisu, že?“

„Ne,“ popřel Mason. „Byl jsem v domě paní Davenportové, a pokud máte zájem, abyste zjistili obsah obálky, navrhuji, abyste vyslechli Mabel Norge, sekretářku pana Davenporta. Mimochodem, pokud se o ten případ více zajímáte, pan Davenport tu byl tu noc před svou smrtí v motelu Welchburger. Zapsal se pod jménem Frank L. Stanton.“

„Jste si tím jistý?“ zeptal se důstojník.

„Popis souhlasí, stejně jako číslo vozu.“

„Proč nám tyhle informace dáváte?“ vyslýchal důstojník.

„Dobrá nebesa!“ vykřikl překvapeně Mason. „Je tu nějaký důvod, abych to neudělal?“

„Ne, hádám, že není. Měli jsme pocit, že byste mohl být šťastný, když s vámi nebudeme informace sdílet.“

„Jak vás to napadlo? – Na silnici je vůz s červeným blikajícím světlem. Dostal jste ho sem pěkně rychle.“

„Snažíme se jednat rychle, pane Masone,“ řekl zástupce šerifa. „Došlo k tomu, že jsme měli ve vašem sousedství vůz s vysílačkou, a co je zvláštní, právě objížděl různé motely a snažil se zjistit, kde pan Davenport bydlel.“

„Dobrá, jsem rád, že jsem vám ušetřil trochu potíží,“ řekl Mason a zavěsil, zatímco dva širokoramenní šerifovi pomocníci vrazili do vstupní haly.

Policejní vůz zajel k obrubníku, a když Masona doprovázeli do budovy, vysoký muž s dobromyslně vyceněnými zuby popošel

vstříc a napřáhnul svou ruku.

„Perry Mason?“

„Ano,“ potvrdil Mason, uchopiv nabízenou ruku.

„Jsem Talbert Vandling,“ představil se muž. „Jsem tady ve Fresnu okresním návladním. Vynasnažím se, abych s vámi na opačné straně uzavřel případ vraždy.“

Mason si muže změřil. Chladné, pevné oči, z nichž vyzařovala přirozená, uvolněná přívětivost.

„Myslím,“ řekl, „že byste mohl být pěkně nebezpečným protivníkem.“

„Vynasnažím se,“ odtušil Vandling. „A teď jak je to s tím, že jste otevřel dopis tam v okresu Butte?“

„Předpokládá se, že jsem ho otevřel?“ zeptal se Mason.

„Tamější okresní návladní si to myslí.“

„Je to zločin?“

„No,“ řekl Vandling, „to záleží na tom, jak se na to díváte.“

Mason se na něj usmál: „Mám za to, že tu máte ve vlastním okrese dost vlastních starostí.“

„Zopakujte to.“

„Mám za to, že není nezbytné, abyste si půjčoval z okresu Butte nějaké problémy, abyste byl příjemně zaměstnaný.“

Vandling zvrátil hlavu a rozesmál se.

Mason řekl: „Soudím, že tu zadržujete paní Edwarda Davenporta. Ona je mou klientkou. Chci s ní mluvit a poradit jí co do jejích práv.“

Úsměv opustil Vandlingovu tvář. „V tomto případě je pár věcí, kterým nerozumím, Masone. Tedy já nechci obžalovat někoho, kdo není vinen. Podle jejího vyprávění o té vraždě nic neví. Jinými slovy je nevinná.“

Mason přikývl.

„Na neštěstí,“ pravil Vandling, „jsou tu některé okolnosti, které mi brání, abych její vyprávění vzal za bernou minci.“

„Co je s tou mrtvolou, která vylezla z okna?“ zeptal se Mason.

„To je jedna z věcí, na kterou se chystám,“ odvětil Vandling. „Vyložím svoje karty na stůl a byl bych rád, abyste vy vyložil svoje.“

„Dobrá,“ souhlasil Mason, „ale neuděláme to naráz. Vyložte jednu z vašich karet a já se podívám, zdali k ní mohu přiložit.“

„V pořádku,“ řekl Vandling. „Policie se při vyšetřování dopustila přehmatu. Říkám vám to zcela upřímně.“

„K čemu došlo?“

„Muž, který viděl postavu vylézající oknem, očividně oblečenou v pyžamu a odjíždějící pryč, nám proklouzl mezi prsty.“

„Jak se to stalo?“

„Udal policistům fiktivní adresu a pravděpodobně i falešné jméno.“

„A co pak policisté v té věci udělali?“

Vandling řekl: „Spočítali si to. Byl zapsán v tom motelu. Nebyl sám. Byl tam zapsán párek, manžel se ženou. Řekl policistům o tom, že viděl postavu v pyžamu, jak vylézá z okna a odjíždí automobilem. Policisté se zeptali na jeho jméno a adresu. Udal jim jméno a adresu, pod nimiž se zapsal. Policisté si to ověřili. Zjistili, že se pod tím jménem zapsal předcházejícího večera a s tím ho propustili. Nepožadovali, aby jim ukázal řidičský průkaz. Neověřili si číslo jeho vozu. Nepožadovali žádnou konfrontaci. Byla to zatracená bota. Jediný důvod, že byli tak nedbalí, spočíval v tom, že v té době se cítili jistí, že tam nebyla žádná mrtvola, že ten člověk, který tam byl zamčený, zdrhnul od své nepůvabné ženy.“

Masonovy oči ztvrdly. „Pokračujte,“ vyzval ho.

„Ten člověk následně moc uvažoval. Uvědomil si, že pokud se stal svědkem, jeho skutečná totožnost, a snad i totožnost jeho společnice, by mohla vyjít najevo. Tak odtud rychle odjel.“

„A policie neví, kdo to je?“

„Nemají ani potuchy. Mají jméno, které jim udal, ale jsem si dost jistý, že to není jeho pravé jméno. Adresa je vymyšlená a číslo automobilu, které zapsal v motelu, je falešné.“

„Jak to víte?“

„Ověřili jsme vlastníka automobilu s tím registrovaným číslem. Je z jižní části státu, je ženatý, má rodinu a není pochyb, že to není člověk, kterého chceme. Kromě toho, během posledních čtyřiceti osmi hodin neopustil svoje bydliště, stejně jako jeho automobil. Nikomu vůz nepůjčil a není možné, aby byl v této části státu.“

Mason řekl: „Ten člověk v motelu se stal nejcennějším svědkem obhajoby.“

Vandling přikývl.

„Kdyby byl svědkem, jehož výpověď by měla cenu pro obžalobu,“ mínil Mason, „nemyslím si, že by byl proklouzl policii mezi prsty.“

Vandling pravil: „No, vtom co říkáte, jsou určité náznaky, stejně jako způsob, kterým to říkáte, které se mi nelíbí.“

„Jsou zde určité náznaky v tom, co se stalo, které se mne nelíbí.“

Vandling se opět nakažlivě usmál: „Hodláte toho tvrdě použít?“ zeptal se.

Masonovy rty se na něj usmály, ale oči zůstaly chladné a tvrdé. „Ano,“ potvrdil.

„Toho jsem se obával,“ řekl mu Vandling. „Samozřejmě, Masone, buďme upřímní. Pokud by ten člověk byl svědkem obžaloby, jeho výpověď by mohla nasvědčovat, že byla spáchána vražda. Je to tak?“

„To předpokládám.“

„Takže, kdyby byli policisté věděli, že pracují na vraždě, mohli by se přetrhnout, když jim ten svědek proklouzl mezi prsty a přirozeně by podnikli všechny kroky k ověření jeho totožnosti a

ujistili se, že mají prostředky, jak z něho svědka učinit.

Ale výpověď toho člověka naznačovala, že k žádnému zločinu nedošlo. Proto byli policisté v tomto případě více bezstarostní, než by byli jinak – přinejmenším doufám, že by byli. Byla to bota při vyšetřování a mně se to nelíbí. Vůbec mne to nenechává klidným.“

„Byl to důležitý svědek,“ řekl Mason. „Policie měla vědět, že je potřebný.“

„Souhlasím s vámi.“

„Takže, jak na tom jsme teď?“ zeptal se Mason.

„Obávám se,“ řekl Vandling, „že to vás i mne staví do polohy, v níž jsme ve střetu zájmů. Jak teď věci vyhlížejí, vznesu proti Myrně Davenportové obžalobu z vraždy. Povedu tuto žalobu. Přirozeně to neudělám, pokud Ed Davenport skutečně vylezl z okna v tom motelu.

Ale i když nalezneme toho svědka, jediné co může dosvědčit je, že viděl postavu, o níž předpokládá, že to byla postava muže, oblečená do pyžama, jak vylézá z okna, že si všimnul, že ten muž byl bosý, že nastoupil do auta a odjel. Postava povšechně odpovídá popisu Eda Davenporta.“

„Nalezli jste tělo?“ zeptal se Mason.

„Tělo jsme našli.“

„Žádná pochybnost, že jde o tělo Eda Davenporta?“

„Vůbec žádná.“

„Jak bylo tělo oblečené?“

„V pyžamu. Bylo bosé a bylo pohřbeno v hrobě, který byl vykopán dva nebo tři dny před tím.“

„Myslíte tím, že bylo pohřbeno v díře v zemi, která tam byla již nějakou dobu předtím?“

„Nu, to je způsob, kterým to předkládáte vy,“ řekl Vandling. „Pokud mne se týče, byl to hrob, který byl vykopán několik dnů předtím a byl vykopán s jistým záměrem uložení Davenportova těla.“

„A na co zemřel?“ zeptal se Mason.

„To nevíme jistě,“ odpověděl Vandling, „ale podle našeho nejlepšího odhadu to bylo jedem.“

„Arzén?“

„Cyankáli. Dosud neproběhlo ohledání mrtvoly.“

„Pak by smrt nastala okamžitě.“

Vandling přikývl.

„Bonbon?“ zeptal se Mason.

„Bonbony v jeho zavazadle byly naplněny arzénem a cyankáli. Nejvíce těch kousků obsahovalo arzén. Některé obsahovaly cyankáli. Byla to dovedná travičská práce. Část náplně byla vysátá, zřejmě injekční jehlou, a pak byla zavedena náplň obsahující jed.“

„Proč, u čerta, by někdo používal dvou druhů jedu?“ zeptal se Mason.

Vandling řekl: „Také bych na to rád znal odpověď.“

„Zvláštní,“ pravil Mason, „pomalu působící jed a druhý, který účinkuje téměř okamžitě.“

„Je to otázka,“ připustil Vandling. „Skutečně, v tomto případě jsou otázky, které nedovedu zodpovědět. Nerad vedu případ, pokud nevím, že případ mám. Když mám žádat porotu, aby vynesla rozsudek smrti nad tou ženou, chci si být jistý, že je vinná chladnokrevnou, promyšlenou vraždou prvního stupně.“

Mason přikývl.

„Moc jsem o vás četl,“ pokračoval Vandling. „Vy jste houževnatý, vynalézavý bojovník. Věříte na divadlo. Nejsem moc dychtivý jít proti vám do případu, kde si nemohu být jistý, jak dopadne.“

„A tak?“ zeptal se Mason.

Opět se objevil Vandlingův přátelský úsměv: „A tak,“ řekl, „to je všechno, co vám mohu říci v tuto chvíli.“

„Což je?“

„Opakuji. Nerad žádám ve věci trest smrti, pokud si nejsem jistý, že je to chladnokrevná, uvážená, předem promyšlená vražda; že v tomto případě jsou některé věci, které si v tuto chvíli nedovedu vysvětlit. Zdá se, že na ně nemám odpovědi. Je tu svědek obhajoby, který proklouzl policii mezi prsty.

Musím si zachovat svou pověst žalobce. Vy jste dynamit. Jste smrtelně nebezpečný. Pokud jsou v tomto případě některé skutečnosti, které obžaloba nemůže vysvětlit, pak ty skutečnosti zdramatizujete takovým způsobem, že se budou jevit, jako by byly nejdůležitějšími skutečnostmi v celém případě.“

„A tak?“ zeptal se Mason.

„To je všechno, co vám mohu říci v tuto chvíli.“

„Dobrá, podívejme se trochu do budoucnosti.“

„Nejsem cikánka ani věštec.“

„Prozkoumejme některé možnosti, které by mohly nastat.“

Vandling řekl: „Pokud to postavíte na tomto základě, žalobce téměř vždy shledá, že i když má dost důkazů, aby dokázal vinu nějaké osoby, jsou v případě prvky, které přesto nemůže vysvětlit. Když se to stane, často jde do toho a nějak usvědčení docílí. Někdy musí nabídnout dohodu.“

„Jaký druh dohody?“

„Ó, to záleží na všelijakých věcech. Někdy souhlasí, že nebude žádat trest smrti, pokud obžalovaný přizná vinu. Někdy připustí, aby obžalovaný, který se přizná, byl souzen za vraždu druhého stupně. Někdy, ve výjimečných případech, když obžalovaný udělá dobrý dojem, je ochotný přijmout proces o zabití.“

„Ale v tomto předmětném případě?“ zeptal se Mason.

„V tomto předmětném případě,“ odvětil Vandling, „nejsem v postavení, abych řekl cokoliv dalšího v tuto chvíli.“

„Dobrá, počítám, že si navzájem rozumíme.“ řekl mu Mason.

„A vy se chcete setkat s obžalovanou, to chápu.“

Mason přikývl.

Vandling řekl: „Přišel jsem sem dolů osobně, protože jsem se chtěl s vámi setkat a protože jsem vás chtěl ujistit, že nebudete mít nejmenší potíže, abyste viděl obžalovanou. V tomto okrese se moc nezabýváme nesmysly třetího stupně. Nesnažíme se bránit styku obžalovaného s obhájcem. Najdete paní Davenportovou, jak vás očekává v hovorně a osobně vám dávám záruku, že v té místnosti není žádná štěnice. Není tam žádný odposlech. Cokoliv si navzájem řeknete, je soukromé a důvěrné. Pokud paní Davenportová se mnou bude chtít mluvit, budu jí čas od času klást otázky. Pokud nebude chtít odpovídat, je to její právo. Vy jste její obhájce a dostane se vám veškeré stavovské zdvořilosti, vztahující se na celý okres a hodlám práva obžalované zaručit stejně úzkostlivě, jako vy.“

„Díky,“ řekl Mason.

„A,“ pokračoval Vandling, „pokud důkazy naznačují, že uváženě otrávila svého manžela, budu pro ni žádat trest smrti.“

Mason přikývl.

„A pokud bude osvobozena,“ navázal Vandling, „okresní návladní v Los Angeles ji požaduje, aby ji obvinil z vraždy slečny Hortenzie Paxtonové jedem.“

Mason opět přikývl.

„Myslel jsem, že byste měl tyhle věci vědět,“ pravil Vandling, „zvláště v případě, kdy byste měl vzít v úvahu, aby se obžalovaná přiznala. Pokud u soudu poukážete na skutečnost, že důležitý svědek obhajoby policii vyklouzl a budete mít přiznání klientky, určitě soudu doporučím, že za těchto okolností se obžaloba spokojí požadavkem na doživotní vězení, nikoliv na trest smrti.“

„A pak ji vezmou zpátky do Los Angeles, aby ji soudili za vraždu Hortenzie Paxtonové,“ řekl Mason, „a až se dostane na stanoviště svědků, aby popřela svou vinu, státní zástupce ji podrobí křížovému výslechu a zlehčujícím způsobem řekne ‚Není skutečností, že jste byla uznána vinnou z těžkého zločinu?‘ a ona

bude muset říci ‚Ano.‘ Potom zástupce řekne, ‚Není skutečností, že jste byla uznána vinnou z otrávení vašeho manžela v okrese Fresno?‘ a ona bude opět muset říci ‚Ano.‘ A pak porota v Los Angeles rozhodne, že je notorickým vrahem a zacpe si uši před jakýmikoliv skutečnostmi, které by byly v její prospěch, bude shledána vinnou z vraždy Hortenzie Paxtonové jedem a bude odsouzena k smrti.“

Vandling položil ruku na tvář, přejel si prsty kolem čelisti a pak pomalu kývl: „Ano,“ připustil konečně. „Vidím, že máte také problémy, právní zástupce.“

„Tak,“ pravil Mason, „teď půjdu a pohovořím si se svou klientkou. Děkuji za vyložení karet na stůl. Mám nápad, který bude jen těžko proveditelný v případě, v němž stojíte na opačné straně.“

Vandlingovy prsty stiskly Masonovu ruku. „Pokusím se, aby to bylo zatraceně těžko proveditelné,“ řekl. „Co je s tím, co se stalo v Paradisu? Co je s tím dopisem, obsahujícím listy čistého papíru a chlopní, která byla otevřena napařením? Neučiníte o tom žádné prohlášení?“

Mason zavrtěl hlavou.

„Nemyslím, že učiníte,“ řekl Vandling. „Okresní návladní mi odtud telefonoval, že vás shledám užvaněným ale vyhýbavým. Řekl, že si pouštíte pusu na špacír, ale že nic neřeknete.“

Mason pravil: „Člověk mění taktiku podle různých lidí a podle různých okolností. Myslím, že by s vámi bylo opravdu těžké být užvaněným a vyhýbavým.“

„Já se o to pokusil,“ řekl Vandling. „Dobrá, jděte a setkejte se se svou klientkou, Masone, a uděláme všechno, abychom vám to tu zpříjemnili, jen nás zavolejte. Já jsem Rotarián. Rád bych vás vzal do klubu a představil vás. Pokud rád hrajete golf, můžeme to pro vás zařídit a –“

„Děkuji,“ odmítl Mason. „Obávám se, že tu budu hodně

zaměstnaný.“

„Já se určitě pokusím vás zaměstnat,“ řekl Vandling. „Mnoho štěstí. Myslím, že je budete potřebovat. Snad je budeme potřebovat oba.“

KAPITOLA 9

Mason našel paní Davenportovou, očekávající ho v malé místnosti, která vyhlížela jako kancelář, vybavená pohodlnými křesly a stolkem. Když se pominulo příznačně zatuchlé ovzduší, prostoupené zápachem desinfekce, nic nenasvědčovalo prostředí věznice.

Myrna pohlédla rychle na Masona, pak mu popošla vstříc a vložila ruce do jeho. Zdálo se, že její prsty jaksi přilnuly k právníkovým rukám, jakoby z nich chtěly načerpat sílu.

„Jsem šťastná, že jste přišel," řekla svým charakteristickým, tichým, monotónním hlasem. „Řekli mi, že jste zde. Okresní návladní je velmi milý."

„Mluvila jste s ním?"

„Ano."

„Co jste mu řekla?"

„Tolik, co jsem věděla o tom, co se stalo."

„Podepsala jste něco?"

„Ne."

Mason přikázal: „Od nynějška s mluvením přestanete. Ať mluví jiní."

„Co mám říci, když mi budou klást otázky?"

„Odkažte je na mne. Řekněte, že já zodpovím všechny otázky."

„Ale, pane Masone, ráda bych, aby se tyhle věci vyjasnily. Ráda bych –"

„Jistě, že byste byla ráda, kdyby se všechno vyjasnilo," řekl Mason. „Kdo by nebyl rád? Ale až se tohle vyjasní, odtáhnou vás zpátky do Los Angeles, aby vás soudili za vraždu Hortenzie Paxtonové."

„Toho snad nemohou dosáhnout? Nemohou –?“ Mason zavrtěl hlavou.

„Každý z okresů doufá, že vás napřed odsoudí ten druhý, že vás ten druhý rozlouskne. Budete-li shledána vinnou z čehokoliv v jednom z nich, dostanete ve druhém trest smrti. Buďme upřímní. Vyložme karty na stůl a čelme faktům.“

Myrna Davenportová se náhle posadila do jednoho z křesel, jakoby její kolena zeslábla.

„Bolí to moc?“ zeptala se.

„Co?“ otázal se Mason.

„Smrt plynem.“

Mason na ni ostře pohlédl: „Říká se, že je to zcela bezbolestné. Jednou se nadechnete a během deseti vteřin zemřete.“

„Dobrá,“ povzdechla, „to je úleva. Někdo mi říkal, že se dusí a chroptí a zajíkají a trpí.“

„Kdo vám to řekl?“

„Jeden z těch lidí tady.“

„Jeden z policistů?“

„Ne. Jeden ze spoluvězňů.“

„Žena?“

„Ano.“

Mason pravil: „Držte se od ní dál. Nemluvte s nikým. Nenavazujte přátelství. Držte se. Nechtě všechno v mých rukách.“

„Vy budete pokračovat v mém zastupování?“ zeptala se.

Mason přikývl.

„Bála jsem se, že vy… bála jsem se, že se ho zřeknete.“

„Nezřeknu,“ řekl jí Mason. „Dokonce i když byste byla vinná, máte právo na řádný proces. Máte nárok na všechna práva podle zákona. Mojí prací je, aby se vám jich dostalo.“

„Děkuji vám.“

„Jste vinná?“

„Ne.“

„Otrávením Hortenzie Paxtonové?“

„Ne.“

„Otrávením vašeho manžela?“

„Ne“

„Musíte vysvětlit pár věcí,“ podotkl Mason unaveně, odsunul křeslo a posadil se proti ní.

„Já vím.“

Mason ji bystře pozoroval. „Vaše přítelkyně, Sára Anselová, se obrátila proti vám.“

„Teď už je zase v mém rohu.“

„Jak to víte?“

„Telefonovala.“

„Oni vám dovolili, abyste přijala telefonickou zprávu?“

„Od ní ano.“

Mason řekl rozzlobeně: „Odposlouchávali ten rozhovor. Co říkala? Všechno?“

„Jen že mi nevěřila a obrátila se proti mně a řekla policii všechno co věděla, a spoustu věcí, které vědět nemohla a pak si všechno rozmyslela a začala se skrz naskrz stydět.“

Mason upřesnil: „Řekla policii, že vás sledovala, jak hloubíte jámu a zahrabáváte nějaké jedy.“

Myrna Davenportová zdvihla oči na Masona. Na krátký okamžik se v nich objevil zřetelný záblesk paniky.

„Řekla to policii?“

Mason přikývl.

Myrna složila ruce do klína, zahleděla se na ně a řekla: „Dobře, samozřejmě měla všechny důvody, aby mi nevěřila.“

„Vy jste balila svému manželovi zavazadla, když jel na cestu?“

„Ó ano.“

„Měl s sebou bonbony?“

„Ano, vždycky.“

„Vy jste je nakoupila?“

„Ano.“ ,

„Bonbony v jeho zavazadle byly otrávené.“

„Já vím. Řekli mi to.“

„Otrávila jste je?“

„Ne.“

„Kdo to udělal?“

„Nevím.“

„Žila jste v tom domě v Paradisu?“

„Ano.“

„A když váš strýc, William Delano, onemocněl, odjela jste, abyste s ním bydlela?“

„Ano.“

„A co udělal váš manžel?“

„Většinu času zůstával tam v Paradisu, ale chtěl přijet a navštívit nás.“

„Vašemu manželovi se nelíbila myšlenka, že se stěhujete dolů do Los Angeles?“

„Ne“

„Proč?“

„Povídal, že se pouštím do spousty dřiny a dělám ze sebe ošetřovatelku, že když strýc William zemře, nikdy nedostanu z jeho dědictví ani cent.“

„Co ho přivedlo k tomu, aby to prohlásil?“

„Myslel si, že bylo celé určeno pro Hortenzii, která měla dostat všechno. Dokonce i když zemřela, mne tam Ed nechtěl mít. Neměl rád tetu Sáru. Z nějakého důvodu si Ed myslel, že teta Sára by mohla nějakým způsobem zařídit, aby dostala spoustu peněz.“

„Pokud budete shledána vinnou ze zavraždění Hortenzie Paxtonové, může to zařídit teď,“ řekl Mason. „Je tu zvláštní zákonná možnost s takovým následkem.“

„Nezavraždila jsem Hortii. Milovala jsem ji.“

„Váš manžel nikdy nepřijel do toho domu v Los Angeles, nebo ano?“

„Ne, dokud nezemřel strýc William. Pak to udělal. Ale, samozřejmě, v Paradisu mu zůstala spousta záležitostí. Musel se proto do kanceláře vrátit. Bylo jednodušší vést důlní obchody odtud.“

„Balila jste jeho zavazadla,“ řekl Mason. „Pamatujete se, zda jste je balila, když jel do Paradisu naposled?“

„Ano.“

„A co jste balila?“

„Ne moc šatstva, protože nejvíce svého oblečení měl v Paradisu. Zabalila jsem nějaké košile, ponožky, pyžama –“

„Pamatujete se na pyžama?“

„Ano.“

„Jaká byla?“

„Bílá s červeným vzorováním.“

„Jakým vzorováním?“

„Něco jako stylizované lilie.“

„Viděla jste pyžamo, které měl oblečené, když se našlo jeho tělo?“

„Ne.“

„Oni vám je neukázali?“

„Ne.“

„Oni vás nevyzvali, abyste se na to tělo podívala?“

„Ne.“

„Pravděpodobně vyzvou,“ řekl Mason. „Měla byste se připravit na otřes.“

„Ano. Já vím.“

„Myslíte, že to dokážete?“

„Ano, samozřejmě.“

„Proč říkáte samozřejmě?“

„Nejsem moc citově založená.“

„Řekl bych, že nejste,“ připustil Mason popuzeně. „Zdá se, že nechápete šlamastiku, v níž se nacházíte.“

„Já ji chápu.“

„Teď, když váš manžel naposledy odjížděl a balila jste mu zavazadlo, dala jste do něj bonboniéru?“

„Ano.“

„Kde jste ty bonbony sehnala?“

„Koupila jsem je v cukrárně. Koupila jsem dvě bonboniéry. Jednu jsem zabalila do zavazadla, druhou jsem nechala v zásuvce psacího stolu.“

„Otevřela jste některou z těch bonboniér?“

„Ne.“

„Jste si tím jistá?“

„Samozřejmě.“

„Ani jste nic nedělala s obalem?“

„Ne. Byly ve stejném stavu, v jakém přišly z cukrárny, s výjimkou vnějšího přebalu. Bonboniéry byly zabalené v celofánu. Vůbec jsem celofán nerozřízla.“

„Dále, jste si jistá, že se nemohou nalézt vaše otisky prstů na některém z těch bonbonů?“

„Samozřejmě že ne.“

„Někdo otevřel bonboniéru a naplnil bonbony jedem – dvěma různými druhy jedů.“

„To mi řekli.“

„Vy jste to nebyla?“

„Ne, samozřejmě ne.“

„Zacházet s bonbony je nebezpečná věc. Snadno by na nich mohly zůstat latentní otisky prstů.“

„To je v pořádku. Nemohou být moje.“

„Mohu se na to spolehnout?“

„Určitě. Přísahám – čestné slovo.“

„Kolik zavazadel měl s sebou váš manžel, když odjížděl?“

„Jeden kufr.“

„Jakého druhu?“

„Jen obyčejný velký kufr.“

„Teď počkejte,“ řekl Mason. „Koupil si někde kufr, než dorazil do Fresna.“

„Nevím, proč by to měl udělat.“

„Měl s sebou dva kufry.“

„Nevím, odkud se ten druhý vzal. Tím myslím, proč by jej měl s sebou. Měl spoustu svých věcí v Paradisu. Když odjížděl, měl s sebou jen věci, které potřeboval pouze pro tamější krátký pobyt.“

„Zanechal nějaké kufry tam v Paradisu, když jste se přestěhovali?“

„Nemyslím. Vzali jsme s sebou věci v kufrech a ty jsme nechali v Los Angeles. Kufry jsou tam.“

„Kolik je jich?“

„Čtyři nebo pět.“

„Nevíte nic o těch dvou kufrech, které váš manžel nesl?“

„Ne.“

„Víte, že v jednom kufru nesl vzorky rudy?“

„Ne. Myslím, že je mohl mít.“

„Nevíte o někom, s nímž se na té cestě zamýšlel setkat?“

„Ne. Řekl mi, že má jednání o prodeji dolu. Chystal se dosáhnout pěkného zisku, pokud to proběhne.“

„Víc vám o tom nepověděl?“

„Ne.“

„Nemluvil s vámi telefonicky z Paradisu a neposkytl vám víc informací?“

„Ne.“

„Míníte tím, že vás z Paradisu vůbec nevolal?“

„Jednou. To bylo v neděli. Řekl, že odjíždí a že se se mnou spojí v pondělí večer – včera.“

„Volal jedině v tomhle čase?“

„Ano.“

„Jak často?“

„Za týden nebo deset dní.“

„Proč vás nevolal častěji než takhle?“

„Nevím. Myslím, že to bylo kvůli tetě Sáře.“

„Co je sní?“

„Myslel si, že nás poslouchá na druhém aparátu. Volával častěji. Pak řekl, že nás někdo poslouchá a potom už tolik nevolal. Když už to udělal, mluvil krátce a stručně. Neměl tetu Sáru rád.“

„A ona ho také neměla ráda?“

„Ne.“

„Víte něco o obchodních záležitostech svého manžela?“

„Moc málo.“

„Chystal se s někým setkat a uzavřít důlní obchod?“

„To mi řekl.“

„Kde?“

„Hádám, že někde tady – buď ve Fresnu nebo Modestu nebo nějakém takovém místě.“

„Nevíte o někom, s kým by se mohl zamýšlet setkat v San Bernardinu?“

„Ne. Nejel do San Bernardina.“

„Jak to víte?“

„Řekl mi to.“

„Kdy?“

„Když telefonoval.“

„Když telefonoval poprvé?“

„Bylo to jen jednou.“

„Míníte tuhle poslední cestu?“

„Ano.“

„Můžete popsat ten kufr, který jste mu balila? Jak vypadal?“

„Byl z tmavohnědé kůže. Byl odřený. Byly na něm jeho zlaté iniciálky.“

Mason odstrčil křeslo.

„Kam jdete?“

„Ven a všude se rvát,“ řekl Mason. „Mohu vypátrat víc venku, než mohu tady, když s vámi mluvím. Neřekla jste mi nic.“

„To proto, že nic nevím.“

„Doufejme, že přesvědčíte porotu, aby tomu uvěřila,“ podotkl Mason.

KAPITOLA 10

Mason chytil poslední vlak do Los Angeles a vstoupil do své kanceláře v 10:30, kde našel Dellu Streetovou, jak prohlíží dopis rozpačitým, pátravým pohledem.

„Tak, co je?“

„Sakra, šéfe, neslyšela jsem, že jste vstoupil. Jaká byla cesta?“

„Dobrá. Zdá se, že okresní návladní ve Fresnu je příjemný chlapík. Co vyvolalo tenhle výraz ve vaší tváři, Dello?“

„Byl tam nějaký?“

„Určitě byl,“ řekl Mason, přecházeje k ní, aby jí vzal dopis z ruky. „Co je to? Co je to?“

„Je od detektiva z Bakersfíeldu. Právě jsem ho zběžně procházela.“

„Co chce?“

„Peníze.“

Mason si vzal dopis a četl:

Drahý pane Masone!

Tohle píšu na svém přenosném psacím stroji v San Bernardinu. Právě jsem se dozvěděl z rozhlasové zprávy, že Edward Davenport z Paradisu je mrtev, že jeho žena je obviněná z jeho vraždy a že ji zastupujete. Domnívám se, že spravujete rovněž její majetkové záležitosti. Právě jsem pracoval pro Eda Davenporta podle instrukcí, které mi dal, když jsem se dozvěděl o jeho smrti.

Nejsem v situaci, abych mohl čekat na ověření poslední vůle, než dostanu své peníze, a protože mi pan Davenport naznačil, že práce, kterou jsem pro něj vykonával, měla pro něj značnou důležitost, může jít o něco, co byste vy, jako

správce majetku paní Davenportové, měl vědět.

Od okamžiku jeho smrti nemohu nic získat, když mu zachovám věrnost, a pokud přiložená zpráva má cenu pro Vás a jeho ženu, můžete pamatovat na to, že jsem otevřený jakékoliv službě ve svém oboru a jakémukoliv způsobu pomoci.

Mám za to, že moje okamžitá spolupráce mne opravňuje k Vašemu okamžitému vyrovnání a doufám, že přiložená zpráva bude mít pro Vás cenu.

S tímto přikládám účet na 225$, pokrývající plat a výdaje, související s mým zaměstnáním u pana Davenporta, spočívajícím ve sledování buňky třináct motorestu Pacific Palisades u San Bernardina.

Pro Vaši informaci jsem se setkal s panem Davenportem v souvislosti s jinou obchodní záležitostí, kterou jsem zprostředkoval před dvěma roky a související s důlním obchodem. Od té doby jsem ho neviděl, ale předpokládám, že si zaznamenal mé jméno, aby je využil v souvislosti se záležitostí potřeby podobných služeb.

Budu velmi šťastný za přijetí jakékoliv další pomoci.

Váš velmi oddaný,

Beckemeyerova detektivní služba
Jason L. Beckemeyer

„Dobrá," řekl Mason, „zdá se, že objasníme jednu záhadu jen proto, abychom narazili na další. Proč, u čerta, chtěl mít Davenport detektiva, aby sledoval buňku třináct v motelu u San Bernardina?"

„Proč to děláme my?" zeptala se Della Streetová.

„My to děláme kvůli tomu telefonátu, který, mimochodem, musel být přijat nějakou dobu po Daveportově smrti. Podívejme se na tu detektivovu zprávu." Podala mu arch papíru.

Ve shodě s instrukcemi, přijatými telefonicky přibližně v devět patnáct večer jedenáctého od Edwarda Davenporta, který telefonoval z Fresna, Kalifornie, který se sám představil a smluvil se mnou službu, jsem odjel do San Bernardina večer dvanáctého, abych sledoval buňku třináct motorestu Pacific Palisades.

Přijel jsem do San Bernardina přibližně v 1:00 hodin ráno třináctého. V motorestu Pacific Palisades měli poutač, oznamující, že nejsou volná místa k ubytování. Zaparkoval jsem svůj automobil v takovém postavení, abych mohl sledovat vchod do buňky třináct a držel jsem hlídku přibližně do deseti dopoledne, v kterémžto období jsem byl ve službě osobně, abych si byl jistý, že kdokoliv vstoupí nebo odejde z buňky třináct, bude pod dohledem.

Přibližně v deset třicet dopoledne třináctého jsem zpozoroval, že do buňky vstoupila služka, která po jednom zaklepání použila univerzální klíč. Služka měla přenosné zařízení, které obsahovalo ložní prádlo, osušky etc. a pustila se spěšně do úklidu buňky, která se měla pronajmout.

Okamžitě jsem opustil automobil, došel jsem k buňce třináct a zaklepal na dveře, které byly dokořán. Služka se na zaklepání ozvala, já jsem vstoupil do buňky a sdělují, že bych rád mluvil se služkou, která právě připravuje buňku deset. Jakmile jsem viděl tuto dívku, jak vyšla z buňky deset, poznal jsem, že je to ta, kterou jsem chtěl.

Vypadala nějak vyplašeně a chtěla vědět, co tam dělám. Představil jsem se jako strážník, aniž bych jí řekl, kdo skutečně jsem a požádal jsem ji, aby popsala stav, v němž nalezla buňku deset, kolik lidí ji obývalo, protože něco nasvědčuje, že ti lidé užívají drogy nebo se zabývají obchodem s nimi. Služka tomu vyprávění uvěřila a delší dobu se mnou hovořila. Během tohoto rozhovoru jsem byl schopen

ohodnotit buňku třináct. Během noci nebyla obsazena. Na základě opatrného vyslýchání jsem zjistil, že buňka byla pronajata telefonicky předešlého večera a úhrada byla poukázána telegraficky. Služka neznala jméno osoby, která buňku pronajala.

S výstrahou, že se služka o mé návštěvě nesmí nikomu zmínit –ani svému zaměstnavateli ani svým spolupracovníkům nebo místním nájemníkům-jsem se vrátil ke svému automobilu a držel jsem pod dohledem buňku třináct až do šesti hodin večer. Nebyl jsem instruován, co mám dělat v případě, že buňka nebude obsazena, protože se zdálo, že pan Davenport si je jistý, že buňka bude obsazena večer dvanáctého. Moje instrukce byla, abych zjistil, kdo bude volat mému smluvnímu partnerovi časně ráno třináctého a abych byl na straně bezpečnosti, rozhodl jsem se zůstat ve službě až do 1:00 v noci. Během této doby jsem se osobně přesvědčil, že se nikdo v buňce nezastavil. Zásobil jsem se obloženými chleby a termoskou s kávou, takže jsem svůj dozor nemusil kvůli jídlu přerušit. Blízko umístěná policejní stanice mi znemožňovala téměř nepřetržité sledování buňky, proto jsem se vždy po krátkých obdobích, když jsem byl mimo dohled, přesvědčil, že nikdo do toho místa nevstoupil.

Asi v šest hodin večer třináctého, když jsem poslouchal zprávy v rádiu, jsem se dozvěděl, že Ed Davenport zemřel předcházejícího dne, vdova byla zadržena pro podezření z vraždy a že pan Perry Mason je jejím právníkem.

Za těchto okolností, a jelikož buňka byla neobsazena, jsem se rozhodl zkusit jiný postup. Vypravil jsem se na telegrafní úřad, kde jsem naléhavě trval na tom, že telegram mnou zaslaný motorestu Pacific Palisades, jímž byla uhrazena rezervace buňky, nebyl doručen. Úřednice ve službě prohlédla záznamy, zeptala se mne, zda jsem pan Stanton a

ujistila mne, že doručen byl. Zaměstnankyně pak přinesla duplikát kopie, kterým mi dokazovala, že telegrafická úhrada, zaslaná Frankem L. Stantonem z Fresna, byla řádně doručena. Omluvil jsem se a odešel.

Jsem ve stálé pohotovosti, abych mohl pokračovat v další službě. Jsem si zcela jistý, že buňka třináct zůstala v noci ze dvanáctého na třináctého neobsazená. Informace vylákané ze služky vyzněly ve smyslu, že nikdo buňku neobýval během první části večera dvanáctého nebo, ve skutečnosti, v žádném čase po čtvrté hodině odpoledne; nezbytné služby s osuškami, stlaním, etc. čekaly až do devíti třiceti příštího rána, kdy do služby nastoupila služka.

Beckemeyerova detektivní služba
Jason L. Beckemeyer

„Dobrá," ozvala se Della Streetová, „to souhlasí s informacemi Paula Draka."

Mason přikývl a řekl: „Proč, k čertu, by měl být Ed Davenport tak dychtivý, aby vypátral, kdo obsadil tu buňku, proč telegraficky poslal peníze za rezervaci buňky a proč najal detektiva, aby se podíval, kdo to místo obsadí?"

„Musel to být někdo, koho chtěl nějakým způsobem vlákat do pasti," uvažovala Della Streetová. „Nebo někdo, o jehož věrnosti pochyboval."

„Ale kdo?"

„To vypadá na další práci pro Paula Drakea."

„To určitě."

„Zdá se, že pan Beckemeyer dychtí spolupracovat," řekla.

„Velmi dychtí," souhlasil Mason.

„A spěchá, aby dostal peníze."

„Vypadá hladově. Řeknu vám, co uděláte, Dello, pošlete mu šek. To ho zaváže k tomu, aby byl na naší straně."

„Mám se nějak vyjádřit k jeho nabídce služeb?“

„Napište mu, že ho možná zavoláme – později.“

„Chcete ten dopis podepsat?“

„Ne, podepište jej vy. Předstírejte, že tu úhradu posíláte na vlastní zodpovědnost. Připište šek na zvláštní konto.“

Přikývla.

„Co je dalšího v poště? Je tam něco?“

„Nic tak důležitého.“

„Zazvoňte Paulu Drakeovi,“ vyzval ji Mason. „Požádejte ho, aby, pokud může, přišel hned teď.“

Mason se věnoval pročítání korespondence, dokud nezaznělo Drakeovo smluvené zaklepání na dveře.

Della Streetová detektiva vpustila.

Mason řekl: „Podívej se na tohle, Paule.“ A podal mu zprávu Beckemeyerovy detektivní služby.

Paulu Drakeovi zavdala příčinu ke zvraštění čela a pečlivému soustředění.

„No?“ zeptal se Mason.

Drake řekl: „To mně tedy podrž, Perry.“

Mason pravil: „Je velmi důležité zjistit, zda Ed Davenport byl skutečně tím, kdo telegraficky poslal peníze do motelu Pacific Palisades. Předpokládám, že to můžeš zjistit, Paule?“

„Za stávajících okolností to může být trochu obtížné. Může to být červená nit. Na základě skutečnosti, že Fresno rozhodlo, že povede případ vraždy proti Myrně Davenportové, úřady nebudou laskavé k někomu, kdo vyhrabává informace, které souvisejí s Davenportem. Jsi si úplně jistý, že Frank L. Stanton a Ed Davenport jsou jedna a táž osoba?“

„Nejsem si úplně jistý,“ připustil Mason, „ale jsem si prakticky jistý. Popis souhlasí a číslo automobilu souhlasí, ale bylo by lépe sehnat registraci a aby grafolog vypracoval posudek.“

„Ty jsi se zastavil v tom motelu ve Fresnu?“

„To je pravda. Stanton se tam zapsal brzo večer. Měl s sebou dva těžké kufry. Pravděpodobně obsahovaly rudu z dolu a zabýval se nějakým druhem důlního obchodu. Velmi úzkostlivě dbal, aby ty kufry zůstaly v jeho dohledu. Vzal je s sebou do motelu. Měl také nově zakoupený značkový kufr a v motelu jej nevybalil.“

„A co příruční zavazadla?“

Mason řekl: „Ať už byla v jeho voze nebo v motelu v Cramptonu, úřady o nich nesdělily nic.“

„Myslíš, že je někdo odvezl?“

„Nevím. Existují určitá svědectví, že byl ve Fresnu na tahu. Pokud tomu tak bylo, ať už to udělal kdokoliv, musel ta příruční zavazadla vzít. Mohla obsahovat cenné vzorky rudy.“

„Jak cenné?“

„To je otázka. Dokonce i bohatá ruda by těžko stála za tu námahu.“

„Pokud by se ovšem nejednalo o klamné předvádění nějakého kutiště.“

„Možná,“ řekl Mason. „Okresní návladní ve Fresnu je, pro tvou informaci, Paule, smrtelně nebezpečný, velmi silný bojovník, kterého nelze podcenit.

Myslím, že je to čestný člověk. Nemyslím, že by chtěl Myrnu Davenportovou zažalovat, kdyby nebyl přesvědčený, že je vinná. Předběžné líčení je stanoveno na zítřek.“

„Myslíš, že ukáže karty?“

„Ukáže dost, aby ji dostal za hranice,“ řekl Mason. „Pracuje ruku v ruce se zdejším okresním návladním a jejich záměrem je obvinit ji tady z vraždy jejího manžela. Mohou, nebo nemusejí dosáhnout trestu smrti. Jakmile bude případ uzavřen, vezmou ji odtud a pokusí se o trest smrti v případě Hortenzie Paxtonové.

To bude dětská hra, zvláště budou-li ji schopni u soudu ve Fresnu usvědčit z čehokoliv od zabití výše.“

„Myslíš tím, že zatahují sítě v obou případech?“

„Mohou mít určité potíže se spojením těch dvou případů,“ řekl Mason, „dokonce podle liberálních zásad, které dnes připouštějí prokázání celkového úkladu. Státní zástupce ve Fresnu může uvést otrávení Hortenzie Paxtonové podle teorie, že prokazuje motiv pro Davenportovu smrt. Úřady v Los Angeles budou mít hromsky času, aby uvedly Davenportovu vraždu jako část případu Paxtonové.

Proto se pravděpodobně rozhodli vést proti ní proces za vraždu jejího manžela ve Fresnu jako prvý. Ale ať ji odsoudí v kterémkoliv z těch případů, v okamžiku, kdy zaujme místo na stanovišti svědků, mohou ji brát v pochybnost tím, že prokáží, že byla odsouzena za těžký zločin a dají porotě ve známost, co to bylo za zločin.“

„Sleduju tě,“ řekl Drake.

„Proto,“ pravil Mason, „se pro nás stává životně důležitým získat fakta a všechna fakta a pokud možno získat je jako první.“

„To je tedy pěkná zakázka,“ poznamenal Drake. „Tamější úřady mají spolehlivé stopy. Mají lidský materiál všeho druhu. Mají zákonnou moc. Vyznají se tam.“

„Já vím,“ řekl Mason, „ale možná že neznají důležitost získání všech informací o Stantonovi a jejich rychlé uvedení do souvislosti.

Teď tu máme určité věci, které jsou naprosto nepopiratelné. Ed Davenport měl něco, na čem pracoval, něco, co bylo důležité. Jeho žena o tom patrně nic neví.

Máme tu podfuk v té věci v San Bernardinu. Když jsme byli s Dellou tam v Paradisu, ve dvanáct zazvonil telefon. Bylo to z telefonního automatu z Bakersfieldu. Della Streetová zvedla telefon. Na lince byl muž a okamžitě řekl ‚Motorest Pacific Palisades u San Bernardina, buňka třináct‘ a zavěsil.“

„To je úplně celý hovor?“ zeptal se Drake.

„Každé jeho slovo,“ potvrdil Mason.

„Dobrá,“ řekl Drake. „To všechno nutně vede k představě, že toho motelu se mělo využít k něčemu opravdu důležitému. Proč tedy ale Davenport za něj zaplatil nájemné a dal jej sledovat? Zejména pokud zamýšlel sám se tam ubytovat?“

„Jeho žena šije zcela jistá, že se tam sám ubytovat nezamýšlel, že odjel do Fresna a zamýšlel jet přímo domů.“

„Nemůžeš se spoléhat na to, co ti jeho žena povídá,“ namítl Drake. „Je zainteresovanou stranou – a může být stranou vinnou.“

„Jedna věc je na tom telefonátu do Paradisu významná,“ pravil Mason. „Hned jsem ji neobjevil. Věděl jsem, že je na něm něco divného, ale o tom významu se mi rozsvítilo až později.“

„A co?“

„Muž, který mluvil z Bakersfieldu, se vůbec nezeptal, zda hovoří s Mabel Norge. Jakmile Della Streetová řekla haló, předal zprávu.

Takže pokud to byl Ed Davenport, kdo volal, měl poznat, že Della Streetová není Mabel Norge. Buď mohl zjistit odlišnost hlasu, nebo měl hovořit natolik, aby se o tom ujistil. A samozřejmě teď víme, že když se ten telefonát odehrával, byl Ed Davenport již mrtvý.“

„Kromě toho,“ pokračoval Mason, „pokud to byl někdo, kdo předával zprávu v souladu s instrukcemi, můžeš si domyslet, že by byl podnikl takové kroky, aby se ujistil o totožnosti účastníka, s nímž mluví.“

„To neudělal?“

„Tak je to, neudělal.“

„Proč?“

„Je tu jediné řešení,“ řekl Mason. „Nevěděl nic o poměrech v Paradisu. Nevěděl, kdo je Mabel Norge. Její hlas mu nic neříkal, její identita mu nic neříkala. Prostě tam zavolal, předal zprávu a rychle zavěsil.“

Drake záležitost promyslel a pomalu přikývl.

„A je tu ještě jedna věc,“ pravil Mason, „na Sáru Anselovou jsme naráželi celou tu dobu hned od začátku.“

„To mi povídej,“ souhlasil Drake.

„Pamatuj na to,“ zdůraznil Mason, „že jak se teď ukazuje, Sára Anselová získá podstatný prospěch ze smrti Hortenzie Paxtonové.“

„Jaksi nepřímo,“ připustil Drake. „Nemohla si být jistá, že Delano hodlá změnit svou poslední vůli a že ji do ní zahrne.“

„Nemohla si být jistá vzhledem k informacím, které v současnosti máme,“ pravil Mason, „ale když získáme víc informací, můžeme zjistit, že měla důvod, aby se dozvěděla, co se mohlo stát.“

„Pokud ví, že ji vyšetřuješ, stane se nekontrolovatelnou,“ varoval Drake.

„Ať je nekontrolovatelná jak chce,“ odsekl Mason. „Získej tolik informací, kolik můžeš, Paule. Ať lidé ve Fresnu začnou pracovat a postarej se, aby pracovali. Zítra ráno máme předběžné přelíčení.“

„Nedovolíš jim, aby věci uspěchali?“

„Já budu spěchat,“ řekl Mason. „Chci položit nějaké otázky okresnímu návladnímu, dokud na ně nebude znát odpovědi.“

„Doufejme, že odpovědi neukřižují tvou klientku,“ řekl Drake.

„To je,“ pravil Mason, „proč chci, aby jsi se dal do práce a při práci zůstal. Nechci pokládat otázky, které by vyvolaly tento druh odpovědí.“

KAPITOLA 11

Bylo zcela zřejmé, že ať už se Talbert Vandling, okresní návladní v okresu Fresno, mohl dopustit jakýchkoliv omylů, omyl podcenění Perryho Masona jako odpůrce mezi nimi nebyl.

Vandling, chladný, zdvořilý, ostražitý a bdělý, otevřel případ s tak pečlivou dokonalostí, jakoby se jednalo o přelíčení před porotou a ne o předběžné líčení před soudcem.

„Mým prvním svědkem," řekl, „bude George Medfort."

George Meford byl, jak se ukázalo, devítiletý chlapec, pihovatý, poněkud rozpačitý, s nápadnýma očima a ušima, který působil dojmem pravdomluvnosti.

„Kde žiješ?" zeptal se Vandling.

„V Cramptonu."

„Jak dlouho tam žiješ?"

„Tři roky."

„Žiješ se svým otcem a matkou?"

„Ano, pane."

„Jak se jmenuje tvůj otec?"

„Martin Medford."

„Co dělá?"

„Vede opravnu."

„V Cramptonu?"

„Ano, pane."

„Teď se tě zeptám, zda jste si s otcem vyjeli na místo vzdálené asi tři míle od Cramptonu?"

„Ano, pane."

„Znali jste to místo?"

„Ano, pane."

„Kde je?"

„Je na kopečku, porostlém různým druhem křoví, všelijakého křoví. Mladé duby a nějaké menší křoví, víte. Já nevím, šalvějové keře nebo trnité tučnolistky myslím, nebo něco. Prostě takové křoví, víte.“

„Ty už jsi tam byl předtím?“

„Ano, pane.“

„Jak jsi se tam dostal?“

„Jel jsem na kole.“

„Někdo tam jel s tebou?“

„Ano, pane.“

„Kdo?“

„Jimmy Eaton.“

„Jimmy Eaton je hoch zhruba tvého stáří?“

„O šest měsíců starší.“

„A jak se tam dostal on?“

„Jel na svém kole.“

„Tak, proč jste tam jeli, Georgi? Co jste tam venku dělali?“

„No, jenom jsme si hráli.“

„Proč jste si vyjeli hrát tam?“

„No, bylo to dobré místo, abychom si tam zajezdili na kolech. Poblíž je silnice, po které skoro pořád jezdí vozy. Lidé nechtějí, abychom jezdili na kolech po hlavních silnicích, protože je tam velký provoz a – no, jezdili jsme tam ven, hledali ptačí vajíčka a hráli si a povídali a tak.“

„Jak dlouho jste tam asi jezdili?“

„No, kolem a kolem asi šest nebo osm měsíců.“

„Tak a všimli jste si, že tam někdo vykopal jámu?“

„Ano, pane.“

„Kdy jste si toho všimli poprvé?“

„No, poprvé jsme ji viděli v pátek.“

„To byl poslední pátek, devátého?“ zeptal se Vandling.

„Ano, pane. Myslím, že ano. Devátého. Ano.“

„A kdy jste si tam vyjeli?“

„Po poledni, asi ve tři nebo čtyři hodiny.“

„A co jste viděli?“

„Viděli jsme tam jámu.“

„Můžeš tu jámu popsat?“

„No, byla to velká jáma.“

„Jak velká, Georgi? Tohle je důležité. Můžeš ukázat rukama jak asi velká?“

Chlapec rozpřáhnul ruce.

„Ukazuje vzdálenost asi tři a půl stopy,“ řekl Vandling. „A teď, jak byla dlouhá?“

„Dost dlouhá, abyste si do ní lehnul a ještě byste měl spoustu místa.“

„Myslíš, položit se rovný, natažený?“

„Ano, pane.“

„Jak byla hluboká?“

George se postavil a dal ruku asi do úrovně svého žaludku. „Sahala až sem.“

„Byli jste tam venku ve čtvrtek, osmého?“

„Ne, pane.“

„A byli jste tam ve středu, sedmého?“

„Ano, pane.“

„Ta jáma tam už byla?“

„Ne, nebyla.“

„Co bylo v místě, kde jáma potom byla?“

„Jen země.“

„A když jste tam přišli v pátek, ve čtyři hodiny, ta jáma tam byla?“

„Ano, pane.“

„Jáma byla hotová?“

„Ano, pane.“

„Jaká to byla jáma?“

„Pěkná jáma.“

„Co tím myslíš?“

„No, byla udělaná lopatou, takže byla svislá. Boky byly svislé. Rohy byly pořádně udělané a čisté. Byla to hezká jáma.“

„Co se stalo s hlínou vyhrabanou z té jámy?“

„Hlína byla navršená na straně.“

„Na které straně?“

„Po obou stranách.“

„Nemyslíš na koncích, ale po stranách té jámy?“

„Ano, pane.“

„A co dno té jámy?“

„Bylo opravdu pěkné a rovné. Byla to hezká jáma.“

„A ta jáma tam byla v pátek odpoledne, devátého?“

„Ano, pane.“

„A ve středu tam nebyla?“

„Ne, pane.“

„Byli jste tam, vy hoši, v sobotu?“

„Ano, pane.“

„A co jste dělali?“

„Hráli jsme si v jámě.“

„Jak jste si v ní hráli?“

„No, skočili jsme do ní a hráli jsme si, že je to pevnost a pak jsme si lehli, abychom nebyli vidět a mohli pozorovat ptáky, když přijdou trochu blíž a – no, jen jsme si hráli.“

„Byli jste tam v neděli?“

„Ne, pane.“

„Vyjeli jste si tam v pondělí?“

„Ne, pane.“

„Vyjeli jste si tam v úterý, třináctého?“

„Myslíte tím poslední úterý?“

„Ano.“

„Ano, vyjeli jsme si tam.“

„A co se stalo?“

„No, jáma byla zahrabaná.“

„Tak co jste udělali, pokud něco?“

„No, řekl jsem tátovi, že –“

„Nikdy se nezmiňuj o tom, co jsi někomu řekl, Georgi. Co jste udělali?“

„No, hráli jsme si.“

„A pak?“

„Pak jsme jeli domů.“

„A vrátili jste se tam zase téhož dne?“

„Ano.“

„Za jak dlouho potom, co jste se vrátili domů?“

„Asi za hodinu.“

„Kdo jel s vámi?“

„Můj táta a Jimmy.“

„A tvůj tatínek je Martin Medford, muž, který je zde v soudní síni?“

„Ano, pane.“

„To je vše,“ skončil Vandling.

„Žádné otázky,“ řekl Mason, „přinejmenším v této chvíli. Chtěl bych prohlásil, Vaše Ctihodnosti, že některé z těchto svědků bych rád znovu předvolal ke křížovému výslechu. Důležitost jejich svědectví není okamžitě zřejmá, ale následně by se mohlo objevit, že jsou spojena se záležitostmi, důležitými pro případ obhajoby.“

„Tito svědci jsou všichni důležití,“ řekl Vandling. „Mohu o tom soud i právního zástupce ujistit. Mohu rovněž právního zástupce ujistit, že obžaloba je v tomto případě rovněž tak dychtivá jako obhajoba, aby se v záležitosti dobrala pravdy a že nebude mít námitky, aby obhajoba znovu předvolala kteréhokoliv svědka, pokud si to bude přát, pro jakýkoliv křížový výslech, v jakoukoliv dobu, s jedinou podmínkou, že totiž křížový výslech bude patřičný.“

Soudce Siler, smírčí soudce, vedoucí slyšení, rozhodl: „Dobře, budeme to považovat za dohodu. Obhajoba má toto právo.“

„Mým dalším svědkem bude Martin Medford,“ pravil Vandling.

Martin Medford vypověděl, že je Georgovým otcem; že v pozdním odpoledni třináctého se chlapec vrátil a vyprávěl mu o jámě, která měla být zahrabána; že se rozhodl celou záležitost obhlédnout, vzal lopatu a odjel na to místo, doprovázen synem a Jimmym Eatonem; že na označeném místě našel nakypřenou zeminu a začal vyhrabávat jámu; že v hloubce přibližně dvou a půl stopy narazil na poněkud poddajný odpor; že odhrnul zeminu a shledal, že je to lidská noha; že okamžitě přerušil hloubení a spěchal k telefonu, aby to ohlásil šerifovi.

„Křížový výslech,“ vyzval Vandling.

„Vy jste se na to místo vrátil s šerifem?“ zeptal se Mason.

„Ano, pane.“

„A zůstal jste tam, dokud nebyla jáma vyhrabána?“

„Ano, pane.“

„Co se odkrylo?“

„Tělo muže.“

„Do čeho bylo oblečeno?“

„Do pyžama.“

„A to bylo všechno?“

„To bylo všechno.“

„Nemám další otázky,“ řekl Mason.

Šerif zaujal místo na stanovišti svědků, vypověděl, že se dvěma zástupci vyrazil na místo, které označil Martin Medford. Tam vyhrabali zeminu, která byla patrně nedávno umístěna v jámě, tedy, že zemina nebyla slehlá. Byla měkká, ačkoliv na povrchu jámy místy udusaná.

V jámě se našlo pohřbené tělo Edwarda Davenporta. Tělo bylo převezeno do márnice. Později se šerif vrátil a velice pečlivě

vyhrabal zbývající zeminu s cílem zjistit něco o původních rozměrech jámy; že jáma byla v dostatečně pevné půdě, aby zachovala známky původního hloubení a že bylo zcela zřejmé, že jáma přibližně tři stopy pět palců na šest stop byla vyhloubena velice pečlivě ve tvaru velmi přesného pravoúhelníku.

V odpovědích na přesně vymezené Vandlingovy otázky prohlásil, že se učinil pokus najít stopy, ale že vzhledem ke stopám chlapců a Martina Medforda během jeho hloubení, zde nebyly žádné šlépěje, které by měly význam.

„Můžete vést křížový výslech," řekl Vandling.

„Za tohoto stavu věcí," pravil Mason, „nebudu v tomto okamžiku otázky klást."

„Samozřejmě," výstražně poznamenal Vandling, „moje dohoda s právním zástupcem měla za účel umožnit mu, aby ochránil práva své klientky, ne aby někoho zaskočil. Nebyla to volná pozvánka, aby vedl všechny křížové výslechy až poté, co bude celý případ přednesen a pak znovu předvolával svědky."

„Rozumím," řekl Mason. „Mohu ujistit právního zástupce, že nechci z jeho zdvořilosti ve věci těžit výhodu. Svědky předvolám znovu pouze tehdy, pokud se ukáže, že existuje určitý bod, který by touto cestou přinesl prospěch."

„Děkuji vám," řekl Vandling, „to je vše."

Dalším svědkem byl Dr. Milton Hoxie. Sdělil svou kvalifikaci jakožto lékaře a chirurga a toxikologa. Dosvědčil, že byl večer třináctého povolán, aby provedl v márnici ohledání mrtvoly, že mu okolnosti zabránily provést okamžité ohledání až téměř do půlnoci, kdy byl schopen opustit svou pacientku na dostatečnou dobu, aby mohl autopsii provést.

Nalezl tělo muže vysokého sto sedmdesát tři centimetrů, váhy šedesáti čtyř kilogramů, asi ve věku třiceti pěti let, který trpěl arteriosklerózou, ale který zemřel patrně na otravu.

Provedl určité testy a zjistil přítomnost typického jedu. Dospěl

k závěru, že smrt způsobilo požití cyankáli. Je toho názoru, že v době ohledání byl muž mrtvý snad dvacet čtyři až třicet šest hodin.

„Křížový výslech," řekl Vandling stroze.

„Vy jste provedl typický test na cyankáli?" zeptal se Mason.

„Ano, pane. Otrava cyankáli."

„A jiné jedy?"

„Provedl jsem rozbory na arzén."

„Našel jste nějaký arzén?"

„Ne významné množství. Ne, pane."

„Našel jste vůbec nějaké množství?"

„Ne dostatečné, aby mělo z lékařského hlediska význam."

„Našel jste nějaké další jedy?"

„Nenašel. Ne, pane."

„Vnitřnosti byly patrně vyňaty?"

„Byly. Ano, pane."

„A co se s nimi stalo?"

„Byly zaslány do laboratoře kalifornské univerzity na dodatečné zkoušky."

„A došla již z univerzity odpověď?"

„Pokud vím, tak nikoliv."

„Pak ale nevíte, že smrt toho člověka byla způsobena jedem, jejž jste zmínil?"

„Vím, že jsem našel dost jedu, jehož přítomnost vyústila v úmrtí, a proto mám za to, že smrt byla způsobena tímto jedem."

„Proč jste poslal orgány kalifornské univerzitě?"

„Protože jsem chtěl, aby se provedlo úplnější ověření."

„Protože jste hledal ještě nějaký další jed?"

„Myslel jsem si, že by to byl dobrý postup ověřit, a tak zjistit, zda tam byl ještě další jed."

„Takže jste se nespokojil tím, že smrt byla zapříčiněna cyankáli?"

„Jistěže ano. Ale chtěl jsem zjistit, zda tu nejsou další

přispívající faktory – zdá se, že tu byly příznaky tak zvaných omamných látek, nebo některých barbiturátů, které by mohly zmenšit schopnost odporu toho muže, takže se mu ten jed mohl podat.“

Mason to zamračeně promýšlel.

„Pokračujte,“ vyzval ho soudce Siler.

„Okamžik Vaše Ctihodnosti,“ pravil Mason. „Myslím, že se tu otevírá celé nové pole.“

„Nevím jak,“ zaváhal soudce Siler.

Mason řekl: „Zřejmě měl původně úřad šerifa nějakou teorii o způsobu, jak byl jed podán, a nálezy doktora Hoxie nebyly s touto teorií v souladu.“

„Dobrá, určitě bych se na to rád podíval,“ řekl soudce Siler. „Pokračujte ve svém výslechu.“

„Jistě,“ usmál se Mason. „Hledal jste důkazy o přítomnosti čokolády v žaludku toho muže, doktore?“

„To jsem udělal. Snažil jsem se pečlivě ověřit obsah žaludku.“

„A co jste zjistil?“

„Zjistil jsem, že ten muž zemřel přibližně hodinu po přijetí jídla ze slaniny a vajec. Nezjistil jsem žádné patrné množství čokolády.“

„Podrobil jste tělo zkoušce na přítomnost alkoholu v krvi?“

„Podrobil.“

„Co jste zjistil?“

„Zjistil jsem 1.5 promile alkoholu.“

„Můžete to interpretovat v pojmech lékařského významu?“

Dr. Hoxie řekl: „Podle odborníků se při 1.0 promile osoba jeví při zběžném pozorování jako normální. Nicméně se na ní začínají projevovat určité příznaky intoxikace. Při 2.0 promile se otrávenou stává. Je emočně nevyvážená. Její zábrany jsou velmi oslabené. Při 3.0 promile se dostavuje jistá zmatenost, vrávoravá chůze, nejasná řeč. Při 4.0 promile dochází ke strnulosti, znatelnému poklesu

odezvy na vnější podněty a pokračující ochrnutí. Od 5.0 do 6.0 se dostavuje celkové koma a poruchy oběhu. Nastává nebezpečí smrti, která je skutečně nevyhnutelná, je-li v krvi nad 6.0 promile alkoholu. C.W. Muehlberger připravil zajímavou tabulku. 1.0 promile se nazývá ‚Suchý a slušný'. 2.0 promile ‚Rozradostněný a rozverný'. 3.0 promile ‚Potácivý a pomatený'. 4.0 promile ‚Omámený a omdlívající'. 5.0 promile ‚Smrt sající'."

„Tak o tom těle, ve kterém jste nalezl 1.5 promile alkoholu, jaký závěr jste učinil s poukazem na intoxikaci?"

„Ten člověk začínal být intoxikovaný. Vstoupil do stadia popsaného Muehlbergerem jako ‚Rozradostněný a rozverný'."

„Mohl pociťovat účinky alkoholu?"

„Mohl."

„Mohly na něm být znát některé projevy takových účinků?"

„Se vší pravděpodobností pro povrchního pozorovatele. Určitě pro pozorovatele vycvičeného."

„Mám za to, doktore," řekl Mason nedbale, „že pokud jste měl v době posmrtného vyšetřování přednostní zájem o stanovení příčiny smrti, podnikl jste nějaké kroky k identifikaci těla?"

„To je pravda. Mohu prohlásit, že jsem byl přítomen, když se takové kroky podnikly."

„Není ve vaší mysli nějaká pochybnost, že to tělo je tělem Edwarda Davenporta?"

„Vůbec žádná pochybnost."

„Dovolte, abych vám položil hypotetickou otázku, doktore. Předpokládejme, že ten člověk byl otráven cyankáli ve formě bonbonu, takového, jaký byl nalezen v bonboniéře nacházející se mezi věcmi pana Davenporta, nenastala by smrt téměř okamžitě?"

„Byla by velmi rychlá."

„Jinými slovy, bylo dost cyankáli v každém bonbonu, které by způsobilo téměř okamžitou smrt?"

„Ne v každém bonbonu, pane Masone. Některé z nich

obsahovaly arzén a –“

„Nesnažím se vás vlákat do pasti, doktore. Mluvím o bonbonech, které obsahovaly cyankáli.“

„To je pravda. Ano, pane.“

„Vývoj příznaků a bezvědomí by nastaly velmi rychle po požití dávky cyankáli, jaká byla nalezena v těch bonbonech, které cyankáli obsahovaly?“

„Ano, pane.“

„Teď tedy doktore, pokud nebožtíka potkala smrt po požití otráveného bonbonu, neměl jste najít v jeho žaludku nějakou čokoládu?“

„Tedy to, samozřejmě,“ zatápal doktor Hoxie, „je do rozpaků uvádějící situace. Měl jsem ji předpokládat.“

„A našel jste takové důkazy čokolády?“

„Ne“

„Neměl jste nějakou očekávat, pokud ten člověk snědl otrávený bonbon?“

„Otevřeně řečeno, měl jsem – ledaže mohl do bonbonu, který způsobil jeho smrt, kousnout, zjistit nezvyklou chuť a bonbon vyplivnout, nicméně spolknul dost jedovaté tekutiny z bonbonu, aby to způsobilo jeho smrt. Domnívám se, že se tak stalo. Ze všech faktů usuzuji, že se to tak muselo odehrát, ale nenašel jsem žádný fyzický důkaz, který by mi umožnil, abych vypověděl pod přísahou, že se to stalo. Ale nechápu, jak by mohl požít jed, který jsem našel v jeho žaludku, jestliže nesnědl alespoň jeden celý bonbon.“

„Takže vlastně nevíte, jak ten člověk požil jed, který způsobil jeho smrt?“

„Ne, pane.“

„Jak dlouho byl mrtvý?“

„Nejsem schopen to určit. Mohu říci, že někde mezi dvaceti čtyřmi a třiceti šesti hodinami.“

„Co se stavem, známým jako rigor mortis, doktore?“

„V čase, kdy jsem prováděl prohlídku, byl dobře patrný na stehnech a nohách, ale šíje a ramena byly vláčné.“

„A co posmrtná sinalost?“

„Ta byla dobře vyvinutá a naznačovala, že poloha těla zůstala po smrti nezměněná, tedy kromě krátkého času po smrti.“

„Tedy, pokud tomu rozumím, rigor mortis se nejprve vyvíjí v obličeji a čelistech a pak se postupně rozšiřuje dolů?“

„To je správné.“

„A opouští tělo stejným směrem?“

„Ano, pane.“

„Jak dlouho trvá, než se rigor mortis vyvine?“

„To je různé. Ale za normálních podmínek od osmi do dvanácti hodin.“

„Tak v tomto případě, se rigor mortis nejen rozvinul, ale zasáhl celé tělo a pak začal mizet? Je to správně?“

„To je v podstatě pravda, ano.“

„Ve shodě se znalci se domnívám, že zasažení celého těla stavem rigor mortis, jak se předpokládá, zabere asi osmnáct hodin?“

„To je různé.“

Mason pokračoval: „Jste obeznámen se spisy doktora LeMoyne Snydera?“

„Ano, pane.“

„Domnívám se, že ve své knize Vyšetřování vražd, doktor LeMoyne Sny der zvažoval hypotetický případ, takový jaký jste popsal, v němž rigor mortis je dobře patrný na stehnech a nohou, a ocenil takový stav jako známku toho, že ke smrti došlo před dvaceti devíti až třiceti čtyřmi hodinami.“

„Nejsem zcela obeznámený s jeho dotyčným rozvrhem.“

„Ale mohl byste říci, že to bylo v podstatě správné?“

„Řekl bych, že by mohlo, ano.“

„Teď se odvoláváte na stav těla v době, kdy jste prováděl postmortem?“

„Tak tomu je.“

„A vy jste neprováděl postmortem dříve, než několik hodin poté, co bylo tělo objeveno?“

„To je pravda.“

„Domnívám se, že jste řekl, že postmortem proběhlo asi o půlnoci?“

„Ano, pane.“

„A odvoláváte se na stav těla v době, kdy jste je viděl?“

„Ano, pane.“

„Pak, všeobecně řečeno, toho člověka musela potkat smrt od dvou hodin odpoledne do sedmi hodin večer předcházejícího dne, což bylo pondělí, dvanáctého. Je to správně?“

„No, je to správně, pokud použijete takové časové tabulky, ale rigor mortis je neobyčejně proměnlivý. Závisí na teplotě. Závisí na určitých podmínkách. Viděl jsem, jak se rigor mortis vyvinul téměř okamžitě, když smrt nastala po zápase za teplotních podmínek, které –“

„Jsou v tomto případě nějaké důkazy o boji?“

„Ne, nejsou.“

„Vy jste se nestaral o určení rozhodného času podle vývoje rigor mortis?“

„Ne s konečnou platností.“

„Ale vy víte, že takový znalec, jako doktor LeMoyen Snyder tvrdí, že za běžných podmínek vývoj takového rigor mortis, jaký jste tehdy pozoroval, naznačoval, že smrt nastala mezi druhou a sedmou hodinou předcházejícího dne?“

„Ano, pane. Tuším to.“

„Ne co tušíte doktore, ale co víte.“

„Ano, je to pravda.“

„Vzal jste v úvahu tuto skutečnost jako bytostně důležitou pro

průběh případu?“

„Upřímně řečeno, nevzal.“

„Proč, doktore?“

„Na základě skutečnosti, že lékař potvrdil čas smrti, což bylo mezi druhou a třetí hodinou odpoledne předcházejícího dne a že není nic v rozvrhu rigor mortis, co by mohlo být přesně omezeno. Doktor Snyder a jiní znalci pojednávají jen o průměrných případech. Nemohou stanovit pravidla, která by mohla s jistotou určit čas smrti v každém jednotlivém případě. Hovoří v pojmech zobecnění, a není nic více zavádějícího, nebo, lze říci, nic co nabízí tolik změn na základě existujících podmínek, než je vývoj rigor mortis.“

„Jste obeznámen s příznaky otravy arzénem, doktore?“

„Ano, pane.“

„A jaké jsou ty příznaky?“

„Obecně tuje pálení v ústech a hrdle. Jsou tu žaludeční křeče s nevolností a zvracením. Obvykle tu bývá průjem. Na základě různých okolností existují případy, kdy se první příznaky opozdí, ale zpravidla se první příznaky dostaví velmi rychle po podání jedu.“

„Děkuji vám, doktore,“ končil Mason. „Nemám další otázky.“

Vandling řekl: „Předvolávám Harolda Tituse na stanoviště svědků.“

Titus předstoupil, složil přísahu, prohlásil, že je pomocníkem šerifa, že se specializuje na zkoumání otisků prstů, že byl přítomen, když bylo objeveno tělo Edwarda Davenporta v hrobu asi tři míle od Cramptonu, že sejmul otisky prstů mrtvého muže a že porovnal otisk palce s tím, který je na řidičském průkaze vydaném Edwardu Davenportovi a že otisky byly totožné.

„Provedl jste, v souvislosti s tímto případem, předcházející pátrání v motorestu v Cramptonu?“

„Provedl. Ano, pane.“

„Kdy se to pátrání konalo?“

„Kolem půl čtvrté odpoledne, dvanáctého.“

„To bylo pondělí?“

„Ano, pane.“

„Co jste objevil?“

„Objevil jsem zamčenou místnost v níž měla být, jak se myslelo, uložená mrtvola. Když se otevřely dveře, žádná mrtvola v místnosti nebyla. V místnosti nebyl nikdo. Bylo tam otevřené okno a rozhrnuté závěsy. Byly tam pánské šaty. Byl tam příruční kufřík a bonboniéra. Byla tam náprsní taška, obsahující různé identifikační doklady, které nasvědčovaly, že kabinu obýval nějaký Edward Davenport.“

„A setkal jste se tehdy s obžalovanou Myrnou Davenportovou?“

„Setkal. Ano, pane.“

„A učinila vám prohlášení stran totožnosti toho muže, který tu kabinu obýval?“

„Ano, pane.“

„Kdo řekla, že ten muž je?“

„Edward Davenport, její manžel.“

„A co řekla o jeho stavu?“

„Že právě umíral, když ona a její společnice Sára Anselová dorazily.“

„Řekla něco o tom, proč ona a Sára Anselová nebyly v místnosti?“

„Ano. Řekla, že obě vešly do místnosti, že se ale poté vrátila, že se krátce na to stav jejího muže zhoršil, že jeho dýchání bylo mělké, že stav toho muže byl velice vážný. Byl u něho doktor, když zemřel. Doktor pak uzamknul dveře a prohlásil, že okolnosti smrti jsou takové, že nemůže vystavit úmrtní list.“

„Učinila ještě nějaké prohlášení?“

„Padla nějaká prohlášení v tom smyslu, že doktorovo chování

na ni působilo dojmem, že jí naznačuje, že svého manžela zavraždila a že to přirozeně nesla nelibě.“

„A jaký byl tou dobou váš postoj v té záležitosti?“

Titus se ušklíbl a řekl: „Věděli jsme, že Edward Davenport byl těžký piják. Harcovali jsme kolem a našli svědka, který viděl vylézat z okna té kabiny někoho v tom samém vzorovaném pyžamu, které nosil ten muž, a tak jsme usoudili, že chlapíka drželi dál od alkoholu, a tak si vyrazil na flám.“

„Co jste udělali pak?“

„No, na naléhání doktora Renaulta jsme si ponechali klíč od prohledávané místnosti po celou dobu, kdy jsme prováděli dodatečné vyšetřování.“

„Ustavili jste dozor nad pohybem obžalované a její společnice, paní Anselové?“

„Rozhodně ne.“

„Ponechali jste si ten klíč?“

„Ano, pane.“

„Dále, učinili jste nějaký pokus postavit obžalovanou pod dohled?“

„V té době ne. Později pod dohledem byla.“

„Co se stalo?“

„No, řekla nám, že zůstane v motelu celou noc, ale kolem –no, nevím, kolem sedmé hodiny nám telefonoval ředitel motelu, že ona a Sára Anselová odjely. Sledovali jsme je do Fresna a zjistili jsme, že nastoupily do letadla do San Francisca.“

„Co jste udělali?“

„Telefonovali jsme do San Francisca, aby ji nalezli, až letadlo přistane, a pověsili se na ni.“

„A to se stalo?“

„Ano, ovšem to vím jen ze zprávy.“

„Rozumím. Nebudu se vás tázat na to, co učinil někdo jiný. Tak, kdy jste příště viděl obžalovanou?“

„To bylo čtrnáctého.“

„V kolik hodin?“

„Ve čtyři třicet odpoledne.“

„A kde jste ji viděl?“

„Ve vašem úřadě.“

„Hovořil jste sní?“

„Hovořil.“

„A co všeobecně vám obžalovaná tehdy sdělila o bonboniéře, která jí byla předložena?“

„Prohlásila, že jí koupila a umístila do cestovního zavazadla svého manžela, že její manžel si vždycky bral bonboniéru s sebou, že byl těžký piják a kvartální piják. Byla období, kdy ho přepadla touha po alkoholu, a když mohl sníst bonbony, tak způsobem, který nazýval cukrovinkový flám, byl svou touhu po alkoholu schopen kontrolovat.“

„Přiznala vám, že bonboniéru koupila?“

„Ano, pane.“

„Zeptal jste se jí tehdy, zda nějakým způsobem bonboniéru neotevřela a s bonbony nemanipulovala?“

„Řekla mi, že prostě bonboniéru koupila a dala do zavazadla svého manžela neotevřenou tak, jak přišla z cukrárny. Řekla, že odstranila jen vnější přebal, protože koupila dvě bonboniéry současně, ale že neporušila celofánový obal na bonboniéře.“

„Prozkoumal jste bonboniéru?“

„Ano, pane.“

„Za účelem určení latentních otisků prstů?“

„Ano, pane.“

„A co jste objevil?“

„Nalezl jsem dva bonbony, na nichž byly otisky pravého palce a pravého ukazováčku obžalované.“

„Mohl jste tyto otisky ofotografovat?“

„Ano, pane.“

„Máte ty fotografie s sebou?“

„Mám.“

„Prosím ukažte je obhájci obžalované a pak se zeptám, zda budou přijaty jako předmět doličný.“

„Žádná námitka,“ řekl Mason, zběžně zkoumaje fotografie.

„Později jste byl přítomen, když tyto bonbony, nesoucí latentní otisky prstů, byly zkoušeny co do jedu?“

„Byl.“

„A označil jste nějak tyto zvláštní bonbony?“

„Ano, pane. Přilepili jsme malé kousky papíru na spodek těchto bonbonů a očíslovali jsme jeden z nich číslem jedna a ten druhý číslem dvě. Na ty kousky papíru jsem inkoustem napsal svoje iniciály.“

„Á tyto dva bonbony byly zkoušeny co do jedu ve vaší přítomnosti?“

„Ano, pane.“

„Křížový výslech,“ vybídl Vandling.

Mason řekl družně: „Víte co bylo shledáno s ohledem na přítomnost jedu v těchto dvou bonbonech?“ ,

„Pouze z doslechu.“

„To je z doslechu od toxikologa, který prováděl zkoušku?“

„Ano, pane.“

„Ale byl jste tam v té době?“

„Ano, pane.“

„Co řekl?“

„Řekl, že oba tyto bonbony obsahovaly cyankáli a všechny ostatní arzén.“

„Víte, že arzén vyvolává smrt dost pomalu?“

„Ano, pane.“

„A že cyankáli ji vyvolává velmi rychle?“

„Ano, pane.“

„Pokusil jste se jako vyšetřující důstojník určit, proč dva

bonbony obsahují jed, který může přivodit téměř okamžitou smrt, byly zamíchány mezi bonbony, které mohou způsobit smrt pomalou?“

„Ne, pane. Vyslýchal jsem v té věci obžalovanou a ona celou tu dobu trvala na tom, že bonboniéru neotevřela a že se žádného z těch bonbonů ani nedotkla.“

„To je všechno,“ řekl Mason. „Nemám žádné další otázky.“

„Nyní chci na stanoviště svědků předvolat Sáru Anselovou,“ pravil Vandling.

Sára Anselová, která byla v zadní části soudní síně, vstala a řekla bojovně: „Nechci být svědkem v tomhle případě. Nevím nic, co by alespoň trochu pomohlo obžalobě. Ta mladá žena, která je vyšetřována, je neteří mé sestry a ta ubohá dívka je nevinná.“

„Jen pojďte dopředu a složte přísahu,“ vyzval ji Vandling.

„Řekla jsem vám, že svědkem nechci být. Já –“

„Pojďte dopředu a složte přísahu, madam,“ prohlásil soudce Siler a když Sára Anselová stále váhala, řekl: „Jinak budete pohnána pro pohrdání soudem. Toto je soudní dvůr. Byla jste předvolána jako svědek. Jste přítomna. Tak pojďte dopředu.“

Sára Anselová šla pomalu dolů uličkou mezi sedadly, prošla kyvnou brankou do prostoru vyhrazeného právním zástupcům a svědkům a vstoupila na stanoviště svědků. Zdvihla pravou ruku, složila přísahu, usmála se povzbudivě na Myrnu a pak se posadila a upřeně hleděla na Vandlinga.

„Jste Sára Anselová?“ zeptal se Vandling. „V současné době žijete společně s obžalovanou v domě, který byl původně vlastnictvím Williama Delano. Je to pravda?“

„To je pravda,“ odsekla.

„V jakém jste byla příbuzenském vztahu s Williamem C. Delano?“

„Nebyla jsem příbuzná, tedy ne skutečná. Moje sestra si vzala bratra Williama Delano.“

„Jsou oba mrtví?“

„Oba mrtví.“

„Kolik příbuzných měl Delano v době své smrti?“

„V době své smrti neměl žádného kromě Myrny, pokud byste mne nenazval spřízněnou sňatkem.“

„Vy jste jeho švagrová?“

„Jistým způsobem ano.“

„Díval se na vás jakožto takovou?“

„Ano.“

„Viděla jste se s Williamem C. Delano několikrát za jeho života?“

„Několikrát.“

„Teď, krátce před jeho smrtí, jste ho viděla?“

„Ano.“

„Jak dlouho před jeho smrtí?“

„Přibližně měsíc.“

„Můžete všeobecně popsat podmínky v domácnosti Williama Delano během toho měsíce? Kdo tam byl?“

„Byla jsem tam já, byla tam Hortenzie Paxtonová, jeho neteř, Myrna a Ed Davenport. Myrna přijela, aby pomohla s prací.“

„A co se stalo Hortenzii Paxtonové?“

„Zemřela.“

„A potom zemřel William Delano?“

„Ano.“

„Za jak asi dlouho po smrti Hortenzie Paxtonové zemřel William Delano?“

„Něco málo přes dva týdny.“

„Během těch dvou týdnů to byl velice nemocný člověk?“

„Ano.“

„A změnil svou poslední vůli, tedy pořídil novou poslední vůli během té doby?“

„Nevím.“

„Neřekl vám v přítomnosti obžalované, Myrny Davenportové, že pořídil novou poslední vůli?“

„Ne tolika slovy. Do domu přišel právník a vyhotovil listinu. Byl to velice nemocný člověk.“

„Podle podmínek této poslední vůle zdědíte nějaké peníze, že?“

„To není vaše starost.“

„Podle podmínek této poslední vůle zdědíte nějaké peníze, že?“

„Zodpovězte otázku,“ vyzval ji soudce Siler.

„Ano, pane,“ vyštěkla.

„Kolik?“

„Sto tisíc dolarů a pětinový podíl jeho velkého domu.“

„Kdy jste se poprvé setkala s obžalovanou Myrnou Davenportovou?“

„Když jsem přijela navštívit Williama Delano.“

„Bydlela tou dobou v tom domě?“

„V té době ne. Pomáhala tam s prací, pomáhala Hortenzii, ale _“

„Teď okamžik. Když jste řekla, že pomáhala Hortenzii, měla jste tím na mysli, že pomáhala Hortenzii Paxtonové, neteři, která zemřela?“

„Ano.“

„A Hortenzie Paxtonová vedla domácnost, dohlížela na služebnictvo, obsluhovala Williama Delano?“

„Ano.“

„A jak dlouho to trvalo?“

„Žila s ním déle než dva roky. Byla to jeho oblíbenkyní. Byli si velice blízcí.“

„A krátce poté, co jste přibyla do domu navštívit Williama Delano, obžalovaná Myrna Davenportová přijela, aby s ním žila? Je to pravda?“

„No, to nebylo tak jednoduché. Tedy, můžete to asi takhle rozdělit na dvě období. Myrna nejprve přijela na návštěvu a pomáhala Hortii –“

„Pod Hortii míníte Hortenzii Paxtonovou?“

„Přirozeně.“

„Velmi dobře. Pokračujte.“

„Byla tam na návštěvě a pomáhala a pak se rozhodla přistěhovat, to – no, mohlo to být krátce před mým příjezdem nebo krátce po něm, nepamatuji si kdy, ale na každý pád, ona a Ed, to byl její manžel, se přistěhovali a ubytovali se ve vlastním sídle.“

„Ale pan Davenport stále pokračoval v udržování své kanceláře v místě, které on a Myrna Davenportová užívali jako své sídlo v Paradisu v tomto státě?“

„Ano.“

„Teď od začátku, tedy, během první části vaší návštěvy Ed Davenport tam se svou manželkou byl?“

„Ano.“

„Jak dlouho z té doby?“

„Docela malou část.“

„Poté, co jste přibyla a krátce po Delanově smrti se pan Davenport začal vzdalovat z domova, že?“

„Co míníte tím domovem?“

„V té době to bylo sídlo, ve kterém William Delano zesnul, nebo nebylo?“

„Tuším, že ano.“

„To jsem měl na mysli tím domovem. Budu se odkazovat na to místo v Paradisu jako na jeho důlní kancelář.“

„Dobře.“

„A krátce poté, co jste přijela, jste si všimla, že se pan Davenport začal vzdalovat, že?“

„Nevím, co se snažíte vyzvědět,“ řekla, „ale řeknu vám upřímně, že Ed Davenport a já jsme se nesnášeli. Ale to nemělo

nic společného s jeho výlety. Ed Davenport mne neměl rád. Nebylo třeba z toho dělat nějaké tajemství, ačkoliv jsem se snažila být na něj tak milá, jak jsem jen dovedla, ale myslel si, že proti němu Myrnu štvu. Ve skutečnosti jsem se snažila Myrně říct, aby se probudila a viděla, co se děje.“

„Co se dělo?“

„Přidával každý cent z Myrniných peněz, ke kterému se dostal, k vlastním penězům a všechny je zamíchával a provozoval kejkle s aktivy tak, že by se v tom nikdo na světě nevyznal. Když jste se ho začal ptát na jeho důlní majetek, s nímž podnikal, nebo kolik peněz Myrna má, nebo co s nimi dělá a kam je investoval, buď na vás nepromluvil, nebo vyskočil a opustil místnost. Krátce potom podnikl jinou ze svých ‚obchodních cest´. Když jste se skutečně snažil neustoupit, dostalo se vám vyhýbavých odpovědí všeho druhu. Nemohl jste říci co je co. Věděla jsem co dělá, a on věděl, že vím, co dělá.“

Sára Anselová chmurně a bojovně hleděla na Vandlinga.

„Vy jste věděla, co dělá?“

„Jistěže jsem věděla, co dělá. Nejsem včerejší.“

„Jak jste věděla, co dělá?“

„Tak, že jsem mu kladla otázky a dostávala jeho odpovědi a sledovala způsob jeho jednání a všechno to svinstvo.“

„A věděl, že víte, co dělá?“

„Jistěže věděl. Nedělala jsem z toho tajemství. To značí, že jsem mu kladla velmi cílené otázky.“

„Před jeho ženou?“

„Přirozeně. Ona to přece byla, koho jsem chtěla probudit.“

„A pak jste s jeho ženou mluvily soukromě?“

„Ano.“

„A navrhovala jste, že by se měla poradit s právníkem?“

„Ano.“

„A co dalšího?“

„Že by si měla najmout detektiva, aby ho stopoval. Toulal se po celé zemi. Řekl Myrně, aby mu zabalila zavazadla, mluvil s ní, jako by byla jeho služka a řekl, že odjíždí najeden ze svých dolů. Nikdy neřekl na který. Řekl ‚jeden z dolů‘.“

„On jich měl několik?“

„Měl, potom co začal získávat do svých rukou její peníze. Tehdy se začal rozpínat. A, jak říkám, začal promíchávat transakce tak, abyste nemohl říci nic proti ničemu.“

„On používal peněz své ženy?“

„Samozřejmě, že používal. Vlastní peníze neměl vůbec. Všechno, co měl, byly nějaké doly, které koupil, a jinak působil v tkaničkách do bot. Jakmile William Delano zemřel, začal být hned velkým vlastníkem. Vypůjčil si tolik peněz, kolik jen mohl, spoléhaje se na peníze přicházející od jeho ženy. Vzal svou ženu, aby uzavřela v bance velkou půjčku prostřednictvím nějakého druhu částečného rozdělení majetku tak, aby Myrna mohla dostat peníze, a jakmile peníze dorazily na Myrnino bankovní konto, rovnou je vybral.“

„Víte jak zařídil tyhle transakce? Dal paní Davenportové úpis nebo něco?“

„Určitě ne. Jednoduše převedl její peníze na společný účet. A všechno, k čemu mohla společného účtu použít, byly výdaje na domácnost, příležitostně oblečení nebo něco takového.“

„Takže jste před tím paní Davenportovou varovala?“

„Zajisté.“

„Takže, řekněme před týdnem, paní Davenportová měla všechny důvody svému manželovi nedůvěřovat, svého manžela nenávidět a přát si ho mít z cesty, že?“

„Čeho se teď chytáte? Kladete mi slova do úst.“

„Pouze shrnuji, co jste mi řekla. Řekla jste paní Davenportové, že jí manžel zpronevěřil peníze?“

„Ano.“

„Že jí zahýbá s jinou ženou?“

„Tušila jsem to.“

„Že se prostě snažil dostat do svých rukou to, co zdědila, aby to přidal ke svým prostředkům a pletichařil, takže mohla utrpět finanční ztrátu.“

„Nu, nepoužila jsem přesně těchto slov.“

„Ale byla to myšlenka, již jste chtěla vyjádřit?“

„Ano.“

„Oznámil Edward Davenport zhruba před deseti dny, že odjíždí do své kanceláře v Paradisu?“

„Ano.“

„A požádal svou ženu, aby mu zabalila jeho kufr?“

„Ano.“

„Řekl něco o bonbonech?“

„Řekl jí, že potřebuje nové bonbony, protože z bonboniéry, kterou měl, všechny až najeden nebo dva kousky snědl.“

„Máte vlastní znalosti toho, co paní Davenportová udělala v souvislosti s balením kufru nebo jak získala bonbony?“

„Ne vlastní znalosti. Že koupila dvě bonboniéry jsem se dozvěděla později.“

„A že jednu z těch bonboniér dala do jeho kufru?“

„Domnívám se. Neviděla jsem to na vlastní oči.“

„Víte něco o tom, že paní Davenportová měla jedy?“

„Byla velká zahradnice a experimentovala s různými postřiky, které si míchala. Získala různé, pro postřiky rostlin, na předpis.“

„Měla arzén a cyankáli?“

„Nevím.“

„Mluvila jste s ní někdy o jedech?“

„No, ano.“

„A řekla vám, že má arzén a cyankáli?“

„Řekla mi, že má nějaké věci pro postřiky.“

„Řekla vám, že má arzén a cyankáli?“

Mason namítnul: „Vaše Ctihodnosti, to se jeví jako pokus právního zástupce o křížový výslech vlastního svědka.“

„Je to nepřátelský svědek.“

„Námitka se zamítá,“ rozhodl soudce Siler. „Je zcela zřejmé, že jde o nepřátelského svědka.“

„Řekla vám, že má cyankáli a arzén?“ otázal se Vandling.

„Ano.“

„Probírala s vámi, že se pokusí tyto jedy skrýt a zahrabat je, aby je úřady nenalezly?“

Nastalo dlouhé ticho.

„Odpovězte na otázku,“ řekl Vandling.

„Ano,“ odpověděla Sára Anselová.

„A vy jste ji skutečně viděla, jak zahrabává nějaké z těch balíčků obsahujících jedy?“

„Nechtěla se vystavit spoustě vyptávání a –“

„Skutečně jste ji viděla ty jedy zahrabávat?“

„Viděla jsem, že vyhrabává jámu. Nevím, co do té jámy dala.“

„Řekla vám, co do té jámy dala?“

„Ano.“

„Co řekla, že do té jámy dala?“

„Jedy.“

„Teď soustřeďme vaši pozornost na pondělí dvanáctého. Vy a paní Davenportová jste byly v Delanově domě?“

„Ano.“

„A v jistou dobu dopoledne, kolem devíti hodin, jste přijala telefonní volání doktora z Cramptonu, že – nějakého doktora Herkimera C. Renaulta?“

„Ano. Odtud ten hovor byl.“

„Vzala jste ten hovor vy, nebo to učinila Myrna Davenportová?“

„Já jej vzala.“

„A co vám doktor Renault řekl?“

„Chtěl paní Davenportovou. Řekla jsem mu, že jsem teta Myrny Davenportové a že pro ni mohu převzít jakoukoliv zprávu. Řekl, že má závažné zprávy, týkající se jejího manžela.“

„Teď, pokud se telefonního rozhovoru samotného týče,“ pravil Vandling soudci Silerovi, „myslím, že jde pravděpodobně o svědectví z doslechu, ale pokud svědek sdělil obžalované obsah telefonního rozhovoru, jde o znalosti obžalované a duševní stav –“

„Nehodlám vznášet námitky,“ přerušil ho Mason. „Pusťte se do toho.“

„Výborně. Co bylo obsahem toho rozhovoru?“

„Doktor Renault mi řekl, že pan Davenport je v motelu v Cramptonu, že je velmi vážně nemocný, velmi, velmi nemocný; že vyrozuměl, že ten muž má vysoký krevní tlak a kornatění tepen a že si myslí, že by bylo záhodno, aby se paní Davenportová dostavila tak brzo, jak jen to bude možné.“

„Teď nechci mařit čas spoustou podrobností,“ řekl Vandling, „ale vy a paní Davenportová jste rychle sbalily, zařídily jste, abyste stihly letadlo, kterým byste se dostaly do Fresna krátce po poledni. Chytily jste taxi a pak jste přesvědčila paní Davenportovou, že by se měla zastavit v kanceláři advokáta a zastavily jste se v kanceláři Perryho Masona, že je tomu tak?“

„Ano, pane.“

„Dříve než v této době vám byla známa skutečnost, že pan Davenport zanechal jakýsi dopis, který se měl doručit úřadům v případě jeho smrti?“

„Obviňoval Myrnu z – no ze spousty věcí a řekl, že zanechal dopis, který se měl doručit úřadům v případě, že by se mu něco stalo.“

„A vy jste s paní Davenportovou jely do kanceláře Perryho Masona a zajistily jste si pana Masona, aby jel do Paradisu a získal ten dopis, aby v případě smrti pana Davenporta nemohl být úřadům doručen. Není to pravda?“

„Nyní, Vaše Ctihodnosti,“ povstal Mason, „jsem nucen vznést námitku, protože se zde vyžaduje obsah důvěrného rozhovoru.“

„Pana Masona jste nenajala vy, že?“ zeptal se Vandling Sáry Anselové.

„Já? Jistěže ne. Co bych dělala s právníkem?“

„Ale Myrna Davenportová ano?“

„Pověděla mu, co má dělat.“

„A vy jste mu pověděla, co má dělat, že?“

„Nu, Myrna byla pěkně roztřesená a –“

„A vy jste mu řekla, co má dělat, že?“

„No, snad jsem mu vysvětlila určité věci.“

„A vy jste byla přítomná celému rozhovoru?“

„Ano.“

„Povězte nám, co bylo během tohoto rozhovoru řečeno.“

„Námitka,“ ohradil se Mason, „vyžaduje se obsah důvěrného rozhovoru.“

„Ne za přítomnosti třetí osoby,“ prohlásil Vandling.

Soudce Siler řekl: „Tato otázka požaduje sdělení pokynů, které dala paní Davenportová, jakožto klientka, panu Masonovi, jakožto právnímu zástupci?“

„Ano, Vaše Ctihodnosti, v přítomnosti Sáry Anselové, třetí osoby.“

„Nemyslím, že je to přípustné,“ mínil soudce Siler.

„Jestliže soud dovolí, mám k této věci spolehlivé prameny,“ pravil Vandling. „Myslím, že je to zcela jasně přípustné.“

„Dobře, prostuduji prameny,“ řekl soudce Siler, „ale chci mít trochu času, abych je prošel. Nelíbí se mi myšlenka vedení důkazu, co klient sdělil svému právnímu zástupci.“

„Dám vám, Vaše Ctihodnosti, prameny a můžete –“

„Teď okamžik počkejte,“ přerušil ho soudce Siler. „Proč bych je nemohl projít v poledne? Proč byste musel vznést tuto otázku právě teď? Můžete svědka stáhnout a vést jiného svědka?“

„Ano, předpokládám, že bych mohl,“ připustil Vandling.

„Výborně. Proč nestáhnout tohoto svědka? Máme zde otázku. Máme zde námitku pana Masona k otázce. Vy máte prameny v této věci. Po poledním přerušení rozhodnu o otázce a podle mého rozhodnutí svědkyně odpoví nebo ne, a obhájce může pokračovat křížovým výslechem.“

„Výborně,“ řekl Vandling. „Sestupte paní Anselová. Můžete opustit stanoviště.“

Sára Anselová opustila stanoviště svědků, upřeně zírajíc na Vandlinga.

„Ale neopouštějte město,“ varoval ji Vandling. „Pamatujte, že jste předvolána k soudu. Musíte zde zůstat k ruce soudu během všech jeho sezení a být zde po poledním přerušení.“

„Ano,“ potvrdil soudce Siler. „Jste předvolána. Nepokoušejte se odjet. Jste povinná zde být během celého přelíčení. Rozumíte?“

Prohlížela si ho pohrdavě.

„Rozuměla?“ zeptal se soudce Siler, zvednuv hlas a projevuje jisté podráždění.

„Ano,“ řekla.

„Hleďte, abyste zde tedy byla,“ varoval soudce Siler. „Předvolejte svého dalšího svědka, pane Vandlingu.“

„Nyní chci na stanoviště předvolat doktora Renaulta.“

Dr. Renault, hubený muž asi padesátiletý, úzkostlivého chování, chladně profesionální, vystoupil na stanoviště svědků a prohlédl si okresního návladního hnědýma očima, postrádajícíma jakýkoliv výraz. Jeho chování bylo pečlivě vypěstovaným profesionálním chováním lékaře, který byl již dříve na stanovišti svědků a, zatímco pečlivě zvažoval otázky a odpovědi, měl profesionální převahu.

„Jmenujete se doktor Herkimer Corrison Renault?“ zeptal se Vandling.

„To je správné. Ano, pane.“

„Máte oprávnění provozovat praxi jako praktický lékař, doktor lékařství?“

„Ano, pane.“

„No, vyhrazujeme si, aby doktorova kvalifikace byla předmětem práva křížového výslechu,“ řekl Mason.

„Kde působíte, doktore?“

„V Cramptonu.“

„A jste zde dlouho?“

„Asi tři roky.“

„Byl jste dopoledne dvanáctého přivolán, abyste poskytl pomoc pacientovi, který přebýval v motelu v Cramptonu?“

„Ano, pane.“

„Kdo byl tím pacientem?“

„Edward Davenport.“

„Znal jste ho toho času?“

„Ne, pane.“

„Viděl jste tělo Edwarda Davenporta poté, co bylo exhumováno a před autopsií?“

„Ano, pane.“

„Byl jste přítomný ohledání těla?“

„Ne, pane.“

„Mluvil jste s obžalovanou dvanáctého tohoto měsíce?“

„Ano, pane.“

„Viděla osobu, kterou jste ošetřoval?“

„Ano, pane.“

„Identifikovala tu osobu?“

„Ano, pane.“

„Kdo řekla, že je?“

„Identifikovala ho jako Edwarda Davenporta, svého manžela.“

„Teď bych chtěl, abyste přesně vypověděl, co se stalo s ohledem na vaše ošetření a s ohledem na stav pana Davenporta.“

„No,“ řekl Dr. Renault, „nemohu to dost dobře udělat, aniž

bych vám pověděl, co pacient řekl mně.“

„Domnívám se, Vaše Ctihodnosti, že zde budou nějaké pochybnosti stran tohoto rozhovoru. Shromáždil jsem prameny a jsem připraven dokázat tuto věc. Výpověď, učiněná umírajícím v této době, je součástí res gestae. V té době zde nebylo to, co bychom mohli nazvat v přesném smyslu slova prohlášením umírajícího, ale jedná se o část res gestae, a já konstatuji, že doktorovo svědectví je přípustné,“ argumentoval Vandling.

„Nemám žádnou námitku,“ řekl Mason, usmívaje se. „Pusťte se do toho.“

Vandling se zasmál: „Vidím, Vaše Ctihodnosti, že obhájce hraje chytrou hru. Chce, abychom pokud možno vysypali všechno, co máme v rukávu.“

„Chci se dobrat faktů,“ zdůraznil Mason.

„A já chci fakta uvést,“ odseknul Vandling.

„Toto není podnět ke sporu,“ pokáral je soudce. „Právní zástupce se zdrží osobních narážek. Hleďme, abychom se v tomto případě dobrali faktů. Odpovězte na otázku, doktore. Povězte nám, co se stalo a můžete nám říci, co vám sdělil.“

Dr. Renault řekl: „Řekl mi, že snědl bonbon a že se mu udělalo příšerně zle, že jeho žena se ho snaží otrávit.“

„Řekl, kdy ten bonbon snědl?“

„Asi v sedm hodin ráno.“

„Kolik bylo hodin, když jste se s ním setkal?“

„Mezi osmou a devátou.“

„Spojoval bonbon s nevolností?“

„Spojoval.“

„A teď, co vám o tom řekl?“

„Řekl mi, že jeho žena otrávila jednu ze svých příbuzných, aby získala peníze od zemřelého strýce, že nedávno objevil důkazy naznačující, že se toho travičství dopustila a že se ho zamýšlí zbavit, že učinil předběžné opatření a zanechal dopis, ze kterého

úřady poznají, co se stalo, pro případ, že by se mu něco přihodilo.“

„A co jste udělal?“

„Nejprve jsem ho léčil na otravu potravou. Myslel jsem, že jeho představy se mohly stát přehnanými. Pak jsem si začal myslet, že byl skutečně otráven. V každém případě ten muž umíral, a když se mi jeho stav jevil vážným, telefonoval jsem jeho ženě. Přijela a měla s sebou příbuznou.“

„Řekl jste jim, že Davenport umírá?“

„Řekl jsem jim, že je vážně nemocný.“

„A co se stalo?“

„Někdy mezi druhou a třetí mne zavolaly a já jsem se hnal do motelu. Vešel jsem do pokoje a nalezl pana Davenporta umírajícího.“

„Co se stalo pak?“

„Nahmatal jsem mu puls. Snažil jsem se mu dát srdeční stimulans, ale nereagoval. Slábnul a náhle zemřel.“

„A co jste dělal, pokud něco?“

„Sdělil jsem paní Davenportové, že za daných okolností nemohu podepsat lékařské osvědčení, že podniknu kroky k zajištění důkazů. Zamkl jsem dveře a odjel jsem.“

„A co jste učinil potom?“

„Uvědomil jsem úřady.“

„A pak?“

„Když jsem se vrátil, bylo tělo odstraněno.“

„Teď okamžik, doktore,“ řekl Vandling. „Říkáte, že tělo bylo odstraněno?“

„Přesně tak,“ oznámil Dr. Renault s vědeckou určitostí. „Tělo bylo odstraněno.“ Počkal chvíli a pak opakoval pomalu s důrazem na každém slově: „Tělo bylo odstraněno.“

„Co vás vedlo k tomu, abyste to řekl, doktore?“

„Protože mrtvoly se nezvedají a neprchají.“

„Jste si jistý, že pan Davenport byl mrtvý?“

„Vím, že je mrtvý. Viděl jsem ho zemřít.“

„Byly případy, ve kterých došlo k omylům, kde stav komatu byl chybně diagnostikován jako smrt?“

„To připouštím. Já jsem se nikdy takového omylu nedopustil. Myslím, že byste zjistil, že k takovým omylům došlo, když se nalezl člověk v kataleptickém stavu nebo stavu bezvědomí a praktický lékař byl sveden k chybné domněnce, že nastala smrt.“

„Jak dlouho jste byl pryč?“ zeptal se Vandling. „Tedy jak dlouho to bylo od chvíle, kdy jste paní Davenportové oznámil, že její manžel zemřel a opustil místo, do doby, kdy jste se vrátil s úředními osobami?“

„Myslím, že asi tak hodinu.“

„Pak jste hotov říci, že pan Davenport byl mrtvý – v kolik hodin, doktore?“

„Jsem hotov říci, že zemřel mezi dvěma třiceti a třemi hodinami odpoledne. Nesledoval jsem obzvláště hodinky, ale bylo to asi v tomto čase. Jsem hotov s jistotou prohlásit, že nějaká osoba nebo nějaké osoby odstranily tělo před tím, než jsem se o hodinu později vrátil s úředními osobami.“

„Křížový výslech,“ řekl Vandling.

Mason pravil: „Doktore, dejme se do toho. Vy jste poprvé viděl Eda Davenporta mezi osmou a devátou dopoledne?“

„To je pravda.“

„Řekl vám, že se mu udělalo nevolno asi v sedm hodin ráno?“

„Ano, pane.“

„A jaké byly příznaky, když jste ho poprvé ošetřoval?“

„Trpěl mimořádnou slabostí, stavem hraničícím s kolapsem.“

„Projevily se na něm nějaké příznaky otravy arzénem?“

„Ne v tu dobu. Řekl mi, že pozbyl všeho, co snědl, že trpěl průjmem a zvracel, že se cítil prochlazený a že měl žaludeční křeče.“

„A nejsou to příznaky otravy arzénem?“

„Musím říci, pane Masone, že jestliže ten muž požil arzén, řekněme krátce před sedmou hodinou ráno, a jeho tělesná kondice byla taková, že silná dávka jedu vyvolala téměř okamžitou nevolnost, je docela možné, že vyvrhnutí požitého jedu bylo dostatečné, aby příznaky byly takové, jaké jsem shledal.“

„A v tu dobu vám Davenport sdělil, že podezřívá svou ženu, že se ho snaží otrávit?“

„Docela určitě.“

„Že snědl bonbon z bonboniéry, kterou mu dala manželka do kufru a že je přesvědčen, že byl otráven tím bonbonem?“

„Ano, pane.“

„Řekl vám, jak k tomu došlo, že snědl bonbon kolem sedmé hodiny ráno?“

„Ano, pane. Řekl mi, že byl kdysi těžkým pijákem a když ho dost často přepadne nepřekonatelná touha po alkoholu, může ji často ovládnout, když sní velké množství cukrovinek.“

„Tak,“ řekl Mason, „jakmile se mu udělalo nevolno, podezíral ten bonbon?“

„No, neřekl to takovými slovy, ale když to shrnu, taková byla všeobecná situace. Ano, pane.“

„A nebyl ve stavu šoku, extrémní depresi, když jste ho viděl?“

„Ano, pane.“

„A nevykazoval žádné zlepšení?“

„Ne, pane.“

„Myslel jste si, že by možná mohl přijít konec?“

„Ano, pane.“

„Spíše z toho oslabení a šoku než otravou arzénem?“

„Ano, pane, vzhledem k jeho všeobecnému tělesnému stavu.“

„Tak jste zavolal jeho ženu?“

„Ano, pane.“

„Jsou vám známy příznaky otravy cyankáli?“

„Ano, pane.“

„Pak mi teď,“ pravil Mason, „doktore řekněte, jak se stalo, nebo spíše jak si vysvětlujete skutečnost, že když ten člověk, který v devět hodin dopoledne měl podezření, že ten první bonbon byl otrávený, si vzal další bonbon ve tři hodiny odpoledne?“

„Oh, okamžik,“ vzepřel se Vandling „Otázka je argumentativní.“

„Snažím se jen zjistit doktorův názor,“ řekl Mason.

Soudce Siler, který, jak se zdálo, přijal dost pasivní postavení, doufaje, že právní zástupci záležitost přímo projednají, pohlédl z jednoho na druhého.

„Nevzal.“ vyštěkl Dr. Renault.

„Nevzal co?“ zeptal se Mason.

„Nevzal si další bonbon.“

Vandling udělal malé gesto rukama, posadil se a usmívaje se řekl: „Dobrá, pokračujte. Zdá se, že si doktor vede docela dobře.“

„Slyšel jste svědectví doktora Hoxie, že tento člověk zemřel na otravu cyankáli?“

„Ano, pane.“

„Nemáte nic proti tomuto tvrzení?“

„Není mým oborem, abych byl v rozporu s jakýmkoliv názorem patologa, který provedl postmortem.“

„Dobrá,“ řekl Mason, „zemřel ten muž na otravu cyankáli? Vy jste ho viděl. Znáte příznaky. Vykazoval příznaky otravy cyankáli?“

„Ne, pane, nevykazoval.“

„Nevykazoval?“ zeptal se Mason.

Dr. Renault sevřel pevně čelisti: „Nevykazoval,“ potvrdil.

„Pak si nemyslíte, že smrt způsobil jed?“

„Tak okamžik, pane Masone. To je jiná věc. Já si myslím, že jeho smrt jed způsobil.“

„Ale nemyslíte si, že to bylo cyankáli?“

„Ne, pane, nemyslím. Domnívám se, že jeho smrt vyplynula z

extrémního šoku, následujícího po požití arzénu, který byl tělesnou soustavou rozsáhle vylučován.“

„Tak počkejte okamžik,“ zarazil ho Mason. „Byl jste ošetřujícím lékařem. Viděl jste toho člověka zemřít.“

„Ano, pane.“

„A vy si nemyslíte, že jeho smrt zapříčinilo cyankáli?“

„Ne, pane, nemyslím.“

„Teď okamžik, Vaše Ctihodnosti,“ řekl Vandling. „To se vyvíjí do situace, kterou jsem nepředvídal. Obávám se, že musím přiznat, že jsem nevyslýchal doktora Renaulta stran příčiny smrti, protože jsem se cítil jistý, že přítomnost jedu, který byl nalezen v době autopsie, zcela odpoví na otázku příčiny smrti.“

„Budete mít možnost kontrolního výslechu,“ prohlásil Mason. „Kladu doktorovi přesně vymezené otázky a dostávám přesně vymezené odpovědi. Chci, aby tyto odpovědi byly protokolovány.“

„Dobrá, budou protokolovány,“ souhlasil Vandling. „Vznášíte námitku stran mého křížového výslechu?“ zeptal se Mason.

Vandling se posadil a řekl: „Ne, pokračujte. Zjistěme fakta, ať už jsou jakákoliv.“

Mason řekl: „Tak se do té záležitosti pustíme, doktore. Viděl jste toho muže zemřít?“

„Ano, pane.“

„Jsou vám známy příznaky otravy cyankáli?“

„Ano, pane.“

„A vy si nemyslíte, že zemřel tímto jedem?“

„Jsem si zcela jistý, že ne. Nebyly tam žádné typické příznaky. Jeho smrt způsobila slabost, rovněž šok a také neschopnost zotavit se po požití jedu.“

„Vy nevíte, že požil jed.“

„Vím, co mi řekl a vím, jaké příznaky měl.“

„Ale většina těch příznaků, byly ty, které vám popsal, že?“

„No, popsal mi příznaky, přirozeně. Doktor se na takové věci vyptává.“

„Vy nevíte, že požil nějaký jed?“

„Vím, že jeho stav odpovídal příznakům, které popsal.“

„Řekl vám, že se ho jeho žena snaží otrávit. Řekl vám, že si vzal bonbon z bonboniéry, že krátce na to, když si jej vzal –“

„Bezprostředně poté, co si jej vzal,“ řekl doktor.

„Dobře, bezprostředně poté, co si jej vzal, ho postihly příznaky, bolesti, křeče, zvracení.“

„Ano, pane.“

„A byl to Davenportův názor, že to způsobila otrava arzénem?“

„Pouze otrava. Nemyslím, že zmínil arzén. Ano, snad to také řekl.“

„Vy jste ten, který zmínil arzén?“

„Může být.“

„Zesnulý byl nějakou dobu v Paradisu?“

„Tak to řekl.“

„Byl na cestě do svého domu v Los Angeles?“

„Ano, pane.“

„A řekl vám, že snědl bonbon a pak se mu udělalo špatně?“

„Už jsem to řekl mnohokrát. Ano, pane. Myslím, že jsem ty otázky tou nebo jinou formou zodpověděl opakovaně.“

„Ale vy nevíte, zda si bonbon vzal?“

„Pouze mi to řekl.“

„Na základě svých vlastních znalostí nevíte, že si ten bonbon vzal?“

„Ne, pane.“

„Ale na základě svých znalostí víte, že nezemřel na otravu cyankáli?“

„Jeho příznaky nebyly v žádném případě shodné s těmi, které bych u tohoto jedu měl očekávat. Ne, pane.“

Mason navázal: „A teď s vámi půjdu trochu dál, doktore. Prohlásil jste, že ten muž popsal příznaky otravy?“

„Ano, pane.“

„A jeho stav odpovídal takové otravě?“

„Ano, pane.“

„A když jste odjel zhruba kolem třetí hodiny odpoledne, ten muž byl mrtvý?“

„Ano, pane.“

„Pak tedy, je-li tomu tak,“ namítl Mason, „kde se vzalo jídlo ze slaniny a vajec, které doktor Hoxie našel v jeho žaludku a hodnotil jako požité krátce před smrtí?“

„Chcete znát můj názor?“ zeptal se Dr. Renault.

„Ptám se vás.“

„Můj názor je takový, že po mém odjezdu to jeho žena nějak zařídila, aby přijal nějakou potravu, a tato potrava způsobila jeho smrt.“

„Jakým způsobem?“

„To nevím. Vím, že bych nesouhlasil s jídlem takového druhu. Ten člověk byl ve stavu, kdy měl mít tekutiny, nic tuhého, nic těžkého. Vlastně jsem mu dal nitrožilní výživu.“

„Jak si může člověk umírající vyčerpáním a šokem a slabostí, sednout na posteli a jíst jídlo ze slaniny a vajec?“ otázal se Mason.

„To tedy určitě nevím.“

„Můžete to vysvětlit?“

„To vysvětlit nemohu.“

„Mohl byste říci, zda pacient byl v takovém stavu, že nemohl jíst slaninu a vejce?“

Dr. Renault řekl: „Není žádná pochybnost, že tělo, které bylo podrobeno postmortem, bylo tělem muže, který byl mým pacientem. Určitě bych si nepomyslel, že by mohl sníst jídlo tohoto druhu. Nepochybně k tomu byl donucen. V žaludku se to jídlo našlo. Proto je musel sníst. Prostě bych nevěřil, že je to

možné.“

„Dobře, přistupme přímo k dalším věcem,“ pokračoval Mason. „Víte, jako lékař, že ten muž nezemřel na otravu cyankáli?“

„Jsem si jistý, že ne.“

„Vy na základě vlastních znalostí nevíte, že nějaký bonbon snědl, že?“

„Ne na základě vlastních znalostí.“

„A vy na základě svých vlastních znalostí nevíte, zda vůbec nějaký jed požil?“

„No… no, nemohu to samozřejmě odpřísáhnout. Nebyl jsem tam.“

„Z toho, co na základě svých vlastních znalostí víte, doktore, mohl Edward Davenport onemocnět typickým případem otravy jídlem. Mohl ji přisuzovat jedu, který mu podala jeho žena a mohl se zcela mýlit.“

„Pokud vím na základě svých vlastních znalostí.“

„Často se stává, není-liž pravda doktore, že člověk postižený otravou jídlem si spíše myslí, že byl úmyslně otráven, než že jde o pouhou nákazu?“

„Předpokládám to.“

„Setkal jste se ve své praxi někdy s takovým případem?“

„Já – ano, myslím, že setkal.“

„A víte, že Edward Davenport nezemřel na otravu cyankáli?“

„Jsem si jistý, žene.“

„To je všechno,“ řekl Mason.

„Ještě okamžik,“ pravil Vandling, když se Dr. Renault chystal opustit stanoviště svědků. „Chci se vás na něco zeptat, doktore. Já jsem s vámi předtím mluvil, že?“

„Ano, pane.“

„A nikdy jste mi neřekl, že smrt pana Davenporta nebyla způsobena cyankáli?“

„Přímo jste se mne na to nezeptal,“ řekl Dr. Renault. „Během

objasňování jsem prohlásil, že mám dojem, že mu jeho žena podala jed, že otrava byla osudná, že podle mého názoru mohl docela dobře zemřít na následné účinky toho jedu, nebo že mu mohla být druhá dávka jedu podána krátce před smrtí. Použil jsem slova jed. Neřekl jsem cyankáli a vy jste se mne nezeptal. Řekl jsem vám přesně, že podle mého názoru mohl ten muž zemřít na systémové selhání následkem šoku, vyvolaného jedem, který byl podán v bonbonu kolem sedmé ráno.“

„Ano, tuším, že řekl,“ připustil Vandling, „ale neřekl jste přesně, že nemohl zemřít na otravu cyankáli.“

„Nebyl jsem tázán. Nevidím důvod, abych se dostal do sporu s jiným lékařem, ledaže se mi otázka pokládá za takových okolností, že se odpovědi nemohu vyhnout. Pan Mason mi kladl přesné otázky a já mu přesně odpovídal. Rozhodl jsem se, že tak budu odpovídat, pokud takové otázky budou položeny a já se jejich zodpovězení nebudu moci vyhnout. Byl jsem s tím člověkem, když zesnul. Smrt mohla nastat působením nějakého jedu, který působí na srdce, nebo mohla nastat vlivem šoku z dřívější otravy, ale příznaky smrti, které bych mohl očekávat při podání cyankáli, zde nebyly, ne tehdy.“

„Víte kolik cyankáli se našlo během autopsie v žaludku toho muže?“

„Vím.“

„A bylo to množství dostatečné, aby způsobilo smrt?“

„Zcela jistě.“

„Tak tedy počkejte,“ zarazil ho Vandling. „Jestliže ten muž nezemřel na otravu cyankáli, přesto mohl zemřít na otravu cyankáli. Myslím tím, že měl v tělesné soustavě dost cyankáli, aby ho zabilo, i když jste si nemyslel, že zemřel na otravu cyankáli.“

„Námitka,“ povstal Mason, „otázka je argumentativní, nepatří do řádného křížového výslechu a je zcela dvojsmyslná. Otázka není na co mohl ten muž zemřít, pokud nezemřel na něco jiného.

Otázka zní, co způsobilo jeho smrt.“

„Souhlasím,“ potvrdil soudce Siler. „Proti otázce v této podobě námitku podporuji.“

Vandling pravil: „Vaše Ctihodnosti, toto je velmi zvláštní situace. Doktor Hoxie je velmi schopný lékař a toxikolog. Dosvědčil, že v žaludku toho mrtvého muže nalezl dost jedu, aby způsobil jeho smrt. Výslovně jmenoval ten jed jako cyankáli, velmi rychle působící, smrtelný jed. Doktor Renault nyní předkládá svůj názor, že ten muž nezemřel na otravu cyankáli. Je to ovšem jen jeho názor.“

„Je to lékař. Předkládá svůj názor,“ připomněl soudce Siler.

„A je to váš svědek,“ dodal Mason.

„Vaše Ctihodnosti,“ řekl Vandling, „na základě okolností se domnívám, že obžaloba je oprávněna žádat odročení tohoto případu.

Otevřeně prohlašuji, že zamítnutí jednání v tomto okamžiku nepředstavuje překážku k další žalobě. Mohu okamžitě stáhnout tuto žalobu a uvěznit obžalovanou pro totéž obvinění zítra.“

„Proč to neuděláte?“ zeptal se Mason.

„Nejsem ochotný udělat to teď. Chci případ prozkoumat trochu více. Mohu prohlásit, Vaše Ctihodnosti, že jsem v jistém smyslu vázán skutečností, že doktor Renault je mým svědkem. Kdybych jednoduše postavil doktora Hoxie na stanoviště svědků a prokázal příčinu smrti prostřednictvím autopsie, kdybych prokázal přítomnost jedu v bonbonech a otisky prstů obžalované na nich, zejména poté, co prohlásila, že nikdy bonboniéru neotevřela, byl bych založil případ prima facie.“

„Chcete mne žádat o vazbu obžalované za současného stavu dokazování?“ zeptal se soudce Siler.

„Nevím, Vaše Ctihodnosti,“ zaváhal Vandling. „Situace je poněkud komplikovaná. Protokol nyní ukazuje, že doktor Renault byl předvolán jako můj svědek a že s jistotou prohlásil, že podle

jeho názoru ten muž nezemřel na otravu cyankáli.“

„A,“ poznamenal Mason, „váš vlastní doktor nenašel v žaludku žádný důkaz čokoládového cukroví.“

„Rád bych stáhnul doktora Renaulta ze stanoviště svědků a požádal doktora Hoxie o návrat, abych mu položil jednu otázku,“ řekl Vandling.

„Nějaká námitka?“ otázal se soudce Siler.

Mason se zasmál: „Žádná námitka, Vaše Ctihodnosti.“

„Odejděte laskavě, doktore Renaulte, prosím. Doktore Hoxie, předstoupil byste? Již jste, doktore přísahal. Chci vám teď položit otázku.“

Dr. Hoxie vystoupil na stanoviště svědků. Byl naježený profesionální nevolí.

„Slyšel jste svědectví doktora Renaulta?“ otázal se Vandling.

„Slyšel,“ vyštěknul Dr. Hoxie.

„Máte nějakou pochybnost co do příčiny smrti v tomto případě?“

„Vůbec žádnou. Muž, jehož mrtvolu jsem ohledával, zemřel na otravu cyankáli.“

„To znamená, že v jeho žaludku bylo dost cyankáli, aby způsobilo smrt?“

„Ano, pane.“

„Teď vám položím další otázku. Je poněkud za vlasy přitažená a poněkud příšerná. Bylo by možné vypumpovat žaludek mrtvoly?“

„Proč ne, jistě.“

„Dobrá. Bylo by možné, aby někdo napumpoval do žaludku mrtvoly něco jiného?“

Dr. Hoxie zaváhal. „Teď se mne ptáte,“ řekl posléze, „zda si myslím, že k něčemu takovému došlo v tomto případě?“

„Ptám se vás na to jako na obecnou možnost.“

„Domnívám se, že obecně to možné je. Nicméně chci

prohlásit, že podle mého názoru, Edward Davenport zemřel na působení cyankáli. Nejen že zde byl přítomen jed, ale byly přítomny i příznaky, stopy pěny, charakteristický zápach a obecné příznaky. Podle mého názoru ten muž zemřel téměř okamžitě po požití velmi velké dávky cyankáli. Pil asi hodinu před smrtí. Asi hodinu před smrtí snědl také slaninu a vejce.“

Vandling vysvětloval soudci Silerovi: „Snažím se, Vaše Ctihodnosti, dobrat se v tomto případě faktů. Snažím se najít řešení zdánlivě rozporné situace.“

„Pokud se mne týče, tak zde nic rozporného není,“ ohradil se Dr. Hoxie. „Podle mého názoru zemřel ten muž na otravu cyankáli. Byly zde všechny podmínky. Byl zde jed. Ten člověk prostě nemohl přežít dávku jedu, kterou požil a kterou jsem nalezl v jeho žaludku. Byly tu všechny příznaky otravy cyankáli. To byla, podle mého názoru, příčina smrti, bez ohledu na to, co by někdo mohl v rozporu s tím tvrdit.“

„Máte ještě nějaké otázky v rámci křížového výslechu?“ zeptal se Vandling Masona.

„Myslíte, že jed byl požit v bonbonu?“ otázal se Mason.

„Nemyslím.“

„Můžete říci, proč ne?“

„Nemyslím si, že byl jed požit v bonbonu. Myslím, že smrt nastala velmi rychle a já jsem nenašel žádnou stopu cukroví, ačkoliv jsem se ji pečlivě snažil v obsahu žaludku nalézt.“

„Jak si myslíte, že byl jed požit?“

„Nemyslím si, že byl požit s potravou. Mohl být podán ve whisky. Whisky byla v žaludku a alkohol v krvi. Mám ještě jednu teorii, která představuje takovou možnost, že jí nemám zájem uvést.“

Mason to rozvážil a pak řekl: „Spočívá ta teorie v tom, že ten muž dostal dávku jedu přímo – řekněme jako lék?“

„Ano.“

„To je vše, doktore,“ končil Mason, usmívaje se.

„Ještě jednu kontrolní otázku, doktore,“ řekl Vandling vítězně. „Pak podle vašeho názoru je možné, že obžalovaná mohla podat Edwardu Davenportovi ten jed v podobě léku?“

„Ne.“

„Cože? Myslím, že jste právě řekl, že cyankáli mohlo být podáno jako lék.“

„To jsem řekl, ale ne paní Davenportovou, protože ta nebyla v místnosti v potřebném časovém rozmezí. Podle mého názoru žil Edward Davenport po požití jedu méně než dvě minuty.“

„Nějaké další otázky v rámci křížového výslechu?“ zeptal se Vandling Masona.

„Vůbec žádné,“ odmítl Mason, „vedete si dobře. Pokračujte. Je to vaše omeleta. Hleďte ji nepřipálit.“

„Rád bych se zeptal na odročení,“ řekl Vandling. „Teď je půl jedné, Vaše Ctihodnosti. Soud obvykle odročuje do dvou hodin. Chtěl bych požádat soud o odročení až na čtvrtou hodinu odpoledne.“

„Má obhajoba nějaké námitky?“ otázal se soudce Siler.

„Na základě okolností myslím, že ne,“ řekl Mason. „Ve skutečnosti připustíme odročení na desátou hodinu zítřejšího dopoledne, pokud si to bude obžaloba přát.“

„Rád bych, aby k takovému odročení došlo s výhradou, že… Dal bych přednost návrhu obhajoby,“ řekl Vandling.

„Činím takový návrh,“ ozval se Mason pohotově.

„Výborně,“ rozhodl soudce Siler. „Na návrh obhajoby se případ odročuje do deseti hodin zítřejšího dopoledne. Obžalovaná zůstává ve vazbě. Soud je odročen.“

Vandling pohlédl na Masona. „No,“ řekl, „varovali mne, abych při jednání s vámi očekával neočekávané, ale tohle je nejzatracenější záležitost, se kterou jsem se v celé své profesionální dráze setkal.“

Mason se zasmál: „Co teď budete dělat?“

„Nevím,“ zaváhal Vandling. „Mohu ji dál držet ve vazbě, ale se zřetelem na svědectví doktora Renaulta budu mít peklo, jakmile ji budu chtít usvědčit před porotou.“

„No, přinejmenším jste upřímný,“ uznal Mason.

„Ze zakrývání záležitostí před vámi nekyne žádný užitek,“ řekl Vandling. „Víte stejně dobře jako já, co se může stát, když se taková situace vyvine před porotou.“

„Hodláte se případu vzdát?“

„O tom neuvažuji. Půjdu do toho se zavřenýma očima. Předložím případ porotě bez předvolání doktora Renaulta a přinutím vás, abyste ho jako vlastního svědka předvolal vy.“

„A co pak?“ otázal se Mason.

„Pak,“ řekl Vandling, zvyšuje hlas, „napadnu jeho profesionální schopnosti. Nemyslím si, že je ve zdejších lékařských kruzích v moc velké úctě. Potloukal se v okolí. Je to zralý muž a poslední tři roky působí v Cramptonu. Domnívám se, že měl svého času potíže kvůli narkotikům. To je důvod, proč doktor Hoxie projevil takovou nevoli při pomyšlení, že jeho nálezy zpochybňuje člověk, který má takovou profesionální pověst jako doktor Renault.“

„Zdá se, že si je doktor Renault dost jistý,“ řekl Mason.

„Určitě si byl jistý dost.“

„A pak, samozřejmě,“ pokračoval Mason, „tu máte podívanou na mrtvolu vylézající z okna.“

Vandling se zamračil: „Je to podivná záležitost. Někdo mohl vystrčit mrtvolu z okna a pak si zahrát mrtvého muže. Požádal jsem o odročení, protože mám na mysli určitý plán. Byl byste překvapen, kdybyste věděl, o čem právě teď uvažuji.“

„Nemohu vědět, o čem uvažujete,“ připustil Mason, „ale sázím pět dolarů, že vím, co hodláte udělat.“

„Co?“

„Hodláte zavolat okresnímu návladnímu v Los Angeles a navrhnout mu, že pokud je zde několik technických záležitostí, které vás zužují, pak na základě těchto okolností si myslíte, že by bylo lépe, aby velká porota v Los Angeles obvinila Myrnu Davenportovou z vraždy Hortenzie Paxtonové a odsoudila ji na základě tohoto obvinění jako první.“

Vandling zvrátil hlavu a rozesmál se: „Dobrá,“ řekl, „varovali mne, že budete předjímat každý můj tah. No, když dovolíte, půjdu telefonovat.“

Jakmile Vandling odešel, Mason se obrátil na policistu: „Jenom okamžik, chtěl bych se poradit se svou klientkou, než ji odvedete zpátky do vězení.“

Uchopil Myrnu Davenportovou za paži a odvedl ji napříč do opuštěného koutu soudní síně a udeřil na ni: „Co jste mi to povídala, že jste nikdy neotevřela tu bonboniéru?“

„Pane Masone, řekla jsem vám pravdu. Nikdy jsem tu bonboniéru neotevřela.“

„Vaše otisky prstů jsou na bonbonech,“ řekl Mason.

„Něco je tu v nepořádku. Nemohou to být moje otisky prstů. Musely být nějak padělány.“

Mason pravil: „Otázka padělání otisků se občas vyskytne, ale pokud je mi známo, neexistuje případ, v němž by porota měla za to, že otisky obžalovaného byly padělány zdárně. Otisky prstů dosud nepřišly na pořad. Jakmile je vytáhnou, úhel pohledu na případ se změní. Tyto otisky jsou ve hře.“

Myrna Davenportová sklopila oči. „Nu,“ řekla svým tichým hlasem, „nejsou to moje otisky prstů. Nemohou být.“

„Protože jste bonboniéru neotevřela?“

„Protože jsem bonboniéru neotevřela.“

Sára Anselová zničeně popošla ze zadní části soudní síně, kde seděla jako divák.

„Pane Masone,“ řekla, „mohu s vámi mluvit?“

Mason přikývl.

Prošla kyvnou brankou a vstoupila do odděleného prostoru, vyhrazeného pro účastníky řízení.

„Pane Masone, já vím, zcela určitě vím, že Myrna neudělala nic z těch věcí, o nichž se tvrdí, že se jich dopustila. Nenakrmila Eda Davenporta slaninou a vejci. Nesnědl ani kousek, pokud jsme tam byly. Byl sotva při sobě a takřka nemohl mluvit a ona po odchodu doktora Renaulta do místnosti nevstoupila. Ona –“

Myrna se chladně podívala na Sáru Anselovou. „Jděte pryč,“ nařídila.

Sára Anselová řekla: „Myrno, moje drahá, snažím se ti pomoct.“

„Udělala jste všechno, abyste mě zradila.“

„Myrno, dovedeš si představit, co říkáš?“

„Samozřejmě ano.“

Sára Anselová prohlásila: „Nedovedeš. Jsi rozrušená a podrážděná. Teď, Myrno, drahá, vím, jak se tvoje otisky dostaly na ty bonbony. Dala jsi Edovi plnou bonboniéru, dobrá. Dala jsi ji do kufru. Ale byly tu ještě v obývacím pokoji dvě ne zcela plné bonboniéry. Ty a já jsme jedly bonbony. Ty jsi z nich udělala jednu. A tak se tvoje otisky prstů dostaly na bonbony, kterých jsi se dotkla. Ed si s sebou musel vzít kromě té, kterou jsi mu zabalila do kufru, i tuhle bonboniéru.

Potom, když byl v Paradisu, musel sníst tu novou bonboniéru, kterou jsi mu dala do kufru. Tak zůstala v jeho zavazadle ta druhá, kterou jsi udělala z těch neúplných.

Jsem si téměř jistá, že ta bonboniéra, kterou teď mají úřady, je ta, kterou jsi upravila z těch dvou otevřených bonboniér. Téměř bych na to mohla přísahat.“

Beze slova k Sáře Anselové se Myrna otočila k policistovi. „Odvedl byste mne, prosím, zpátky do vězení?“ požádala. „Jsem unavená.“

Policista Myrnu Davenportovou odvedl. Sára Anselová se obrátila na Masona a řekla zlostně: „Tak vida, dovedete si to představit? Já se jí snažím pomoci a dostanu takhle nafackováno.“

„No,“ řekl Mason, „musíte připustit, že jste se snažila udělat všechno, abyste pomohla úřadům v Los Angeles udělat z toho případ směřující proti ní.“

„To se stalo, když jsem byla rozčílená a – ubohé dítě. Nikdy by neublížila ani mouše. Je mi to líto. Je mi strašně líto toho, co jsem udělala, pane Masone, ale určitě nenastavím druhou tvář tomu malému myšímu truhlíkoví. Proč jen, když ne mne, Ed Davenport připravil o zrak ji? Zmotal její kapitál tak, že by na celém světě neměla ani cent kromě toho, co jí byl ochozen dát, a pak by ji opustil. Vím to tak jistě, jako nic jiného. Pohybovala jsem se dost ve společnosti mužů, abych je poznala.“

„Chystáte se pobýt zde nějaký čas?“ zeptal se Mason.

„Určitě. Slyšel jste, co řekl soudce. Musím tu být.“

„Chtěl bych si s vámi promluvit,“ řekl jí Mason.

„Dobře, najdete mne v hotelu Fresno.“

„Děkuji, možná, že mne uvidíte. Chci vám položit pár dalších otázek – o těch bonbonech.“

KAPITOLA 12

Perry Mason, Paul Drake a Della Streetová se shromáždili v Masonově apartmá v hotelu Californian.

„Dobře," řekl Mason, „přinejmenším jsme situaci vyjasnili."

„Vyjasnili!" zvolal Paul Drake. „Je tak zamotaná, že nerozeznám hlavu od ocasu a pochybuji, že by to někdo uměl."

„Ale Paule," řekl Mason, „jak to teď vypadá, existuje na světě jen jedna osoba, která mohla Eda Davenporta zavraždit."

„Myslíš Myrnu?" zeptal se Drake.

Mason se zasmál. „Jak tě mohlo napadnout, že ho zavraždila Myrna?"

„To je jednoduché," řekl Drake. „Potom, co přijela do Cramptonu, mu mohla dát dávku cyankáli a pak zavolat doktora Renaulta, aby tam přijel k naléhavému případu."

„Jak potom odstranila tělo?"

„Měla spoluviníka, který vystrčil tělo z okna a pak si oblékl červeně vzorované pyžamo a vyskočil, když si byl jistý, že ho pozoruje svědek – svědek dostatečně vzdálený, aby mohl vidět mužskou postavu, ale nemohl rozeznat obličej."

„Moc zajímavé," utrousil Mason. „Ale jak věděla, že onemocní, když dorazí do Cramptonu?"

„Nestarala se o to, kde onemocní," řekl Drake. „Je oportunistkou. Jednoduše mu podala jed, protože ho našla nemocného. Nezáleželo jí na tom, zda onemocní v Cramptonu, Fresnu, Bakersfieldu, Paradisu nebo v Timbuktu."

„To je pěkné," řekl Mason. „Ale přehlížíš ten hrob. Jak Myrna Davenportová věděla, že tři míle od města čeká hrob?"

„Protože jej vykopala."

„Kdy?"

„Pravděpodobně tam přijela týden předtím a vykopala hrob, nebo to musel udělat její společník.“

„Pak,“ namítnul Mason, „musela vědět, že onemocní přesně v ten okamžik, kdy dorazí do Cramptonu.“

Drake se začal drbat na hlavě. „Dobře, ať jsem zatracený,“ řekl.

„Kdo ho zavraždil?“ zeptala se Della Streetová.

„Někdo, kdo věděl, že onemocní, když dorazí do Cramptonu.“

„Ale kdo to mohl být?“

Mason řekl: „Mám nápad, ale ten si vyžaduje ověření. Nemohu říci nic bližšího, než že pouze jediná osoba byla v postavení, že věděla, co se stane.“

„Kdo?“ zeptala se Della Streetová.

„Nechci v této chvíli činit žádné předpovědi. Pěkně vyrazíme ven a podíváme se po nějakých důkazech, zatímco náš přítel, Talbert Vandling, debatuje s okresním návladním v Los Angeles.“

„Debatuje?“ zeptal se Drake.

„Jistě,“ potvrdil Mason. „Nemysli si, že okresní návladní v Los Angeles převezme dychtivě případ právě teď.“

„Proč ne?“

„Protože Fresno případ otevřelo. Při usvědčování Myrny Davenportové se dostali do pěkné kaše, a tak se najednou kryjí, když zjistili, že úplně kulhají fakta.

Pokud by ji okresní návladní v Los Angeles dostal jako usvědčenou ve Fresnu z jakéhokoliv zločinu, dokonce jako spolupachatelku po činu, nebo že podala jed z nedbalosti, byl by jenom šťastný, kdyby ji mohl žalovat z vraždy Hortenzie Paxtonové. Jakmile ji postaví na stanoviště svědků, zpochybní ji poukazem, že byla uznána vinnou z těžkého zločinu a prozradí o jaký zločin šlo. Potom nebude mít ani stín naděje.

Jak to teď vypadá, okresní návladní v Los Angeles může prokázat, že Hortenzie Paxtonová zemřela na otravu, že Myrna

Davenportová byla v postavení, že jí z její smrti kynul prospěch, že Myrna Davenportová měla v domě jedy, které se pokusila ukrýt, když se dozvěděla, že exhumovali tělo Hortenzie Paxtonové.“

„To je silný případ,“ řekl Drake.

„Je to silný případ, ale není to přesvědčivý případ,“ odpověděl Mason. „Pouze jedno nebo dvě dodatečná fakta a budou si jistí usvědčením. Na druhou stranu jedno nebo dvě malá dodatečná fakta ve prospěch obžalované a při nejlepším v co mohou doufat, je nakloněná porota.“

„Jaká fakta chceš uvést ve prospěch obhajoby?“

Mason se ušklíbnul: „Otrávení Eda Davenporta.“

„Jak to myslíš?“

„Osoba, která ho otrávila, je pravděpodobně osobou, která otrávila Hortenzii Paxtonovou.“

„Můžeš to vysvětlit?“ zeptal se Drake.

„Za jiných okolností by mohl okresní návladní zkusit jeden nebo druhý způsob. Jestliže si myslí, že by mohl dokázat, že je Myrna Davenportová vinná, použije starého uskoku, že jde o zločiny navzájem podobné a všechny takové krámy. Jak se to teď jeví, obhajoba může uplatňovat právo, že je oprávněna uvést fakta stejným způsobem. Přinejmenším se obhajoba může pokusit je uvést, a pokud bude obžaloba bojovat, aby se tato fakta nemohla uvést, porota začne celou záležitost natolik podezřívat, že nebude uznána vinnou.“

„Dobrá,“ připustil Drake, „to znamená, že okresní návladní v Los Angeles řekne Vandlingovi, aby tuhle záležitost začal, pokračoval v ní a dokončil.“

Mason přikývl.

„Tak co Vandling udělá?“ zeptal se Drake.

„Pokusí se získat další dodatečné důkazy. Pokud je nezíská, stáhne případ.“

„Proč?“

„Podívej se na to takhle,“ řekl Mason. „Myrna Davenportová dala bonbony do kufru svého manžela. Bonbony byly otrávené. Obsahovaly arzén a cyankáli. Doktor Renault může přísahat, že mu ten muž řekl, že má příznaky otravy arzénem, ale že nezemřel na otravu cyankáli. Na základě svých vlastních znalostí nemůže přísahat, že ten člověk měl nějaké příznaky otravy arzénem. Ví to pouze z toho, že mu to Davenport řekl a to je z doslechu a tedy nepřípustné.

Doktor Hoxie bude přísahat, že ten člověk musel zemřít na otravu cyankáli, ale že nenašel v žaludku žádnou stopu po bonbonech. Proto nemohl zemřít následkem snědení nějakého bonbonu. A jediná věc, jak s tím Myrnu Davenportovou mohou spojit, jsou otrávené bonbony.“

„Tak co uděláme?“ zeptal se Drake.

„Zajedeme na místo hrobu u Cramptonu,“ řekl Mason, „a budeme tam něco hledat.“

„Co?“

„Kde parkovalo vozidlo se šesti koly.“

„Vozidlo se šesti koly?“ zeptal se Drake.

„Správně.“

„Co tím myslíš?“

„Automobil se čtyřmi koly a závěsný karavan se dvěma koly.“

„Nechápu to,“ řekl Drake.

„A pak,“ pokračoval Mason, „se pokusíme najít Mabel Norge.“

„Proč?“

„Protože ji chceme vyslechnout.“

„Jak ji máme hledat?“

Mason řekl: „Máte její popis. Vysoká, bruneta, dvacet sedm nebo dvacet osm let; pěkně tvarovaná, ale ne moc kyprá; šedohnědé oči; rovné, černé, tužkou namalované obočí. Abyste ji

našli, jeďte do San Bernardina a začněte prohledávat hotely a motely. Měli byste také mít někoho ve spojení s okresním návladním v okresu Butte nebo zjistit telefon do jeho kanceláře.“

„Proč to?“

„Myslím, že se na něj obrátí.“

„Proč? Jak tě to napadlo?“

„Protože se nechce stát uprchlíkem a nechce, aby se její nepřítomnost špatně vykládala. Domnívám se, že pravděpodobně zatelefonuje okresnímu návladnímu a řekne mu, kde ji může zastihnout, ale požádá ho, aby podržel její adresu v tajnosti.“

„Myslíš, že ji okresní návladní z okresu Butte bude chránit?“ zeptal se Drake.

„Domnívám se, že se o to pokouší.“

„Proč?“

„Protože ji chce použít jako návnadu nebo jako eso v rukávu podle toho, co bude lépe vyhovovat jeho záměrům a pokud on sám ví, jak může posílit svůj list.“

„Dobrá Perry,“ vzdychl Drake. „Co chceš, abych udělal teď?“

„Přímo v tomto okamžiku,“ řekl Mason, „sežeň své lidi v San Bernardinu. Chci najít Mabel Norge. Byl bych velmi rád, abyste nerušili její spokojenost. Podle mého nejlepšího odhadu telefonovala, nebo chce telefonovat okresnímu návladnímu z okresu Butte. Řekne jí, aby zůstala kde je. Nechci, aby kdokoliv věděl, že jí hledáme. Nemůže to být obtížná práce. Lidé, kteří jdou do motelu, obvykle projíždějí. Jsou tam jeden den. Mladá, přitažlivá žena, která zůstává po delší dobu, musí přivábit pozornost.“

„Dobrá, co dál?“

„Della a já zajedeme k tomu hrobu. Prohlédneme si to tam. Budeme zpátky brzo poté, co budeš mít to hnízdo v San Bernardinu pod dohledem.“

„Co se Sárou Anselovou?“ zeptal se Drake. „Otravuje mne,

snaží se se mnou setkat, snaží se mi vysvětlit, že je dobrá přítelkyně Myrny a že chce všechno urovnat.“

„Nech ji na pokoji,“ řekl Mason. „Nech ji úplně na pokoji, Paule.“

„To je úplně skvělé,“ odsekl Drake, šklebě se, „ale jak mám zařídit, aby ona nechala na pokoji mne?“

„Pravděpodobně,“ navrhnul Mason „ji budeš muset vzít palicí přes hlavu. Pojďte, Dello, jdeme.“

Mason a Della Streetová opustili hotel, jeli do Cramptonu, pak zatočili na cestu, která byla vyznačena na mapě, ukázané Vandlingem, vedoucí k místu, kde byl hrob.

Na místě bylo pouze několik zvědavých pátračů. Byly zde známky, že tu parkovala auta. Prázdné kazety od filmů přinášely němé svědectví o spoustě amatérských fotografu, kteří tu byli. Tucty stop ušlapaly půdu kolem mělkého hrobu.

Mason řekl: „Dello, jestli je má teorie správná, byl zde vůz s karavanem, který parkoval ve velmi malé vzdálenosti. Byl tu pravděpodobně dva nebo tři dny. Rád bych našel, kde stál.“

Della Streetová zvedla obočí: „Je-li vaše teorie správná?“

„Správně.“

„A jaká, mohu-li se zeptat, je vaše teorie?“

Mason řekl: „Jděte, jděte, Dello, nepřipravujte mne o triumf.“

„Co tím myslíte?“

„Pokud mám pravdu,“ vykládal Mason, „ukážu Paulu Drakeovi, že prosté, elementární kroky při uvažování vedou naprosto nutně k závěru, že určité události se musely odehrát v určitém sledu.“

„A pokud pravdu nemáte?“

„Pokud nemám pravdu,“ řekl Mason, „a neřeknu vám svou teorii předem, řeknu vám nedbale ‚No, měl jsem teorii, která, jak se zdá, se skutečnostmi nepotvrdila, takže nebudu mrhat vaším časem, protože nestojí za nic.‘“

„To je v pořádku, pokud to řeknete Paulu Drakeovi,“ namítla Della Streetová, „ale nechcete mne postavit na trochu jinou úroveň?“

„To je přesně ono,“ řekl Mason. „Chci právě udělat lepší dojem na vás, než jej chci udělat na Paula Drakea.“

„To byste neměl. Teď jste jej neudělal.“

„Konec konců, Dello, neměla byste očekávat kouzelníka, který vám řekne jak provozuje triky před tím, než je předvede. To by ho zbavilo celého kouzla a celého tajemství.“

„Nemusíte se zbavit svého kouzla prozrazením tajemství,“ řekla Della Streetová, „ale chcete-li, abych spolupracovala, plahočíc se kolem touhle krajinou, abych hledala místo, kde parkoval karavan, bylo by lépe, kdybyste mi řekl proč.“

„Podívejte se na to takhle, Dello. Celý plán vraždy spočívá na skutečnosti, že někdo musel vědět, že Edward Davenport vážně onemocní okamžitě poté, co odjede z Fresna a že mu v době, kdy dojede do Cramptonu bude tak špatně, že nebude moci ve své cestě pokračovat. Měl se ubytovat v motelu a zavolat doktora. Jinak by nedošlo k žádné vraždě. Pro vraždu by neexistoval žádný plán, zejména ne do té míry, aby byl po ruce hrob.“

„To je pravda. Řekl jste mi to už dřív, šéfe.“

„Dobře,“ zeptal se Mason, „kdo byla ta osoba? Kdo byla ta jediná osoba, která mohla vědět, že se Davenportovi udělá špatně v určitém místě a v určitou dobu?“

„Mabel Norge, jeho sekretářka?“ troufla si Della Streetová.

Mason se zasmál: „Dal jsem vám všechny klíče, které jsem vám dát chtěl, Dello. Jděte hledat místo, kde parkoval karavan, na východní straně tohoto kopce. Já prohlédnu západní stranu. Ale nechoďte daleko. Nedostaňte se z dosahu mého hlasu. To by tady mělo být kolem vzdálenosti sto padesáti nebo dvě stě yardů. Pokud někoho uvidíte, nebo se budete domnívat, že vás někdo pozoruje, nebojte se a zavýskejte. Budu naslouchat.“

Della Streetová zaváhala: „Víc klíčů nedostanu?“

„Ne, pokud je nenaleznete,“ řekl Mason. „Konec konců, až vytáhnu králíka z klobouku, nechci, aby mi obecenstvo zívalo do tváře. Ohromně se bavím, Dello.“

„Jste fouňa,“ řekla, otočila se a scházela dolů z kopce do shluku křoví.

Mason počkal několik vteřin a pak sestupoval po druhé straně, přecházel sem a tam, jak hledal koleje od kol.

O patnáct minut později byl Mason opět na kopci a hvízdal na Dellu.

Čekal několik úzkostných okamžiků, a právě když se vydával dolů z kopce, slyšel odněkud její volání.

Mason znovu zahvízdal a pak spěchal křovím. Konečně narazil na stopy Delly Streetové, a když znovu zahvízdal, uslyšel její volání.

Mason opět popošel o vzdálenost asi padesáti yardů, zase zahvízdal a opět obdržel odpověď.

„Nebesa, Dello,“ řekl, „nechtěl jsem, abyste chodila tak daleko. Co by se mohlo stát, kdybyste potkala nějaké –“

„Mám horkou stopu,“ oznámila.

Mason k ní spěchal a Della Streetová ukazovala na koleje od kol automobilu v měkké půdě.

„Ó – Ó,“ vyrazil Mason.

„Podobají se kolejím od džípu,“ řekla Della. „Může to mít nějaký význam?“

„Mohlo by.“

„Mohlo by to vyloučit potřebu karavanu?“

„Nevím,“ řekl Mason. „Nemyslím. Pojďme sledovat koleje.“

„Kterým směrem?“

„Kde jste na ně narazila, Dello?“

„Asi – no, nevím – sto stop od kopce, počítám.“

„Dobře, pak je budeme sledovat směrem od kopce.“

Mason a Della Streetová sledovali koleje asi sto yardů, když náhle přišli na malou mýtinu v křoví, odkud vedla nejasná, ale sjízdná cesta, směřující přímo k dálnici. Bylo zde vymýcené místo, na němž bylo zřetelné, že zde parkoval karavan. Nebyly tu jen patrné koleje, ale i malá jamka v zemi, naplněná dešťovou vodou, prohlubeň těsně za levým kolem.

Della Streetová předvedla malou poklonu. „Výborně, pane Masone," řekla, „právě jste vytáhl králíka z klobouku. Našel jste místo, kde byl karavan. Co teď uděláme?"

„Teď," řekl Mason, „pečlivě to místo označíme. Vrátíme se zpátky do Fresna. Ať Paul Drake sežene tucet svých nejspolehlivějších a pozorných lidí, aby sem přišli a pročesali tohle místo hustým hřebínkem a zaznamenali všechno zboží."

„Zboží?" zeptala se Della Streetová.

Mason ukázal na malou hromádku prázdných konzerv.

„Všechno," zdůraznil. „Každé jednotlivé zboží. Chceme úplný inventář tohoto místa, než se s ním něco stane."

„Nemůžeme udělat inventuru, když už jsme tady?"

„Máme na práci něco jiného," řekl jí Mason. „Během příští hodiny odlétáme do San Bernardina."

„Ale poté, co jste každého řádně oslnil vytažením králíka z klobouku, řeknete nám, jak jste věděl, že králík v klobouku je?" zeptala se Della Streetová.

Mason řekl: „Ještě jste mi neodpověděla na mou otázku, Dello."

„Jakou otázku?"

„Kdo byla ta osoba? Kdo byla ta jediná osoba, která měla možnost vědět, že Edward Davenport opustí Fresno kolem sedmé hodiny ráno, že ho přepadne nevolnost, hned jak vyrazí a že v době, kdy dorazí do Cramptonu, mu bude tak zle, že nebude schopen pokračovat, že si lehne do postele a zavolá doktora?"

„Taková osoba tu není," řekla Della Streetová. „Nemůže být."

„Pak nemůže jít o promyšlenou vraždu.“

„Ale musí jít, jinak – vždyť, šéfe, ten hrob byl vykopán o dva nebo tři dny předem. Je to nejchladnokrevnější, ďábelský zločin, jaký jen můžete vymyslet. Tedy, pokud ten hrob byl po celou dobu určen pro Eda Davenporta.“

„Byl,“ potvrdil Mason. „Pojďte, Dello. Jedeme zpátky do Fresna. Najmeme si letadlo, aby nás vzalo do San Bernardina. Během doby, než se tam dostaneme, by Drakeovi muži měli zjistit, kde Mabel Norge je.“

„A pokud nezjistili?“

„Pokud nezjistili, pokusíme se ji najít sami, ale já si myslím, že ji vypátrali. Mezitím zaměstnáme Drakeovy muže, aby tady při hledání stop pročesali každý palec země. Na příklad, Dello, všimněte si těchto plechovek. Třeba tady je plechovka, v níž byly fazole. Je čistě otevřená jedním z těch otevíračů konzerv, které otevírají konzervu odříznutím víka kolem celé obruby, při čemž okraj zůstane pěkně hladký. Všimněte si vnitřku té plechovky.“

„Co je s ním?“

„Zbytky fazolí jsou suché a tvrdé.“

„Znamená to, že ta plechovka tu je už nějakou dobu?“

„Pravděpodobně týden nebo deset dní.“

„Výborně, pane kouzelníku,“ řekla mu. „Vím, kde je mé místo. Předpokládá se, že si obléknu velmi krátkou a těsnou sukni, nehnu se z místa, budu se uklánět a smát a dívat se naplněná posvátnou bázní, zatímco budete tahat králíka z klobouku. Myslím, že to je úloha kouzelníkovy asistentky, nebo ne?“

„To je pravda,“ souhlasil Mason. „Její dovádění odvrací pozornost obecenstva.“

„A kouzelníkovu ne?“ zeptala se vesele Della Streetová.

„Někdy dokonce i kouzelníkovu,“ připustil Mason.

KAPITOLA 13

Slunce již bylo nízko, když letadlo najaté Masonem bzučelo nad náhorní rovinou.

Pod ním se rozkládala nekonečná poušť. Vysoké, podivné Joshuovy palmy vrhaly dlouhé, hranaté stíny. Vpravo nahoře se sněhem pokryté hory růžově rozzářily pod paprsky zapadajícího slunce. Pak poušť ustoupila horám, navršeným, rozeklaným, zmačkaným vrcholům, jejichž temena pokrývaly tmavě zelené borovice. V dohledu se objevilo jezero, lemované mnoha přepychovými domy. Kolem jezera vedla dlážděná silnice. Domy byly roztroušené mezi hustými borovicemi.

Najednou se zdálo, že se celá krajina propadla a daleko v údolí San Bernardino, seskupení pravidelných řad ulic a domů s růžovými střechami, které vypadaly jako vyřezané z cukru, vyhlíželo, jako by si je člověk prohlížel obráceným dalekohledem.

Letadlo se ostře naklonilo.

„Město je vzdálené několik mil od letiště, kde přistanu," vysvětloval pilot.

„To je v pořádku," řekl Mason. „Pronajmeme si vůz."

Sluneční paprsky směřovaly dolů do údolí. Pilot přelétal nad pomerančovými háji a výnosnými ranči a pak nasadil na přistání.

„V noci vás nemohu vzít zpátky," upozornil. „Nemám oprávnění k nočním letům."

„To nevadí," řekl mu Mason. „Zpátky se dostaneme, nedělejte si s námi starosti."

Mason zaplatil letci a vzal si taxi do místa, kde si mohl pronajmout vůz, pak vytočil číslo, které mu dal Paul Drake, a vysvětlil kdo je.

„Máte štěstí," řekl mu detektiv. „Našli jsme tu ženskou teprve

asi před dvaceti minutami.“

„Kde je?“

„Bydlí v hotelu Antlers a podle zápisu v knize hostů to je ona.“

„Jaký je?“

„Zapsala se pod jménem Mabel Davenportová.“

„To je znamenité,“ řekl Mason. „Máte ji pod dohledem?“

„Ano. Po větší část dne byla venku. Vrátila se krátce před tím, než jsme ji našli a teď je ve svém pokoji.“

„Máte tam muže ve službě?“

„Ano.“

„Jak ho poznám?“

„Má šedý oblek, asi třicet pět let starý, sto osmdesát centimetrů, osmdesát kilogramů, s modročervenou vázankou se zlatou jehlicí ve tvaru podkovy.“

„Výborně,“ řekl Mason. „Očekává nás?“

„Bude vás očekávat. Bude se mnou ve spojení během následujících pěti minut. Řeknu mu, že jedete.“

„To je znamenité,“ pochválil Mason a zavěsil. „No, Dello, tu ženskou jsme našli. Je v hotelu Antlers, zapsaná pod jménem Mabel Davenportová.“

„A je to Mabel Norge, ta sekretářka?“

Mason přikývl.

„Jediná osoba, která měla možnost vědět, že Eda Davenporta přepadne nevolnost krátce po odjezdu z Fresna?“

„A jak by to mohla vědět?“ zeptal se Mason.

„Mám vám to hláskovat? Přijela s ním do Fresna. Strávila noc v motelu. Těsně před tím, než odjel, se postarala, aby si vzal něco, co mu způsobilo prudkou nevolnost a –“

„Ale on se nezapsal spolu se ženou,“ namítl Mason. „Pokud by s ním byla žena, zapsal by se jako Frank L. Stanton s manželkou. Byl sám, když sem přijel a –“

„A měl návštěvu,“ řekla Della Streetová.

„Přesně.“

„A když ta návštěva odešla, Mabel Norge se k němu připojila. Čekala.“

„A vy si myslíte, že ho otrávila?“

„Tak tomu rozumím. Musela mu dát něco, po čem se mu udělalo špatně.“

„Hned jak odjel?“

„Hned jak ráno odjel.“

„Za takových okolností,“ řekl Mason, „by měl být spíše schopný, aby se vrátil a zavolal doktora z Fresna, než aby jel dál onemocnět v Cramptonu, kde na něj tak příhodně čekal hrob.“

Vzdychla: „Doufám, že mi to řeknete, až budete mít dobrou náladu.“

„Řeknu vám to, až to budu vědět, Dello, ale právě teď mám teorii – a to je vše.“

„Dobrá, nebuďte taková škeble. Vzhledem k vaší teorii byla pouze jediná osoba, která věděla, že se mu udělá špatně, hned jak opustí Fresno a že se dostane až do Cramptonu, kde zastaví. Nebyl to – dobrá nebesa, nemyslíte, že to byl Ed Davenport sám?“

„Tak je to.“

„Ale, pro všechno na světě, proč? Proč by chtěl –?“

Mason řekl: „Nějaké odpovědi získáme v několika minutách, pokud bude Mabel Norge mluvit a vzhledem k okolnostem si myslím, že bude. Uvede ji to opravdu do nesnází, až tam vstoupíme a zjistíme, že je zapsána jako Mabel Davenportová.“

„A vy se domníváte, že Ed Davenport rozvážně plánoval, aby onemocněl, tak aby –?“

„Ed Davenport byl jedinou osobou na světě, která mohla určitě, naprosto a neomezeně vědět, že se mu udělá špatně v Cramptonu – to je, Dello, pokud to bylo předem plánováno.“

„Dobrá, bylo to plánováno vzhledem k hrobu.“

„To je, přinejmenším teorie obžaloby,“ řekl Mason.

Della Streetová chvíli mlčela a snažila si všechno uspořádat, pak potřásla hlavou a usoudila: „Je to pro mne moc hluboké.“

„Myslím,“ řekl jí Mason, „že získáme informace, které nám umožní tu záhadu rozmotat. Vzpomeňte si na ten telefonní hovor, který jsme přijali v Paradisu, Dello. Ten muž nežádal žádné ověření totožnosti. Jakmile jste řekla haló, předal vám informaci o motelu v San Bernardinu a pak zavěsil.“

„To mi došlo,“ řekla Della Streetová, „a Mabel Norge se tam v Paradisu objevila ne proto, že prostě jela kolem, ale proto, že čekala na telefonní volání, které by jí řeklo, kam má jít.“

„To je pravda.“

„A protože se k tomu telefonnímu hovoru nedostala, nevěděla kam má jít a – ale věděla, že to bude někde v San Bernardinu, a tak jela do San Bernardina a vyčkávala.“

„To je pravda.“

„Ale proč se nevrátila na to místo v Paradisu, když jsme odjeli a-?“

„To patrně udělala,“ řekl jí Mason. „Vrátila se tam a seděla a čekala na telefonní volání, které nepřišlo. Důvod, proč nepřišlo, spočíval vtom, že jste ten hovor převzala dříve. Patrně existovaly i alternativní pokyny. Jestliže Mabel nepřevzala hovor v určitou dobu, řekněme o půlnoci, pak měla odjet do San Bernardina, zapsat se v hotelu Antlers jako Mabel Davenportová a čekat na pokyny tam.“

„Ale jaké je vysvětlení její zpronevěry peněz z –?“

„Kdo říká, že zpronevěřila peníze?“ zeptal se Mason.

„No, vybrala skutečně všechno, co bylo na kontě v Paradisu a pak zmizela.“

„Přesně,“ potvrdil Mason. „To není zpronevěra.“

„No, mně se to tak jeví.“

„Uvidíme, co nám o tom Mabel Norge poví,“ řekl Mason.

Zajel s vozem na parkoviště hotelu Antlers, vstoupil do foyer a

neměl potíže s identifikací muže v šedém obleku s modročervenou vázankou.

Muž, který lelkoval u automatu na cigarety, se přišoural k Masonovi a ohlásil: „Je v kavárně. Teď tam šla na večeři. Poznáte ji, až ji uvidíte?“

Mason přikývl.

„Chcete počkat, až vyjde, nebo –?“

„Ne,“ řekl Mason, usmívaje se. „Připojíme se k ní na večeři.“

„Dobře, chcete, abych zůstal ve službě?“

„Myslím, že ano,“ řekl Mason. „Pojďte, Dello, pohovoříme s Mabel.“

„Je v druhém boxu vpravo, sedí sama,“ řekl detektiv.

„Dobrá, připojíme se k ní.“

Mason přidržel pro Dellu Streetovou kyvné dveře. Vstoupili do restaurace a dali se vpravo. Náhle se Mason zastavil a řekl: „Vida, vida, Dello, tady je někdo, koho známe.“

Mabel Norge, která studovala jídelní lístek, zvědavě pohlédla vzhůru a pak se její oči náhle naplnily panickým strachem.

„Dobrý večer,“ řekla chladně.

Mason vstoupil do boxu a napřáhl ruku. „Ale, ale, slečna Norge. Jak se máte dnes večer? Slyšel jsem, že tu jste.“

„Vy jste slyšel, že tu jsem?“

„Ovšem, ano,“ potvrdil Mason. „Oznámila jste to úřadům v kraji Butte, že?“

Její obličej se zarděl. „Nepředpokládala jsem, že to někomu řeknou.“

Mason se lehce a docela přirozeně posadil naproti ní, Della Streetová vklouzla vedle něj.

„Dobrá,“ řekl Mason, „je to hezké, najít vás tady, kde můžeme hovořit a –“

„Nemám zájem s vámi hovořit.“

„Tak to bude konec konců nutné oznámit novinám, Dello,“

řekl Mason Delle Streetové.

„Novinám?“ opakovala po něm Mabel Norge.

„Zcela jistě,“ potvrdil Mason. „Nejste na výši událostí v této části země. Jste mladá žena, po níž se velice pátrá.“

Zkousla ret a náhle se vzepřela: „Pane Masone, nemám o čem bych s vámi hovořila. Přišla jsem sem, abych se najedla. Nemám zájem, abych byla rušena.“

„Pro mne, za mne,“ řekl Mason. „Dello, zavolejte místnímu tisku. Zjistěte, kdo je představitelem Associated Press a kdo reprezentuje United Press. Chceme, aby telegrafovali z hlediska –“

„Pane Masone, řekla jsem vám, že nemám zájem být rušena.“

„To není, co by si měl někdo přát v případě vraždy,“ namítl Mason, „zvláště když se do toho dají noviny.“

„Ale já nemám nic společného s žádným případem vraždy.“

„Pravděpodobně si to myslíte,“ řekl Mason, „ale fakta ukazují opak.“

„Neexistují žádná fakta, která by ukazovala opak. Udělala jsem, co jsem udělala, na základě jistých příkazů svého zaměstnavatele.“

„Jistě,“ souhlasil Mason, „ale jisté příkazy vašeho zaměstnavatele se teď stávají důkazy v případě.“

„Pan Halder mi řekl, že je to v pořádku,“ řekla Mabel Norge.

Mason se usmál a prohlásil: „Halder je velmi daleko na periferii. Dokonce neví, o co se jedná. Pan Vandling je okresním návladním ve Fresnu. On je tím, kdo vede přelíčení případu. Jemu zavolejte a uvidíte, co vám řekne.“ Mabel Norge zůstala zticha.

„Zřejmě pochybuje o mých slovech, Dello,“ potvrdil si Mason. „U pokladny je telefonní budka. Sežeňte k telefonu Vandlinga. Řekněte mu, že Mabel Norge se tu zapsala pod falešným jménem a zeptejte se ho, co s tím hodlá udělat. Snad bude lepší, když bude jednat prostřednictvím místní policie a pak mohou novináři získat všechno od ní.“ Della Streetová vstala. „Máte dost drobných?“

zeptal se Mason. „Mohu nějaké dostat u pokladny.“

„Dobrá, to je skvělé,“ řekl Mason. „Sežeňte ho a –“

„Nedělejte to,“ zarazila ho Mabel Norge a náhle začala plakat. „Tak počkejte, počkejte,“ řekl Mason. „Nechceme vás trápit, slečno Norge, ale, dobrý bože, přece musíte vidět zřejmé důsledky případu. Víte, co pan Vandling chce udělat. Našel jsem vás zde zapsanou pod jménem Mabel Davenportová, takže je zcela přirozené mít za to, že jste se tady měla připojit k panu Davenportovi, nebo spíše, že se on připojí k vám jako pán a paní Davenportovi –“

„Jak si můžete dovolit říci takovou věc?“

„Proč, vaše chování – dobrý bože, přeci si nemyslíte, že existuje jiný výklad, který by tisk předložil, nebo ano?“

„Jestliže tisk naznačí něco takového, budu… budu jej žalovat.“

„Jistě,“ souhlasil Mason. „Můžete je žalovat, ale k čemu to bude dobré? Dostanete se před porotu a nějaký žalobce vás začne vyslýchat a vy budete muset přiznat, že jste zmizela z Paradisu, že jste před svým odjezdem vyplenila účet v paradisské bance, že jste přijela sem a zapsala jste se pod jménem Mabel Davenportová a že jste čekala, až se k vám Ed Davenport připojí.“

„Zapomínáte na to, že jsem věděla, že je mrtvý, již před tím, než jsem z Paradisu odjela.“

„Ne, tušila jste, že mrtvý není.“

„Co vám dává důvod, abyste to říkal?“

„Jděte, jděte,“ domlouval jí Mason. „Buďte dospělá. Dello, hádám, že slečna Norge si nedovede představit, co víme.“

„Dobrá,“ zeptala se Mabel Norge, „co víte?“

Mason řekl: „Tak se na to podívejme. Předpokládá se, že jste v pondělí provedla nějaké vklady. Dále se předpokládá, že jste z účtu vybrala prakticky celou hotovost a že jste měla být té noci v kanceláři, očekávajíc telefonický rozhovor. Ten rozhovor vám měl sdělit, kam máte vzít peníze. Mělo to být někde tady v San

Bernardinu. V případě, že by ten telefonát nepřišel v určitou hodinu, měla jste jet do San Bernardina, zapsat se v hotelu Antlers pod jménem Mabel Davenportová a čekat na pokyny.“

„Nevím, jak jste se to všechno dozvěděl,“ řekla Mabel Norge.

„Dobrá,“ řekl Mason, „taková jsou fakta. Proč se je snažit popírat?“

„To nejsou fakta, tedy, takhle přesně se to nestalo.“

„Je to dostatečně přiléhavé,“ řekl Mason, „abych věděl, co mám říci okresnímu návladnímu ve Fresnu a jak to budou líčit noviny. Samozřejmě zaujmou postoj, že jste byla milenkou Eda Davenporta, že chtěl dát dohromady spoustu hotovosti a spolu s vámi zmizet.“

„Vždyť je to absurdní, vyloženě směšné. Je to naprosto potupné, pane Masone. Nikdy jsem nechtěla – tedy – měl nějaký důlní obchod, který chtěl uzavřít, a tak potřeboval velký obnos v hotovosti. To jsem vám nepověděla.“

„Tak dobrá,“ zeptal se Mason, „ale co budete dělat teď? Nacházíte se ve velmi zvláštním postavení. Jestliže si z těch peněz nějaké vezmete a použijete je pro sebe, budete vinna zpronevěrou. Když se vrátíte do Paradisu, budou vás vyslýchat kam jste jela, co jste dělala a proč. Dříve nebo později svoji historku povědět musíte. Pokud vás tady seberou pod jménem Mabel Davenportová s penězi Eda Davenporta ve vašem držení, vypadá to, že jste byla přistižena při zpronevěře peněz.“

„No, já jsem nezpronevěřila žádné peníze,“ ohradila se, „a vím přesně co dělám. Od okresního návladního v Orovillu se mi dostalo ujištění, že všechno, co dělám, je správné a já mu zavolám a povím, že nechci být obtěžována.“

Mason kývl na Dellu Streetovou. „Teď, Dello,“ řekl, „už nestraším. Zavolám Vandlinga osobně.“

Mason a Della Streetová opustili stůl. Mason šel k pokladně, obstaral si drobné, vstoupil do telefonní budky a zavolal Vandlinga

do Fresna.

„Haló,“ ohlásil se Mason, když dostal Vandlinga na linku, „tady je Mason. Jak to vypadá s vaším případem?“

„Míníte naším případem.“

„Do toho mne netahejte,“ odmítl Mason, směje se. „Chystáte se případu vzdát?“

„No,“ řekl Vandling, „stále jsem se ještě nerozhodl, co mám dělat, ale Los Angeles říká, že si nepřeje louskat moje ořechy, aby mne z té bryndy vytáhli. Začal jsem tu záležitost a očekává se, že ji nepustím. Mohu docela dobře zavázat obžalovanou slibem, že se dostaví k přelíčení. Mohu projednávání rozpustit a zahájit nové předběžné řízení. To mi poskytne čas k přemýšlení a snad k nalezení nějakých dalších důkazů.“

„To je skvělé,“ povzbudil ho Mason. „Snad vám mohu dát nějaký nový důkaz. Mabel Norge, sekretářka Eda Davenporta, dostala pokyny, aby na poslední chvíli provedla nějaké vklady a pak vyzvedla všechno z účtu v Paradisu. Je tady v hotelu Antlers v San Bernardinu zapsána pod jménem Mabel Davenportová.

Bude pro vás mít hezkou historku, pokud ji zadržíte jako závažného svědka. Dobrovolně mluvit nechce a chystá se ztratit.

Mohlo by vás zajímat, že část té historky sdělila okresnímu návladnímu v Orovillu a ten jí dal oficiální požehnání. Ona si myslí, že je na koni. Ale historku mu neřekla celou. Pokud ji poví vám, mohlo by to pomoci.“

„O co se to snažíte? Vést případ proti vlastnímu klientovi?“ zeptal se Vandling.

„Snažím se vést případ proti vrahovi,“ odpověděl Mason. „Snad bychom mohli zítra ráno přijít k soudu a osvětlit situaci.“

„Vy mě ničíte,“ řekl Vandling. „Jinými slovy, Masone, bojím se Danaů –[1], byť přinášejí dary.“

---

[1] V originále použit výraz ‚Greeks‘, tedy Řeků. Danaové je latinské pojmenování Řeků. Vandling v angličtině cituje výrok kněze Laokoóna‘… timeo Danaos et dona

„Ne,“ opáčil Mason, „to je nešťastný rys lidské povahy. Uvěříte různým podezřelým tipům všelijakých pokoutníků a nikdy nevyhrajete, pak jednoho dne přijde nevtíravý, důstojný člověk s poctivým tipem na neznámého koně v pátém dostihu a vy ho odmítnete, protože jste dost chytrý, abyste neskočil na takový nesmysl. A po pátém dostihu byste se nakopal, jak jste všechno zkazil.“

Mason prudce zavěsil sluchátko.

„Mahel Norge spěšně opustila restauraci,“ hlásila Della Streetová.

„To je skvělé,“ řekl Mason a zašklebil se. „Pokud se uchýlí k útěku, tak si to pěkně zavaří.“

„A pokud ne?“ zeptala se Della Streetová.

„Pokud ne, Vandling ji dostane,“ odpověděl Mason. „Za deset, patnáct minut si to rozmyslí a pak bude mít strach s tím nic neudělat. Spojí se s místními úřady a řekne jim, aby ji sebrali a vyslechli ji jako závažného svědka.“

„A co uděláme my?“ zeptala se Della Streetová.

„My,“ řekl Mason, „pojedeme do Los Angeles, abychom stihli noční let do Fresna tak, abychom byli dopoledne po ruce a rozčísli to tak, že si Vandling už nikdy nebude přát jednat u soudu.“

---

ferrentes. z eposu Aeneis římského básníka Vergilia. Jím varoval Laokoón Trojany před přijetím daru Řeků – obrovského dřevěného koně, v němž byli ukryti řečtí bojovníci, a jeho vtažením dovnitř města. Odtud pochází okřídlené úsloví ‚danajský dar‘ – dar přinášející obdarovanému škodu ne-li záhubu, (pozn. překl.)

KAPITOLA 14

V čase 10:00 dopoledne, na nějž byl soud odročen, se říkalo, že případ Lid státu Kalifornie versus Myrna Davenportová není obyčejné předběžné přelíčení a soudní síň byla narvaná.

Talbert Vandling se zašklebil na Masona, když Mason, doprovázený Paulem Drakeem a Dellou Streetovou, vstoupil do soudní síně.

„Díky za informaci o Mabel Norge.“

„Dostali jste ji?“

„Přímo na místě.“

„Jakou má historku?“ zeptal se Mason.

„Nemá žádnou.“

„Co tím myslíte?“

„Přijela sem ze San Bernardina se zástupcem šerifa. V době, kdy přijela, se rozhodla, že nebude vypovídat. Získala právníka, který jí poradil, aby mlčela.“

„Doručil jste jí předvolání?“ zeptal se Mason.

„Jistě.“

„Co je s Los Angeles?“

Vandling se usmál a zavrtěl hlavou. „Jsou velmi, velmi ostýchaví. Chtějí, abychom byli nakloněni jejich záležitosti.“

„Co uděláte?“

„V tomto okamžiku jdu do toho. Nevzdám to. A pak, samozřejmě, mám něco v rukávu, co vám nehodlám odhalit v okamžiku, kdy stojíme proti sobě.“

„Proč bychom měli?“ zeptal se Mason.

„Protože vy jste zástupcem obhajoby a já jsem zástupcem žaloby.“

„Co chcete dělat?“

„Chci usvědčit vraha Eda Davenporta.“

„To chci i já.“

„Tady mohou být rozdíly v názoru. Vy si myslíte, že vaše klientka je nevinná.“

„A vy ne?“

„U všech hromů, ne.“

Mason řekl: „Dejte mi volnou ruku a já odhalím některá fakta, která vás udiví.“

„Dám vám tak volnou ruku, jakou si jen budete přát,“ řekl Vandling, „pokud budete odhalovat fakta.“

„Díky.“

„Teď okamžik,“ zaváhal Vandling. „Nepokoušíte se mne přechytračit, že ne?“

Mason zavrtěl hlavou. „Snažím se, aby byla Myrna Davenportová osvobozena, ale chci, aby byl vzat do vazby vrah Eda Davenporta.“

Vandling řekl: „Okresní návladní v Los Angeles mi o vás podal pěknou zprávu. Řekl mi, že jste velmi lstivý, chytrý a po čertech obratný a, i když to neřekl doslovně, naznačil, že jste takový gauner, který je schopný podřezat vlastní babičku, abyste pro svého klienta získal výhodu.“

„A proč ne?“ zeptal se Mason a ušklíbl se. „Konec konců se předpokládá, že svého klienta zastupuji. A kromě toho, vy nejste moje babička.“

Vandling pravil: „Dosud chci vaši klientku uznat vinnou ze spáchání vraždy, Masone, a myslím si, že vinná je. Udělám to. Pokud ji můžete zbavit obvinění, učiňte to. To je pochopitelné. Jinak jsem ochoten s vámi spolupracovat.“

Mason řekl: „Přijímám vaše ujištění, že nechcete, aby byla uznána vinnou, pokud vinná není.“

„To nechci.“

„Co je s tou spoluprací a provedením průzkumu, abychom

nalezli, kdo je vinen?“

„S tím souhlasím,“ odpověděl Vandling. „Řekl jsem, že vám dám příležitost, Masone. Budu spolupracovat.“

„Tak jdeme na to,“ řekl Mason. „Soudce přichází.“

Soudce Siler vstoupil do soudní síně, soudní sluha vyzval k pořádku, diváci se posadili a Mason, ukloniv se Vandlingovi, řekl: „Předvolejte Mabel Norge jako vaši další svědkyni. Ať se dozvíme, co nám může povědět.“

„Já si ji mám pozvat na kobereček?“

„Na kobereček si ji pozvěte vy,“ vyzval ho Mason. „Vy v tom lítáte. Je jen otázkou, jak se vykroutíte z nesnází, se kterými musíte počítat.“

„Rád bych se z těch nesnází dostal,“ potvrdil Vandling.

„Zkuste předvolat Mabel Norge.“

Vandling se na okamžik zadíval na Masona a pak řekl: „Pokud soud dovolí, chtěl jsem znovu předvolat doktora Renaulta, ale rád bych jeho svědectví na okamžik přerušil, abych předvolal jiného svědka.“

„Ze strany obhajoby nemám námitku,“ ozval se Mason.

Soudce Siler pouze přikývl.

„Předvolávám Mabel Norge,“ řekl Vandling.

Mabel Norge neochotně vstala, naklonila se ke svému právnímu zástupci, který seděl za ní, aby s ním prohodila pár posledních slov, pak šla na stanoviště svědků a byla vzata do přísahy.

„Byla jste zaměstnána u Edwarda Davenporta za jeho života?“ zeptal se Vandling.

„Ano, pane.“

„Kdy jste ho viděla naposledy?“

„Jedenáctého.“

„To byla neděle?“

„Ano, pane.“

„A kde jste ho viděla?“

„V Paradisu.“

„A co se pak stalo?“

„Pan Davenport jel do Los Angeles. Odjel z Paradisu kolem poledne a hodlal dorazit večer až do Fresna.“

„Dal vám pan Davenport, než odjel, nějaký závěrečný pokyn?“

„Nevím, co míníte pod závěrečným pokynem,“ řekla, zrychlujíc řeč s náznakem snahy povědět svou historku dříve, než ji soud nebo právní zástupce přeruší. „Pan Davenport mi dal pokyn, že v případě jeho smrti se mám postarat, aby obsah obálky byl doručen úřadům. Řekl mi, že se ho jeho žena pokouší otrávit a _“

„Okamžik,“ zarazil ji soudce Siler.

„Ano,“ povšiml si Vandling. „To, co vám pan Davenport mohl říci, není pro obžalovanou právně závazné, pokud ovšem obžalovaná nebyla v té době přítomná.“

„Nemáme námitku,“ řekl Mason. „Chceme ten rozhovor mít v protokolu.“

„Za jakým účelem?“ zeptal se soudce Siler. „Jde o svědectví z doslechu.“

„Nejsem si jistý,“ odvětil Mason, „ale mohlo by se jednat o jednu z výjimek zásady svědectví z doslechu. Nemám námitku.“

Soudce Siler zaváhal.

„Dobrá,“ řekl Vandling. „Pustím se do toho takhle, Vaše Ctihodnosti. Pan Davenport vám dal obálku, dříve než jste se s ním naposledy setkala?“

„Dal. Ano, pane.“

„A co jste s tou obálkou udělala?“

„Dala jsem ji do pokladničky ve svém stole.“

„A dal vám pan Davenport v souvislosti s touto obálkou nějaký pokyn?“

„Ano, pane. Řekl, že se ho jeho žena pokouší otrávit a že v

případě jeho smrti mám obálku předat úřadům, že jeho žena otrávila svou sestřenici a že –“

„Teď určitě,“ prohlásil soudce Siler „jde o svědectví z doslechu.“

„Mohlo by jít o část res gestae,“ namítl Mason.

„Res gestae čeho?“ zeptal se soudce Siler zžíravě. „To je obzvláštní situace. Zdá se, že právní zástupce obžalované je nejen ochotný, ale přímo dychtivý připustit uvedené svědectví z doslechu, poškozující jeho klientku, svědectví, které nemůže soud ve věci vzít v úvahu. Soud nehodlá vzít na zřetel jakýkoliv další důkaz co do rozhovoru, který proběhl mezi touto svědkyní a zesnulým, pokud by se neprokázalo, že mu byla obžalovaná přítomna.“

„Rád bych v tom provedl křížový výslech,“ požádal Mason.

Soudce Siler zavrtěl hlavou. „Soud nehodlá připustit, aby byl protokol zavalen důkazy z doslechu, ať už si to právní zástupce přeje nebo ne. Konec konců existují určité zásady vedení důkazů. Soud se domnívá, že by obhájce měl vznést námitku proti důkazu zhoubnému pro jeho klienta, který je jasně nepřístojný, neboť je z doslechu.“

„Děkuji vám, Vaše Ctihodnosti,“ řekl Mason.

Vandling pohlédl na Masona.

Mason se ušklíbl.

„Dohodla jste s panem Davenportem, že provedete jisté věci v souvislosti s jeho majetkem poté, co došlo k určitým událostem?“ pokračoval Vandling.

Na okamžik zaváhala a pak řekla: „Nemyslím, že bych měla na tuto otázku odpovědět.“

„Proč ne?“

Vzadu v soudní síni povstal advokát. „Pokud soud dovolí,“ řekl, „zastupuji slečnu Norge. Jsem ochoten vypovídat o jistých okolnostech, abych napomohl objasnění případu vraždy. Jsem

ochotný naznačit představy, se kterými můžeme zacházet jako s možnými fakty, které však moje klientka nemůže pod přísahou přiznat.

Tuším, že by mohlo být skutečností, že slečna Norge, věrná, schopná sekretářka, dostala pokyny, aby učinila jisté věci v domnění, že když tak bude jednat, napomůže uzavření důlního obchodu, který měl pro Edwarda Davenporta velký význam.

Poté, co se dozvěděla o smrti svého zaměstnavatele, se snažila provést poslední pokyn, který jí dal, ale později, při rozhovoru s okresním návladním v okrese, kde sídlila, se jí dostalo sdělení, že podle zákona všechny věci náležející k Davenportově majetku musí být zajištěny pro dědické řízení.

Protože cítila, že vdova, která je obžalovanou v této při, je nepřátelsky zaměřená proti zájmům jejího zaměstnavatele a že ho otrávila – prosím rozumějte mi, že pouze popisuji její upřímné pocity, které nejsou důkazem v tomto případě – její postoj k vdově a jejímu právnímu zástupci vylučoval spolupráci.

Některé z těchto věcí, které měla učinit, by mohly být technicky v rozporu se zákonem. A proto jsem jí poradil, aby na tuto otázku neodpověděla.“

Vandling sešpulil rty. „V pondělí dvanáctého jste jela do banky v Paradisu a učinila jste nějaké vklady?“

„Učinila.“

„A nějaké výběry?“

„Učinila.“

„Výběry byly formou hotovosti?“

„Byly.“

„A kde je ta hotovost nyní?“

„Můj právní zástupce ji uložil do bezpečnostní schránky.“

„Činíte si na tuto hotovost nárok?“

„Já určitě ne.“

„Komu patří?“

„Je to část majetku pana Davenporta. Mohu prohlásit, že každý vklad a každý výběr, který jsem provedla, byl v souladu s jeho přesnými pokyny.“

Vandling pohlédl na Masona.

Mason zavrtěl hlavou.

„To je všechno,“ řekl Vandling. „Křížový výslech?“

„Ano,“ řekl Mason. „Řekla jste, že všechno, co jste udělala, bylo na základě pokynů, které vám dal pan Davenport?“

„To je pravda.“

„A nesdělil vám, abyste tu hotovost vzala do San Bernardina?“

„Ano.“

„A abyste tam očekávala instrukce v hotelu Antlers?“

„Ano.“

„A zapsala jste se pod jménem Mabel Davenportová?“

„Ano.“

„A nesdělil vám, že tu hotovost máte předat jisté straně bez ohledu na to, co se může stát, nebo že se vám v tom někdo pokusí zabránit, nebo jakýchkoliv jiných důvodů?“

Právní zástupce Mabel Norge vstal a řekl: „Zde jsem opět nucen poradit své klientce, aby otázku nezodpověděla. Chtěl bych říci soudu a státnímu zástupci, že páně Masonovy dohady mohou dobře představovat pravdivý výklad skutečnosti, ale odmítám připustit, aby se má klientka sama dostala do postavení, kdy by doznávala určité činy nebo připouštěla jisté skutečnosti.“

„To je vše,“ řekl Mason, usmívaje se.

Vandling vyhlížel zmateně.

Mason potřásl hlavou a řekl: „Rád bych znovu předvolal doktora Renaulta k dalšímu křížovému výslechu.“

„Zaujměte místo na stanovišti svědků doktore Renaulte,“ nakázal soudce Siler.

Mason se zvolna zvedl zpoza stolu právního zástupce obhajoby, šel pomalu ke křeslu pro svědky a zastavil se, shlížeje

dolů na Dr. Renaulta.

„Doktore," začal, „vy jste viděl Edwarda Davenporta dopoledne v pondělí dvanáctého?"

„To jsem prohlásil již několikrát."

„A bral jste ho jako pacienta?"

„Ano, pane."

„A on vám popsal příznaky otravy arzénem?"

„Ano, pane."

„Vy jste ty příznaky osobně neviděl?"

„Viděl jsem druhotné příznaky, které se shodovaly s původními počátečními příznaky, které popsal. Neviděl jsem prvotní příznaky, které popsal a které se projevily za mé nepřítomnosti."

„Velmi dovedně zodpovězeno, doktore," řekl Mason. „Teď mi dovolte, abych vám položil otázku, která vám způsobí malou nesnáz. Viděl jste Edwarda Davenporta také předcházejícího dne – v neděli jedenáctého?"

Dr. Renault se ohradil: „Ta otázka není k věci. Nemá žádný vztah k mému odbornému postupu."

„Ale ano, má," řekl Mason. „Setkal jste se s Edwardem Davenpotem, když byl zapsán zde ve Fresnu v motelu Welchburger pod jménem Frank L. Stanton, že doktore?"

„Já – musím na to odpovědět, Vaše Ctihodnosti?" zeptal se Dr. Renault.

Vandling byl náhle na nohou a řekl: „Určitě musíte."

„Ptám se soudu," namítl Dr. Renault.

„Jde o případnou otázku, odpovězte," poručil soudce Siler.

„Já – ano, viděl jsem ho."

„A probíral jste s ním určité záležitosti?"

„Mluvil jsem s ním."

„A probíral jste s ním jisté léčebné prostředky, které jste mu měl poskytnout následujícího dne, v pondělí dvanáctého, že?"

„Odmítám vypovídat cokoliv o rozhovoru, který se odehrával mezi mým pacientem a mnou.“

„Proč?“

„Protože jde o chráněný rozhovor.“

„Pouze do té míry, že jste měl zjistit příznaky nezbytné pro účel podání léčebných prostředků.“

„Můj rozhovor s panem Davenportem měl co do činění s jistými příznaky.“

„Pan Davenport vám řekl, že chce zemřít, je to tak?“

„Nehodlám zmiňovat cokoliv z rozhovoru, který jsem měl s panem Davenportem.“

„Pan Davenport vám zaplatil, abyste připravil scénu tak, že očividně může zemřít. Dohodli jste se, že vás zavolá k zákroku následujícího dopoledne a sdělí vám příznaky otravy arzénem, že mu pomůžete předstíráním stavu kolapsu, následujícího po otravě arzénem, takže mohl očividně zemřít, když byla přítomná jeho žena. Je to pravda?“

„Na tuto otázku nehodlám odpovědět.“

„Musíte na ni odpovědět,“ řekl Mason. „Netýká se žádného chráněného rozhovoru.“

Vandling vstal a pravil: „Bude-li ta otázka zodpovězena kladně, pak ukazuje na spiknutí, na zločin. Není to chráněný rozhovor, Vaše Ctihodnosti.“

„Určitě se nelze odvolávat na chráněný rozhovor,“ potvrdil soudce Siler.

„Pak neodpovím,“ řekl Dr. Renault, „protože by to mohlo vést k mému obvinění.“

„Odmítáte odpovědět z tohoto důvodu?“ zeptal se soudce Siler.

„Ano.“

„To je velmi neobvyklá situace,“ prohlásil soudce.

Mason řekl: „V souladu s tímto plánem, který jste vypracovali

a který jste vy a Davenport pečlivě přezkoušeli, jste oznámil, že ten muž zemřel. Oznámil jste, že přivoláte úřady. Zamkl jste kabinu, ale nepřivolal jste úřady okamžitě, dávaje tak Davenportovi možnost, aby se dostal z okna, skočil do auta, které bylo příhodně zaparkováno bezprostředně u okna kabiny, kde se předpokládalo, že zemřel a odjel na předem dohodnuté setkání. Na tom místě byl zaparkovaný karavan. Ed Davenport měl k tomu karavanu klíč. V karavanu byl uložen nový oblek, takže se mohl zbavit pyžama a znovu se obléci, je to tak?“

„Odmítám odpovídat.“

„A,“ pokračoval Mason, „řekl vám, že zpronevěřil peníze z odděleného majetku své ženy, že? A řekl, že jeho žena má všetečnou příbuznou, která stále naléhala, aby paní Davenportová požadovala vyúčtování a hru skončila, že ukradl mnoho tisíc dolarů, které má teď v hotovosti, že pokud s nimi nezmizí, bude vypátrán a pohnán před soud. Neřekl vám to a nepožádal vás o pomoc?“

„Odmítám odpovědět na základě svých ústavních práv.“

„A neřekl vám, že otrávil Hortenzii Paxtonovou, že úřady mají podezření, že její smrt byla vraždou a že budou její tělo exhumovat, že chce aby si myslely, pokud k tomu došlo, že je mrtvý a že budete za svou pomoc štědře odměněn?“

„Odmítám odpovídat.“

„A,“ pokračoval Mason, „když Davenport přijel do toho karavanu, dal jste mu whisky, obsahující cyankáli. Věděl jste, že v jeho zavazadlech se nachází velká částka peněz, které nashromáždil postupným rozkrádáním jmění své ženy. Dal jste mu tu whisky a –“

„Nedal. Naprosto nedal,“ vykřikl Dr. Renault. „Neměl jsem vůbec představu, co ta zavazadla obsahují. A jestli jste tak chytrý, měl byste raději dostat druhého účastníka toho spiknutí, toho, který pro něj přivezl ten karavan z Nevady.“

„Mám za to, že teď poukazujete na Jasona L. Beckemeyera, soukromého detektiva z Bakersfieldu?“

„Ano,“ odseknul Dr. Renault.

Mason se obrátil na Vandlinga a řekl: „A teď, pane okresní návladní, navrhuji, abychom ve vzájemné shodě pokračovali v tomto případu tím, že doktor Renault bude vzat do vazby a že bude vydán zatykač na Jasona L. Beckemeyera. Myslím, že jsme během té doby, kdy jsme získávali výpověď doktora Renaulta, zjistili, co se skutečně stalo.“

Vandling vstal. „Obžaloba si přeje vyjádřit svou vděčnost panu Perrymu Masonovi za jeho skvělou spolupráci a současně, pokud soud dovolí, se vzdávám případu proti obžalované Myrně Davenportové.“

KAPITOLA 15

Mason, Della Streetová, Paul Drake a Talbert Vandling seděli kolem stolu v obývacím pokoji Masonova apartmá v hotelu Californian, přiťukávajíce si skleničkami.

„Na zločin," řekl Vandling.

Napili se.

„Čemu nerozumím," divil se Vandling „je způsob, jakým mne okresní návladní v Los Angeles před vámi varoval, že máte rozeklané nohy, rohy na hlavě, ocas a táhne z vás sirný zápach. Díky vaší spolupráci lidé mluví sem a tam na ulici o mé detektivní schopnosti."

„To je skvělé," řekl Mason. „Kdyby jich více spolupracovalo se mnou, dařilo by se nám o hodně lépe. Povězte nám o doktorovi Renaultovi."

„Doktor Renault učinil úplné doznání," začal Vandling. „Nedostalo se mu příslibu imunity nebo něčeho jiného. Když si všechno promyslel, rozhodl se, že udělá nejlépe, když uleví svému svědomí, jak jen může.

Zdá se, že není pochybností o tom, co se stalo. Vy jste vyvolal obrat. Davenport otrávil Hortenzii Paxtonovou, aby jeho žena získala Delanovy peníze. Pak začal všechno, čeho se mohl zmocnit, přeměňovat na hotovost tím, že čachroval s peněžními fondy a uváděl účty do zmatku. Také začal pokládat základy pro obvinění své ženy ze smrti Hortenzie Paxtonové, pokud by došlo k nějakému vyšetřování."

Mason přikývl.

„Davenport věděl, že by se mohl dostat do podezření, pokud by podezření neobrátil na někoho jiného," pokračoval Vandling.

„Proto sdělil velmi pečlivě své ženě v přítomnosti Sáry

Anselové, že u své sekretářky nechal dopis, který se má doručit policii v případě jeho smrti a že v tom dopise ji obviňuje z otrávení Hortenzie Paxtonové a svého otrávení, protože pojal podezření.

Ta obálka očividně nikdy neobsahovala nic jiného než listy čistého papíru, ale byl si jistý, že jeho žena za agresivního vedení Sáry Anselové podnikne kroky, aby se ta obálka odstranila, pokud by Ed Davenport zemřel za okolností, které by naznačovaly otrávení.

Tím, že vyvolal u své sekretářky dojem, že ho jeho žena chce otrávit a otrávila Hortenzii Paxtonovou, si Davenport přichystal jeviště. Naplnil dvě zavazadla hotovostí a odjel do Fresna, aby tam zařídil svou ‚smrt'.

Předběžně se domluvil s doktorem Renaultem, lékařem pochybné pověsti, že se postará o to, aby okolnosti jeho smrti řádně uspořádal tak, aby bylo zřejmé, že byl otráven a někdo odstranil jeho mrtvolu se záměrem zabránit provedení autopsie.

Davenport řekl doktorovi Renaultovi, že by mohlo vzbudit podezření, kdyby jeho věci zmizely, a tak si zakoupil malý kufr, do kterého přemístil toaletní potřeby a zrádnou bonboniéru, kterou tak pečlivě získal – bonbony, o nichž věděl, že se jich dotkla jeho žena.

Pak doktor Renault injekční stříkačkou vpravil jed do každého bonbonu a vpichy pak uzavřel horkou jehlou. Davenport mu dal pokyn, aby použil jak arzénu, tak cyankáli, protože věděl, že úřady mohou dokázat, že jeho žena měla oba jedy.

Davenport zamkl svá dvě zavazadla naplněná penězi do kufru auta, připraveného pro únik, a doktor Renault mu podal jak projímadlo, tak dávidlo, aby napodobil příznaky zhroucení a otravy arzénem.

Davenport zařídil všechno tak, aby mohl vyklouznout oknem, nastoupit do auta, které tam ponechal a odjet dvě až tři míle k místu, kde stál karavan, připravený na jeho příchod.

Davenport chtěl přirozeně získat všechny peníze z účtu v Paradisu. Byly tam nějaké poukázané částky, u nichž očekával, že dorazí v pátek, nejpozději v sobotu. Nedošly a on věděl, že to nebude dříve než v pondělí. Mezitím ale připravil všechno pro svou předstíranou smrt, ke které mělo dojít v pondělí odpoledne.

Davenport dostal výstrahu, že se chystá exhumace těla Hortenzie Paxtonové a tak věděl, že nemůže vyčkávat. Proto první věcí, kterou musel udělat, bylo vypracovat plán, který by mu umožnil vyloupit účet v Paradisu po své domnělé smrti.

Mabel Norge byla důvěřivá mladá žena, která mu byla výjimečně věrná a on v ní postupně vypěstoval představu, že se ho jeho vlastní žena pokouší otrávit.

Tak Davenport řekl Mabel Norge, že odjíždí domů, že neví, ve kterou dobu by se ho jeho žena mohla pokusit otrávit. Přiměl ji ke slibu, že vyzvedne každý cent z banky v Paradisu a bez ohledu na to, co se stane, j e vezme do San Bernardina, že se setká v San Bernardinu s někým, kdo s Davenportem pracuje na důlním obchodu. Ta osoba měla použít hesla, které by jí umožnilo onu osobu poznat a pak jí předat peníze.

Tím člověkem byl Beckemeyer, třetí účastník spiknutí. Beckemeyer a Davenport společně udělali několik bezohledných obchodů. Davenport používal Beckemeyera jako nastrčenou figurku, přes kterou vysával peníze z různých účtů.

Když Davenport začal tušit, že by se mohl dostat do obtížné situace, která by ho přinutila zmizet ze země, Beckemeyer se zmínil, že v Cramptonu má doktora, který za peníze udělá cokoliv a je velmi zdatný.

Tak Beckemeyer představil Davenporta doktoru Renaultovi a zosnovali plán, podle něhož by Ed Davenport zdánlivě zemřel za takových okolností, že by byl považován spíše za oběť než za podezřelého.

Doktor Renault dostal pět tisíc v hotovosti. Říká, že nemá

představu, kolik dostal Beckemeyer, pravděpodobně o hromadu víc.

Beckemeyer měl převést karavan do Nevady, zatímco by Ed Davenport bezpečně ležel na lůžku v karavanu. Takovým způsobem, i kdyby někdo viděl vylézat Davenporta oknem a spustil pátrání, by byl Davenport z dohledu.

Beckemeyer měl také obstarat auto k úniku a pečovat o podrobnosti. Doktor Renault měl pouze inscenovat Davenportovu předstíranou smrt.

Mabel Norge dostala pokyny, aby šla v pondělí večer do kanceláře v Paradisu. Měla přijmout telefonní zprávu, kam má s penězi v San Bernardinu jít. Všechno co věděla, bylo, že by měla začachrovat hotovost tak, aby se paní Davenportová nedoslechla o obchodu, který Davenport uskutečňoval.

Zatím, podle vyprávění doktora Renaulta, se musel Beckemeyer rychle rozmyslet. Věděl, že Davenport bude mít víc než dvě stě tisíc dolarů v hotovosti.

Pak Beckemeyer dostal skvělý nápad. Proč se nepostarat, aby Davenport zmizel skutečně. Protože to bylo to, co Davenport zamýšlel udělat. Doktor Renault nebude mít žádné podezření, protože věděl, že jde přesně o tu dohodu, kterou sám pomáhal zosnovat.

Záměrem samozřejmě bylo, že se bude jevit, že Myrna Davenportová otrávila svého manžela, že mu nejdříve podala jed v bonbonu a že pak dokončila věc, když se ocitla sama s manželem, o němž se předpokládalo, že umírá. Samozřejmě spiklenci nemohli mít žádnou mrtvolu, a tak měli za to, že se bude jevit, že Myrna Davenportová měla nějakého spoluviníka, který odstranil mrtvolu oknem, aby se nemohlo provést její ohledání.

Beckemeyer promyslel všechny možnosti této situace. Někdy před pátkem zajel na místo, kde měl poblíž stát karavan a vykopal vhodný hrob. Když Davenport ve shodě se spiknutím zmizel v

karavanu, dal mu Beckemeyer nějaké pití a uvařil mu jídlo ze slaniny a vajec. Doktor Renault řekl, že nejdůležitější věcí je, aby nepozřel nějakou potravu, jinak by se mohl skutečně zhroutit.

Davenport snědl slaninu a vejce a pak si s Beckemeyerem dali další pití, připíjejíce si na úspěch spiknutí. Beckemeyer dal Davenportovi do whisky cyankáli. Davenport zemřel téměř okamžitě. Beckemeyer ho vzal ven, dal do hrobu a pak s karavanem odjel.

Ale Beckemeyer věděl, že na účtu v Paradisu je ještě asi třicet tisíc dolarů, které by měly být převedeny na hotovost. Dostal pokyn, aby podal Mabel Norge zprávu, kam má ty peníze v San Bernardinu přinést. Bylo dohodnuto, že Beckemeyer zavolá na číslo v Paradisu, sdělí jí adresu a rychle zavěsí, dříve než by mohl být telefonát zjištěn pro případ, že by se něco v paradisském plánu zadrhlo.

Beckemeyer byl velmi bystrý. Poté, co zařídil záležitost doručení peněz do San Bernardina, zjistil, že by se mohl uvést do velmi zranitelného postavení, protože když zavolal na číslo v Paradisu, mohl mluvit s někým jiným než s Mabel Norge. Takže okamžitě zaujal postavení soukromého detektiva, kterého Davenport poslal do San Bernardina, aby sledoval podezřelou buňku v motelu a napsal vám dopis, kterým vyúčtoval svůj výlet do San Bernardina.

Tak to je povšechně vyprávění doktora Renaulta. Je nejspíše pravdivé. Nicméně Beckemeyer se bude pravděpodobně snažit vraždu svalit na doktora Renaulta. Časem se postaráme o to, aby oba zpívali jako kanárci.“

„Proč byl doktor Renault tak tvrdošíjný s tím cyankáli?“ zeptal se Mason.

„Doktor Renault řekl, že okamžitě věděl, k čemu muselo dojít, jakmile se dozvěděl o cyankáli, zjištěném při autopsii. Kdyby vůbec připustil, že byl přítomen byť jediný příznak otravy cyankáli

v době, kdy on Davenporta ošetřoval, sám by se ukřižoval v případě, kdyby pravdivá událost vyšla někdy najevo.

Kdyby nebylo dětí, které našly hrob, nikdy bychom se nedozvěděli, co se stalo. Proti Myrně Davenportové by se vedlo přesvědčivé líčení ve věci travičství. Pravděpodobně by byla shledána vinnou.“

Mason zamlaskal. „Představte si, jak bylo doktoru Renaultovi, když se našlo to tělo a autopsie prokázala otravu cyankáli.“

„No,“ řekl Vandling, „děkuji za vaši spolupráci, která pro mne byla vyznamenáním. Lidé mne poplácávají po zádech a nepřestanou mne po zádech plácat. Jediná věc, které nerozumím, je, jak jste to, u všech čertů, vykalkuloval.“

„Všechno jsem nevykalkuloval,“ řekl Mason, „ale věděl jsem, že Edward Davenport byl jedinou osobou, která si mohla být jistá, že se mu udělá nanic v Cramptonu. Pokud to takhle naplánoval, bylo téměř jisté, že u toho byl doktor Renault. A protože tu byl vykopaný hrob, bylo téměř jisté, že někdo další to naplánoval v předstihu, protože věděl, že se Davenportovi udělá špatně v Cramptonu.

Když to řekneme přímo, Vandlingu, mějme na paměti, že zatímco Beckemeyer a Renault spáchali skutečnou vraždu, jediný, kdo opravdu strčil hlavu do oprátky, byl Ed Davenport.“

„Daň z nedbalosti,“ prohlásil Vandling, ušklíbnuv se.

„Přesně,“ přitakal Mason a znovu naplnil skleničky. „Dobrá,“ řekl, „tak na zločin.“